

Παναγιώτης Λιβιεράτος

Συνομιλώντας με την Παράδοση

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G.Ventura

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Παναγιώτης Λιβιεράτος
«Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Σχόλια πάνω σε μεταφρασμένα κείμενα των Sebastiano Caracciolo & Gastone Ventura

ISBN: 978-618-5785-11-6

Συγγραφέας, Εκδότης: Παναγιώτης Λιβιεράτος

Οι μεταφράσεις των επί μέρους κειμένων έγιναν από το συγγραφέα

Εξώφυλλο: Παναγιώτης Λιβιεράτος

e-mail: plivieratos@live.com

Χαλάνδρι 2023

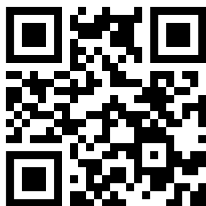
Σύμφωνα με το νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.misraimmemphis.com.gr www.martinismos.gr

Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Κείμενα και άρθρα του συγγραφέα

Πρόλογος

Το να διαβάζεις κείμενα του Sebastiano Caracciolo και του Gastone Ventura, είναι σαν να μιλάς με την ίδια την Παράδοση.

Όχι ότι είναι οι μόνοι που προσέφεραν αυτό το προνόμιο. Με τα γραπτά τους σημάδεψαν την πορεία του Εσωτερισμού και των Μυητικών Ταγμάτων στο διηνεκές. Μεγάλοι Ιεροφάντες και οι δύο του Αρχαίου και Αρχέγονου Ανατολικού Τύπου Μισραϊμ-Μέμφις και Κυρίαρχοι Μεγάλοι Διδάσκαλοι του Μαρτινιστικού Τάγματος της Ιταλίας, του προερχομένου από τον ιδρυτή του Gerard Encausse (Parus) φρόντισαν να αποφύγουν αυτό που δυστυχώς παρέσυρε άλλους: Τη μετατροπή τους σε ένα αντίγραφο της κοινωνίας, σε μία σύγχρονη Λέσχη με ωραία λόγια και ευχολόγια. Μετέφεραν αυθεντική τη σκέψη των φωτισμένων προκατόχων τους, διατήρησαν την αυθεντικότητα των Παραδόσεων, προστάτεψαν τη Μυητική διαδοχή των Ταγμάτων των οποίων «ανέλαβαν»¹ τη διοίκηση και μετέφεραν στους διαδεχόμενους αυτή τη νοοτροπία ανεξίτηλη, μη προσαρμοσμένη στις βέβηλες απαιτήσεις των καιρών κλειδώνοντας με τη στάση και το έργο τους την πορεία των Μυητικών αυτών Οργανισμών στο διηνεκές.

Είχα το προνόμιο να συνομιλήσω, δηλαδή κυρίως ακούγοντας..., επί πολλές ώρες με τον Sebastiano Caracciolo. Κάθε του λέξη αλλά θα έλεγα και κάθε του βλέμμα ήταν και μία διδασκαλία. Όταν διαλογίζομαι σε κάποια μου απόφαση οραματίζομαι ότι τον έχω απέναντί μου και μου δίδει την καθοδήγησή του. Ο ίδιος ανέτρεξε πάντοτε με τον ίδιο τρόπο στο δικό του Διδάσκαλο Gastone Ventura.

Ας ευχηθούμε τέτοιοι Διδάσκαλοι να υπάρχουν παντού και πάντοτε. Όχι αυτοαποκαλούμενοι φέροντες και κάποια μεγαλεπήβολη στολή, αλλά Διδάσκοντες με το παράδειγμά τους.

Τα πρωτότυπα κείμενα των Sebastiano Caracciolo και Gastone Ventura παρατίθενται σε αγκύλες < >

Καλό ταξίδι στην Παράδοση και τη Γνώση

Παναγιώτης Λιβιεράτος
2023

¹ Η ανάληψη διοίκησης ενός Παραδοσιακού Τάγματος γίνεται δι' επιλογής από τον προηγούμενο, με βάση Παραδοσιακές αρχές που λειτουργούν από την αρχαιότητα και όχι με εκλογικές διαδικασίες. Ο G.Encausse (Parus) υπήρξε αμείλικτος στα γραπτά του όταν αναφερόταν σε αυτό το θέμα. (βλέπε βιβλίο του: «Μαρτινιζισμός, Μαρτινισμός, Βιλλερμοζισμός, Τεκτονισμός», ISBN:978618578506 2)

Περιεχόμενα

Η έννοια του «Τύπου»	4
Σμαράγδινος και Ρουμπινένιος Πίνακας	23
Η έννοια της Ιπποσύνης	28
Η έννοια της Παράδοσης	36
Η Τετρακτύς του Πυθαγόρα	52
Η θηλυκή ενέργεια. Η Βασίλισσα του Σαββά	63

Η έννοια του «Τύπου»

Η έννοια του «Τύπου» στον Εσωτερισμό δεν είναι εύκολα ερμηνεύσιμη. Ο λόγος είναι ότι δεν υπάρχει ακριβής μετάφραση για τη λέξη «Rite²». Μία κατ'αρχήν ερμηνεία της λέξης «Rite» ή «Τύπος» είναι ότι δεν αφορά το είδος. Πολλοί την έχουν μεταφράσει ως «τελετή». Όμως και αυτή η ερμηνεία δεν είναι πλήρης, αφού είναι επηρεασμένη απλά από το γεγονός μία τελετή συνήθως εμπεριέχει κάποιο «Τύπο». Η πλησιέστερη ερμηνεία της πρωτότυπης λέξης θα μπορούσε να είναι «ρυθμός». Πάντως ακόμη και στις Λατινογενείς γλώσσες η ερμηνεία της γίνεται μόνον περιγραφικά και όχι μονολεκτικά. Από τη λέξη «Τύπος» έχει προέλθει και η λέξη «Τυπικό» η οποία όμως δεν αφορά αυτό που γνωρίζουμε ως αντίθετο του «ουσιαστικού» αλλά το κείμενο εκείνο το οποίο εμπεριέχει κάποιο «Τύπο». Ένα Τυπικό είναι κείμενο με οδηγίες για κάποια τελετή, πλήρες ορθών Λόγων που συνήθως ενεργοποιούν κάποιο Τύπο.

Τί είναι όμως ο «Τύπος»; Τύπος είναι ένα υπερανθρώπινο στοιχείο το οποίο εντασσόμενο μέσα σε μια Τελετή έχει ως στόχο τη μεταβίβαση πνευματικής δύναμης ή ενέργειας. Η εκτέλεση του σημείου του σταυρού για έναν Χριστιανό π.χ. είναι «Τύπος». Η Θεία κοινωνία (οποιοδήποτε δόγματος) είναι «Τύπος». Η πράξη μετάδοσης ενός Μυητικού χρίσματος είναι «Τύπος». Ένα Τυπικό, δηλαδή ένα κείμενο τελετουργίας αυστηρά εφαρμοζόμενης και μη μετατρέψιμης, ονομάζεται έτσι ακριβώς διότι εμπεριέχει κάτι από όλα αυτά. Αυτός είναι και ο λόγος που ένα Τυπικό δεν πρέπει ουδέποτε να αλλοιώνεται. Εάν αλλοιωθεί, τότε θα παραμείνει μία θεατρική παράσταση η οποία δεν θα εμπεριέχει κανένα Τύπο, δηλαδή δεν θα μεταβιβάζει καμμία πνευματική ενέργεια. Το να αλλάξουμε τις πράξεις που εμπεριέχονται σε ένα Τυπικό είναι σαν να αλλάξουμε τις νότες μίας μουσικής σύνθεσης. Ό,τι και να προκύψει, δεν θα έχει καμμία σχέση με τον κραδασμό που θα δημιουργούσε η πρωτότυπη. Και ένα Τυπικό, εμπεριέχει Τύπο και δημιουργεί κραδασμό. Κραδασμό ο οποίος θα επιτρέψει στους συμμετέχοντες να συνδεθούν με αυτό που επιδιώκει ο ζηλωτής της Αλήθειας, τη σύνδεση με το Εγρηγορός του Οργανισμού εντός του οποίου τελείται η τελετουργία. Αλλοιωμένο Τυπικό σημαίνει αλλοιωμένος κραδασμός. Οι Μυητικοί Οργανισμοί επομένως δεν είναι Σωματεία ή Σύλλογοι καλών προθέσεων αλλά συνδέονται με το Αόρατο... Η πηγή τους έχει ένα υπερανθρώπινο στοιχείο και γιαυτό η λειτουργία τους βασίζεται στην «εκ των άνω» Διοίκηση. Αυτή η Αόρατη Αρχή η οποία ανήκει στο Θείο Πεδίο είναι που ουσιαστικά διοικεί έναν αυθεντικό Μυητικό Οργανισμό. Και η αυθεντικότητα ενός Μυητικού Οργανισμού προκύπτει μόνον από την αυθεντικότητα των Τυπικών του και την αυθεντική τους εφαρμογή. Αυτά τα δύο εξασφαλίζουν τη σύνδεση με το Εγρηγορός του Τάγματος, απαραίτητο στοιχείο για τη λειτουργία του.

² Rite (Αγγλικά), Rite (Γαλλικά), Rito (Ιταλικά), Ritus (Λατινικά)

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Ένας Τύπος εμπεριέχει πάντοτε την έννοια της Θυσίας. Ο Τέκτων, ο Μαρτινιστής, ο Γνωστικός θυσιάζουν κάθε ιδιοτελή τους συμπεριφορά προκειμένου να αποκατασταθούν πνευματικά. Ο Τελεουργός οποιουδήποτε Μητρικού Οργανισμού, εφόσον εκτελεί αυθεντικό Τυπικό, κάνει κάτι από όλα αυτά αλλά και όλα μαζί, αφού όλες οι ατραποί του Εσωτερισμού επιδιώκουν μέσω διαφορετικών δρόμων το ίδιο πράγμα. Θυσία του «εγώ» έναντι του «εμείς». Θυσία του «φαίνεσθαι» έναντι του «είναι».

SEBASTIANO CARACCILO:

Αποσπάσματα από αναφορές του στην έννοια του Τύπου.

<«Ο Τύπος είναι μία πράξη η οποία, εάν εκτελεσθεί από κάποιον που έχει τη δύναμη αλλά και το σεβασμό στους Παραδοσιακούς κανόνες, θέτει σε κραδασμό και σε σύνδεση τον κάτω με τον άνω κόσμο. Είναι μία πράξη που περιέχει τρεις απαραίτητες χρονικές στιγμές:

1. Κάθαρση του ιερούργου που επιτρέπει τη σύνδεση με το μεταφυσικό κόσμο των δυνάμεων του άνω.

2. Επίκληση που καλεί στο περιβάλλον την ιερότητα, πληρώνοντάς το.

3. Λειτουργία εκ του Τύπου κατευθυνόμενη προς τη θυσία»

«Ο Τύπος είναι για μας μία κατάκτηση της συνείδησης που μας ωθεί, αν και αργά, στο βάθος της εσωτερικότητάς μας».

«Η μύηση είναι μία πράξη Τυπική, ιερή η οποία, ενώ υποδηλώνει την αρχή μιάς νέας ζωής, είναι μία πνευματική επίδραση που, ανακαλούμενη μέσω του Τύπου, γονιμοποιεί, μέσω του μνητή, το μούμενο και τον τοποθετεί σε μία ατραπό στην οποία, διαμέσου της υπέρβασης των δοκιμασιών και των επακόλουθων κατακτήσεων επιπέδων συνείδησης όλο και πιο υψηλών, τον φέρνει στη γνώση του εαυτού και κατόπιν, στην κατάκτηση των ανωτέρων επιπέδων του πνεύματος. Προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτό, απαιτείται ένας μνητής νόμιμος και αυθεντικός, ένας Τύπος νόμιμος και αυθεντικός³, και ένας μούμενος εξοπλισμένος με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά⁴».

«Στην αρχαία Αίγυπτο, ο Τύπος συνίστατο, μεταξύ των άλλων, από το πέρασμα των υδάτων του Νείλου στη βάρκα του Οσίριδος από τη μία όχθη στην άλλη. Ο μούμενος, άφηνε στην ακτή αναχώρησης τη δική του ύπαρξη, για να βρεί στην ακτή προορισμού τη θειότητά του⁵. Στην ελληνική Παράδοση θυμόμαστε την Ελευσινιακή μύηση κατά την οποία ο μούμενος διαπερνούσε κολυμπώντας έναν υπόγειο ποταμό, αφού είχε εγκαταλείψει στην ακτή αναχώρησης, την προσωπικότητά του».

«Δεδομένου ότι η μύηση είναι πάντα ατομική, με την έννοια ότι μόνον το άτομο δύναται να λάβει την πνευματική επίδραση και ποτέ η μάζα, η ύπαρξη των μνητρικών ορ-

³ Για να είναι αυθεντικός και νόμιμος ένας Τύπος οφείλει να μην έχει αλλοιωθεί ή προσαρμοστεί και να εκτελείται πιστά και κατά γράμμα.

⁴ Κάτοχος ανάλογου χρίσματος και όχι εκλεγμένος.

⁵ Παραπομπή στο «Πέρασμα δια των Υδάτων», θεμελιώδες στοιχείο της Μητρικής διαδικασίας.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

γανισμών είναι ένα μεγάλο προνόμιο για όλη την ανθρωπότητα, διότι ο Τύπος, ενεργοποιημένος σύμφωνα με την Παράδοση, επιτρέπει στο λειτουργό να βγάλει το κύμα σκέψης που περικλείει και διαποτίζει τον εσωτερικό εαυτό κάθε ατόμου»⁶.

«Η Παραδοσιακή κοινότητα θα βρεί σημείο αναφοράς στον Τύπο, ως σύνδεσμο ανάμεσα στις δύο όχθες, την όχθη του φωτός και την όχθη της σκιάς. Ο Τύπος είναι το διάμεσο μεταξύ του θείου κόσμου και συγκροτεί το στοιχείο που ενοποιεί τις ατομικές διαφορές της κοινότητας. Ο Τύπος, εφαρμόσιμος σύμφωνα με τους υποκειμενικούς και αντικειμενικούς κανόνες, από λειτουργό που κατέχει το προνόμιο⁷, ανοίγει τα κανάλια δια μέσου των οποίων η «αρετή» κατέρχεται από το άνω, ενώ η «πίστη» ανέρχεται στον ουρανό, συγκροτώντας την αρμονία του μεμονωμένου ατόμου και της κοινότητας».

«Ο Τύπος δεν είναι προσευχή. Είναι πράξη απαραίτητη που ανοίγει τη σύνδεση μεταξύ των δυνάμεων του άνω και των δυνάμεων του κάτω. Όντας και οι δύο κόσμοι συνδεδεμένοι, τίποτα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί κάτω, εάν προηγουμένως δεν έχει πραγματοποιηθεί άνω και τανάπαλιν».

«Ο Θυσιαστικός Τύπος πρέπει να εκτελείται σύμφωνα με τους κανόνες, τις λέξεις και τη χρήση των Παραδοσιακών και Γνυκικών εξαρτημάτων. Οποιαδήποτε αυθαίρετη μετατροπή αναπαράγει έναν ολέθριο Τύπο διότι διακόπτει το σύνδεσμο μεταξύ του λειτουργού και του θείου κόσμου. Εάν ο Τύπος εκτελεσθεί από έναν καταχραστή, προκαλούνται βέβηλες πράξεις με τη διέγερση σκοτεινών και τελλουρικών δυνάμεων των οποίων είναι αδύνατο να υπολογίσουμε τις αντιδράσεις και, ακόμη λιγότερο, την έκβαση. Αυτές οι φοβερές δυνάμεις τείνουν να καταστρέψουν»

«Ο Τύπος είναι το μέσον για να επιτρέψει τη πραγματοποίηση της πνευματικής αλχημείας»>.

GASTONE VENTURA:

<Το Μυστήριο του Θυσιαστικού Τύπου>

Σε ένα φίλο που μου ζήτησε έναν ορισμό για το τί εννοούμε όταν λέμε «Τύπος», είχα την ευκαιρία να του γράψω ένα γράμμα στο οποίο, ως συγγραφέας, θυμόμουν: «Από το Ζοχάρ πληροφορούμαστε ότι: ο καπνός των θυσιών που ανέρχεται από εδώ κάτω, ανάβει τις λαμπάδες του άνω, εις τρόπον ώστε όλα τα φώτα να λάμπουν στον ουρανό». Από τους πίνακες Σμαράγδινο και Ρουμπινένιο, προκύπτει ότι ο ανώτερος κόσμος κινείται από τον κατώτερο και εκείνος από εκείνον και ότι «αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αντιστρόφως». Θα πρέπει, επομένως, να είναι σαφές ότι ο «Τύπος» δεν είναι προσευχή, όπως πολλοί πιστεύουν. Ως ορισμό, ή καλύτερα ως υ-

⁶ Παραπομπή στον διαχρονικό ορισμό της Μύησης, ως «το αντίθετο της νοοτροπίας της μάζας»

⁷ Κάθε μνητική πράξη, κάθε Τύπος είναι έγκυρα μόνον εφόσον πραγματοποιούνται από κάτοχο του ανάλογου δικαιώματος, δηλαδή του κατάλληλου χρίσματος. Οι εκλογικές διαδικασίες στους Μνητικούς Οργανισμούς ακυρώνουν την εγκυρότητα αυτή. Η Μνητική πράξη ομοιάζει με συμβολαιογραφική πράξη με την έννοια ότι δεν μπορείς να τη μεταδώσεις εάν πρώτα δεν την κατέχεις.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

πόδειξη θα πω ότι ο «Τύπος» εκτελείται σύμφωνα με τη φυλή, το γένος, και σύμφωνα με την οικογένεια μεταξύ των ανθρώπων.

Το **Li Ki** (VII, IV, 6)⁸ λέει ότι ο Τύπος είναι το μακρύ κανάλι στο οποίο συλλέγονται οι οδοί προς τον ουρανό. Συνεπάγεται ότι δεν μπορούμε να μπερδεύουμε τον Τύπο με την τελετουργία, ακόμη και εάν αυτή έχει ή μπορεί να έχει χαρακτήρα συναισθηματικό. Η θυσία είναι το πνεύμα και ο σκοπός του Τύπου. Στην περίπτωση της μύησης – συνέχισα – η θυσία πρέπει να είναι πνευματική, ουσιαστική. Πρέπει να φέρει εκμηδενισμό της σύγχρονης γήινης προσωπικότητας, προκειμένου να πραγματοποιηθεί η αναγέννηση της Παραδοσιακής προσωπικότητας.

Εως εδώ, θεωρώ ότι έχω συνοψίσει, μέχρι σήμερα, με τρόπο αρκετά σαφή, μερικές υποδείξεις που δόθηκαν από συγγραφείς ή ντοκουμέντα, από τον τομέα της απόκρυφης Παράδοσης. Ωστόσο, πρόκειται για υποδείξεις και όχι ορισμούς και, ακόμη και αν γίνεται να δοθεί ένας ακριβής ορισμός, ο Τύπος, εντός του, και η θυσία που τον καθιστά λειτουργικό, παραμένουν ένα μυστήριο γύρω από το οποίο υπάρχει αρκετή φιλολογία είτε καλοπροαίρετα είτε κακοπροαίρετα, από προφήτες, δημιουργούς θρησκειών, μάντις, αστρολόγους, μάγους αλλά και δημιουργούς Ταγμάτων περισσότερο ή λιγότερο Μυητικών, οι οποίοι τείνουν να διασκευάσουν τον Τύπο προς ικανοποίηση υλικών αναγκών, (ο οποίος είναι άρρηκτρα δεμένος με τη θυσία και ανακατεμένος με αυτήν) και να τον κάνουν απλή αναπαράσταση, και έτσι να τον βεβηλώσουν. Σ' αυτό το σημείο είναι ευκαιρία να δούμε ποιός είναι ο ετυμολογικός ορισμός του όρου «ΤΥΠΟΣ».

Το λεξικό λέει: ΤΥΠΟΣ=Σύμπλεγμα των τελετουργιών του απόκρυφου μιας θρησκείας. Η ΤΥΠΟΣ=Διαδικασία ενώπιον Αξιωματούχων. Ένας άλλος ορισμός, δίνει έμφαση στο μυστηριακό γεγονός. ΤΥΠΟΣ=Σε γενική έννοια, είναι ένα σύνολο συμβολικών πράξεων που απεικονίζουν μία ιδέα υπερβατική.

Κανένας ορισμός δεν λέει την πραγματικότητα. Αντίθετα διαστρεβλώνουν το πνεύμα του Τύπου. Ο πρώτος ορισμός περιορίζεται να τον θεωρήσει ως σύμπλεγμα τελετουργιών του απόκρυφου, το οποίο δεν είναι αληθές, και ήδη έχουμε κάνει σαφή την αντινομία μεταξύ Τύπου και Τελετουργίας. Ο δεύτερος ορισμός, διαστρέφει την πραγματικότητα, μιλώντας για συμβολικές πράξεις, ενώ όπως ήδη είδαμε, δεν πρόκειται για συμβολικές πράξεις αλλά για πραγματικές, οι οποίες όταν γίνονται εδώ χαμηλά προκαλούν γεγονότα αντιστοιχούντα ψηλά και αντίστροφα⁹.

Πιο ακριβής είναι ο Zingarelli όταν λέει στην έκδοση 1970 του λεξικού του: «Τύπος = Στις θρησκείες, εξωτερική πολιτιστική συμπεριφορά που αποτελείται από πράξεις ή προσευχές ή τύπους συνδεδεμένους με γραπτή ή προφορική Παράδοση που τείνουν να πραγματοποιήσουν στο άτομο ή στην κοινωνία, σχέση με το θείο κόσμο».

⁸ Li Ki. Το Κινέζικο Βιβλίο των Τύπων. Γράφτηκε γύρω στα 200 π.Χ. και περιγράφει Θρησκευτικές Κινεζικές πρακτικές από τον 8^ο μέχρι τον 5^ο π.Χ. αιώνα.

⁹ Τα πάντα στις Μυητικές διαδικασίες γίνονται με βάση τον νόμο της αναλογίας του «όπως κάτω έτσι και πάνω, και τανάπαλιν»

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Όμως και αυτός ο ορισμός του όρου «Τύπος» αν και πιο επιμελής και πιο κοντά στην αλήθεια υποφέρει από μία βασική αδυναμία. Εκείνη του να εξισώνει τον Τύπο, να τον εξομοιώνει με τις θρησκευείς και να τον θεωρεί όχι μόνο πράξη, όπως πράγματι είναι αλλά και σαν προσευχή.

Θα μπορούσε να φαίνεται, σε όποιον δεν είναι οικείος με θέματα Παραδοσιακού ή μεταφυσικού χαρακτήρα, ότι η μέχρι τώρα συζήτηση έχει περισσότερο γλωσσολογικό χαρακτήρα. Όμως, ήταν απαραίτητο για να δείξουμε τον τρόπο προσέγγισης από τους ειδικούς της γλώσσας. Πώς θα ήταν δυνατόν, όμως, όλοι αυτοί να πούν απλά «ό,τι είναι άνω είναι και κάτω και ομοίως ό,τι είναι κάτω είναι και άνω»¹⁰ χωρίς να θεωρηθούν γελοίοι ή ανόητοι; Ότι ο ανώτερος κόσμος κινείται από τον κατώτερο και εκείνος από τον πρώτο, και ότι από τη στιγμή που μια πράξη πραγματοποιείται εδώ κάτω, είναι απαραίτητο μία αντίστοιχη πράξη να πραγματοποιηθεί ψηλά, δεδομένου του ότι ο κόσμος είναι μία αντανάκλαση του άνω. Και ότι ο Τύπος είναι το μέσο σύνδεσης μεταξύ άνω και κάτω, το μεγάλο κανάλι στο οποίο μεταδίδονται οι δυνάμεις που αναπαράγονται από ψηλά στα χαμηλά και αντίστροφα. Εμποτισμένοι και ως υποχείρια μιας αγωγής, προερχόμενοι από έναν διαφωτισμό που αποκτήθηκε στη σκιά του ουμανισμού, και εκβράσθηκε από τον ορθολογισμό¹¹ που αναβλύθηκε από τη Γαλλική επανάσταση και την έλευση του πολιτισμού «των μηχανών», οι αντιπρόσωποι της επιστήμης και του πνεύματος όταν βρίσκονται μπροστά σε προβλήματα πνευματικά, δεν μπορούν παρά να τα εξηγήσουν με τον τρόπο που έχουν συνηθίσει, θεωρώντας τον Τύπο ως μία Χορογραφία ή μία τελετουργία κάποιων τομέων της υλικής ζωής... Ίσως φανεί ότι κάνω μόνο πολεμική. Δεν είναι πολεμική, είναι προσπάθεια να πιστοποιηθεί με ποιό τρόπο η Παράδοση κακοποιήθηκε, διαστρεβλώθηκε, εκπορνεύθηκε και εγκαταλείφθηκε στους προληπτικούς και τους ανόητους.

Εγγραφε σωστά ο Julius Evola¹² ότι ο Τύπος είναι «το αρχέγονο τσιμέντο των Παραδοσιακών οργανώσεων. Ανήκε κατ' αρχήν στο Βασιλιά, και μετά ήταν προνόμιο των αριστοκρατικών και θρησκευτικών καστών, των δικαστών και τέλος των αρχηγών οι-

¹⁰ Πρώτος στίχος του Σμαράγδινου Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου.

¹¹ Ο «Διαφωτισμός» του ορθολογισμού και της λογικής του 18^{ου} αιώνα, αποτέλεσε ένα εντελώς διαφορετικό κίνημα. Από αυτό προετοιμάστηκε το έδαφος για τη Γαλλική Επανάσταση. Το κίνημα αυτό πρέσβευε τον ορθολογισμό ως κύριο μέσο προόδου του ανθρώπου. Αντίθετα ο «Πνευματικός Διαφωτισμός» ή «Ιλλουμινισμός» (δηλαδή η εξάπλωση του Εσωτερισμού) αφορά την αποκατάσταση του ανθρώπου στις πνευματικές του ισχείς και αρχές, και είναι κάτι εντελώς διαφορετικό καθότι πρέσβευει την πνευματική ανύψωσή του μέσα από τη Γνώση και την επιστροφή του στις Παραδοσιακές αξίες που κατείχε αλλά έχασε. Ο ορθολογισμός και η λογική είναι πολύτιμα εργαλεία για τη ζωή του ανθρώπου αλλά η αξία τους αφορά την επίγεια διαχείριση της ζωής μας και όχι την πνευματική αποκατάσταση που πρέσβευε ο Πνευματικός Διαφωτισμός.

¹² Βαρόνος Giulio Cesare Andrea Evola (19/5/1898 – 11/6/1974) Ιταλός Φιλόσοφος και Εσωτερικής, Συγγραφέας, Καλλιτέχνης και Ποιητής.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

κογενειών». Η πιο μακρυνή αφητηρία αυτής της θεωρίας ανευρίσκεται σχεδόν συγχρόνως στη Φαραωνική Αίγυπτο και τις Ινδικές Βέδες.

Εάν τα πρόσωπα, πιθανόν ιστορικά, του Οσίριδος, κυρίου της Πόλης και του ονόματος της Αβύδου, του αδελφού του Σέθ (ή Τυφώνα), Ηγεμόνα της κάτω Αιγύπτου, και του Ωρου, υιού του Οσίριδος και αμείλικτου εχθρού του Σεθ, μπορούν να πλαισιωθούν στην περίοδο γύρω στο 4100 π.Χ., τότε η είσοδός τους στο Φαραωνικό Πάνθεον είναι αρκετά αργότερα. Οι τρεις Ηγεμόνες, περασμένοι μετά το θάνατό τους, στον κατάλογο των Θεών, παρουσιάζονται στα κείμενα των Πυραμίδων (2500-2800 π.Χ. περίπου) ως συστατικοί της Ηλιουπολίτικης Εννεάδας, στην οποία κατόπιν θα αντιπαρατεθεί ως νέα κοσμογονική θεώρηση η Ερμουπολίτικη Ογδοάδα, όταν το όνομα αυτής της πόλης θα έχει το πλεονέκτημα.

Στην Εννεάδα, από τον Geb και την Nut (Γή και Ουρανός), παιδιά του Shu και Tefnut, αντίστοιχα Θεοί του αέρος και του ύδατος, γεννημένοι από τον Atum, το Θεό Δημιουργό, θα γεννιόντουσαν τέσσερις αδελφοί και αδελφές: Οσιρις και Ισις, Σεθ και Νέπθις, θεωρούμενοι ως πολιτικές δυνάμεις του ήδη δημιουργημένου κόσμου, αναγνωρισμένου ως Αίγυπτος. Ωστόσο, η επιβεβαίωση της επικήδειας θρησκείας του Οσίριδος, ξεκίνησε μόνον με το πέρας της 5^{ης} Δυναστείας, όταν κατά τη μάχη του εναντίον της Ηρακλειόπολης, ο Φαραώ Αντέφ ο 1^{ος} της Θήβας, οικειοποιήθηκε την Αβυδο, λίκνο του μυστικού του Οσίριδος. Οι διάδοχοι του Αντεφ του 1^{ου}, συνέχισαν τον αγώνα εναντίον των Φαραώ της 10^{ης} Δυναστείας, Kheti II, Merikare και Kheti III, ακολουθώντας την πολιτική του προκατόχου τους, μέχρις ότου η Θήβα απέκτησε το πλεονέκτημα επάνω στην Ηρακλειόπολη, και η θρησκεία του Οσίριδος θριάμβευσε γύρω στα 2065 π.Χ.

Ετσι, λοιπόν, ο Οσιρις, από τον ηρωϊκό μύθο και αποτελώντας μέρος του Φαραωνικού Πανθέου και μαζί με τη σύζυγο και αδελφή Ισιδα και τον υιό του Ωρο, θεωρούμενος ως ένας από τους βασικούς, εάν όχι ο πρώτος θεός του πανθέου, μπορεί να θεωρηθεί ως ο διαδότης μεταξύ των ανθρώπων το **Θυσιαστικό Τύπο**.

Με τη δολοφονία του και το διαμελισμό των μερών του που έγινε από τις ενέργειες του αδελφού του Σεθ, ο Οσιρις, μετά από αυτή τη θυσία, ξεκίνησε το ταξίδι για τον άλλο κόσμο. Πέρασε τον ποταμό που οδηγεί στη δύση και μπήκε στο μυστήριο των άγνωστων τόπων, των σκοτεινών τόπων. Αυτών των τόπων, οι οποίοι, ακριβώς στις αρχαίες Νορβηγικές διηγήσεις ήσαν τα σκοτεινά καταφύγια από τα οποία απέπλεαν για την Πράσινη Νήσο. Γνώρισε το μυστικό τους και έγινε ο βασιλιάς τους και ο υπέρτατος δικαστής όλων αυτών που τείνουν να τα προσεγγίσουν μετά θάνατον. Ωστόσο, είναι επιπλέον και ένας θεός ηλιακός διότι αναγεννάται: Αναγεννάται χάρις στους Τύπους (Khu) που ο υιός Ωρος πέτυχε. Πάντοτε σχετικά με τη θεοποίηση του Οσίριδος και του Ωρου, αποδείχθηκε από τις αρχαιολογικές ανακαλύψεις, και ιδιαίτερα από τα αρχαιότερα «κείμενα των Πυραμίδων», ότι οι Βασιλείς των πρώτων δυναστειών είχαν θεοποιηθεί κατά τη νεκροψία, εάν όχι λατρευτεί εν ζωή. Τέτοια Παράδοση θα ξαναβρεθεί σε όλες τις Φαραωνικές περιόδους, ακόμη και αν η επικυριαρχία είχε περάσει σε μεγάλο μέρος στην τάξη του κλήρου με τον εκδημοκρατισμό της επικήδειας θρησκείας και

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

την αθανασία ανοιχτή για όλους, χάρις στους μαγικούς κανόνες που περιείχε η «Βίβλος των νεκρών».

Ένα παράδειγμα ταύτισης των ηγεμόνων με τους θεούς, δόθηκε από τα ιερογλυφικά που ζωγραφίστηκαν στην Πυραμίδα του Unas (τελευταίος Φαραώ της 5^{ης} δυναστείας. Εξήσε και πέθανε γύρω στα 2400 π.Χ. Η Πυραμίδα του είναι στη Σαχάρα): «... τρίζουν τα οστά του Θεού της Γης στη θέα του βασιλιά Unas, λαμπερού και ισχυρού, σαν θεός που ζεί στους πατέρες του και τρέφεται από τις μητέρες του (...) η λάμψη του θεού Unas είναι στον ουρανό. Η ισχύς του στο βασίλειο του φωτός, όπως του πατέρα του Atum. Αυτός τον δημιούργησε, αλλά ο Unas είναι πιο ισχυρός από αυτόν. Αυτός είναι ο ταύρος στον ουρανό (...) ο Unas διασκέδασε την ύπαρξη κάθε θεού».

Αποδίδοντας αξία στα «κείμενα των Πυραμίδων» πρέπει να παρατηρήσουμε ότι είναι ένα ανάγνωσμα επικήδειο, αφιερωμένο στους θεούς που αντανακλά τα ιερά χαρακτηριστικά της ηγεμονίας εκείνης της εποχής που άρχισε να πέφτει στο τέλος της VI δυναστείας με τον *Peri II* (περίπου το 2280 π.Χ.) όταν αυτές οι ιερές γραφές παρουσιάστηκαν ξανά στις Πυραμίδες τις αφιερωμένες στις βασίλισσες. Κατόπιν, μετά τα ιερογλυφικά τα ζωγραφισμένα σε κύανους (λάπις λάζολι) στις πυραμίδες του Φαραώ *Ili* της VIII δυναστείας, τα κείμενα των Πυραμίδων χάνονται, κυρίως όταν η θρησκεία του *Osiridos*, άρχισε να δίνει σε όλους τους θνητούς τη δυνατότητα να ξαναζήσουν στην ακραία *Dύση*, ταυτοποιούμενοι ως *Osiriς*.

Από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε ότι, ενώ τα κείμενα των Πυραμίδων, αντικατοπτρίζοντας την ιερή ζωή της αρχαίας αυτοκρατορίας και τις επικήδειες τελετουργίες που επιφυλάσσονταν στον ιερό μονάρχη ήσαν κείμενα *Τύπικα*¹³, τα επόμενά τους (κείμενα των *σαρκοφάγων*, *Βιβλίο των δύο βημάτων*, η *φημισμένη Βίβλος των Νεκρών*, και φυσικά τα λίγο γνωστά και σχεδόν ποτέ αναφερόμενα *Βιβλία του επέκεινα [Amdoua]*, *Βιβλίο της αφετηρίας [ή θύρα μεταξύ μιας περιοχής και του επέκεινα]*, το *Βιβλίο της Νύχτας* και το *Βιβλίο της σπηλιάς [Quererts ή του άλλου κόσμου]* που άνοιγαν τη θύρα στο αιώνιο σε όλους τους «άξιους»), ήσαν μόνον *μαγικά κείμενα*. Όσον αφορά τη *μαγεία* αυτών των κειμένων, αυτή δεν είχε καμμία σχέση με *Τύπο*, ακόμη και εάν δεχθούμε ότι ένας *Τύπος* μπορεί να περιστρέφεται γύρω από σκοτεινές δυνάμεις, πάντοτε ανήκουσες στο υπερφυσικό, που δεν έχουν καμμία σχέση με εμπειρίες πνευματιστικές ή παρόμοιες. Αν κάνω ένα βήμα στο μύθο του *Osiridos* και της *Isidas*, μου φαίνεται σημαντικό το εξής μέσα στο *Θυσιαστικό Τύπο*: Όταν ο *Σεθ* κουρέλιασε το σώμα του αδελφού και πέταξε τα κομμάτια, η *Isis*, στην παθιασμένη και επίπονη αναζήτηση (*θυσία*), τα βρήκε όλα πλην του *φαλλού*. Η *θεά* ανακατασκεύασε το σώμα του *συζύγου* επαναφέροντάς το στη ζωή. Ο *Osiriς*, όμως, *μολαταύτα ζωντανός*, δεν μπορεί να συνδεθεί μαζί της και να δώσει ζωή. *Ιδού* λοιπόν, που η *Isis*, ανατρέχοντας στις «*μαγικές της ισχείς*» (τουλάχιστον έτσι βεβαιώνεται στο μεγαλύτερο μέρος των κειμένων που αναπαράγουν το μύθο) *ίσταται* επάνω του και *παραμένει* μέχρι να καταστεί *γονιμοποιημένη*. Είναι, αντίθετα, *κατάδηλο* ότι δεν πρόκειται για *μαγεία*, αλλά ότι η

¹³ με την έννοια του *Τύπου*

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Θεά βρήκε και εφάρμοσε τον κατάλληλο Τύπο για να ξαναδώσει στον Όσιρι τον χαμένο του ανδρισμό. Όσον αφορά αυτά που αναφέρονται στις Βέδες, λέει ο *Rishi Pouramesthin* στην αρχαιότερη ινδική Παράδοση: «Από τρία μέρη του εαυτού μου έγινε όλο αυτό το Σύμπαν», αφήνοντας με αυτό να εννοηθεί καθαρά, ότι ο Δημιουργός για να κάνει να εκδηλωθεί «αυτό το Σύμπαν» διαχώρισε/απαρνήθηκε τον εαυτόν του σε τρία μέρη, «θυσιάσε» δηλαδή αυτά τα τρία μέρη για λογαριασμό της Δημιουργίας. Αυτή είναι η πρώτη πραγματοποιημένη θυσία, αυτή που δείχνει την εμφάνιση του πεπερασμένου χρόνου και χώρου, αυτή που εξάλλου εμφανίζεται αισθητή σε όλες τις κοσμολογίες.¹⁴

«Όταν οι σοφοί, καθαρίζοντας τη σκέψη τους, όπως το αλεύρι από το κόσκινο, δημιούργησαν το Λόγο, έρεισμα της σκέψης, τότε ήταν που οι άνθρωποι γνώρισαν τη φιλία...» (Βέδες, 71)

Πώς όμως;

«Αυτοί περπάτησαν στην ατραπό του Λόγου με τη βοήθεια της Θυσίας...»

Με άλλους όρους, οι σοφοί δημιούργησαν το Λόγο δια μέσου της πραγματοποιημένης δια του Τύπου θυσίας, «καθαρίζοντας τη σκέψη τους...κλπ»

Από την άλλη πλευρά, «η θυσία η οποία τεντώνεται από κάθε πλευρά και ελκύει εκκατόν μία θείες πράξεις, οι πατέρες της την εξυφαίνουν. Καθισμένοι στον αργαλειό: τραβήχτε εμπρός, τραβήχτε πίσω, λένε» είναι καθαρά κατανοητό ότι όταν η θυσία «τεντώνεται» προς τα άνω (δηλαδή εμπρός) προκαλεί ένα τέντωμα προς τα κάτω (δηλαδή πίσω) και τανάπαλιν.

Όμως, για να διεισδύσουμε καλύτερα στο μυστήριο του Τύπου και της Θυσίας, αρκεί να θυμηθούμε αυτό που ο *Krishna* είπε στον *Arjuna* (ήρωας της *Μπαχαμαράτα*) στη «Γιόγκα της Γνώσης» όπου καθορίζει ακόμη και τους διαφορετικούς τύπους της θυσίας: «Μερικοί ευσεβείς θυσιάζουν στους θεούς, άλλοι στη φωτιά που είναι ο *Brahman* προσφέρουν θυσία με θυσία.

-Μερικοί προσφέρουν στη φωτιά της αποχής, την ακοή και τις άλλες αισθήσεις, μερικοί στη φωτιά των αισθήσεων τον ήχο, και άλλα αντικείμενα των αισθήσεων.

-Μερικοί στη φωτιά της ευλάβειας την πυρακτωμένη από τη σοφία όλες τις εκδηλώσεις των αισθήσεων και τις εκδηλώσεις των ενεργειών της ζωής θυσιάζουν δια μέσου της αποχής.

-Άλλοι κάνουν τη θυσία της επιτυχίας, ή τη μετάνοια ή το διαλογισμό, τη μελέτη ή τη σοφία, άλλοι ακόμη, είναι ασκητές άκαμπτων επιθυμιών.

-Μερικοί θυσιάζουν δια μέσου εισπνοών-εκπνοών και εκπνοών-εισπνοών και διακόπτοντας την εισπνοή και την εκπνοή αφοσιώνονται στον έλεγχο της αναπνοής.

-Άλλοι, γαλουχημένοι με ανεπαρκή τροφή, προσφέρουν ζωϊκές πνοές στις ζωϊκές πνοές.

¹⁴ Σε όλες τις ιερές γραφές, ο Δημιουργός απαρνιέται κάτω, επιτελεί δηλαδή μία θυσία για να δώσει ζωή στους κόσμους.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

-Ολοι αυτοί αντιλαμβάνονται τη θυσία, και τα αμαρτηματά τους έχουν εκμηδενισθεί από τη θυσία.

-Αυτοί που τρώγουν τα απομεινάρια της αμβροσίας της θυσίας πάνε στον αιώνιο Brahman.

Αυτός ο κόσμος δεν είναι για αυτόν που δεν έχει θυσία. Πώς μπορεί ο άλλος κόσμος να είναι γι αυτόν ή καλύτερα μεταξύ των Kaurana;

-Έτσι είναι γραμμένα στις Βέδες διαφορετικά είδη θυσιών. Πρόσεξε ότι όλες αυτές, γεννώνται στη δράση, και έτσι εάν τις αντιληφθείς θα είσαι ελευθερωμένος.

-Ανώτερη από τη θυσία της επιτυχίας είναι η θυσία της γνώσης, ω Parantapa.¹⁵

Κάθε πράξη συμπεριλαμβάνεται ολοκληρωτικά στη γνώση.

-Αυτό διδάσκει, κάνοντάς σε μαθητή, υπηρετώντας και ρωτώντας.

Οι σοφοί που βλέπουν την αλήθεια, θα σε διδάξουν τη γνώση.

-Γνωρίζοντας αυτό δεν θα ξαναπέσεις σε λάθη. Και με αυτόν τον τρόπο, όλα τα όντα, χωρίς εξαίρεση, θα τα δείς πρώτα σε σένα τον ίδιο και μετά σε Μένα.

-Όταν, επίσης, εσύ θα είσαι ο μεγαλύτερος αμαρτωλός, ακόμη και επάνω στο πλοίο της γνώσης, θα διαπεράσεις κάθε σφάλμα.

-Όπως ένα αναβλύζον πυρ, επαναφέρει σε στάχτη τα εύφλεκτα, έτσι, ω Arzuna, το πυρ της γνώσης θα επαναφέρει σε στάχτη όλες τις πράξεις.

Ωστόσο, βλέποντας ότι σύμφωνα με την Ινδική φιλοσοφία, κάθε πράξη που πραγματοποιείται προκαλεί ένα karma, δηλαδή μία αντίδραση λίγο πολύ αργοπορημένη, που μπορεί να έχει ακόμη και το αποτέλεσμά της – και γενικά το έχει - Σε μία επακόλουθη ενσάρκωση, καθυστερώντας έτσι σχεδόν στο άπειρο, σε ένα κόσμο όπου συνεχώς παράγεται karma, η προσέγγιση της αθανασίας είναι σύνδεση με τον Brahman.

Λέει ο Krisna (IV 41):

«Οι πράξεις δεν δεσμεύουν αυτούς που στην ευλάβεια απαρνήθηκαν το αποτέλεσμα των πράξεων»

και (II 47-48)

«η αφορμή σου να μην είναι το αποτέλεσμα των πράξεων»

και ακόμη:

«πραγματοποίησε κάθε πράξη απελευθερωμένος από τα δεσμά, αδιάφορα στην επιτυχία και την αποτυχία, αυτή η ισορροπία αποκαλείται ευλάβεια, και σταματά σε αυτήν».

Προφανώς, η συζήτηση δεν απευθύνεται σε όλους. Απευθύνεται από ένα θεό σε ένα ήρωα, διότι μόνον ο θεός, ο ήρωας, ο ιερέας, ο μνημένος, εν ολίγοις ένας επικεφαλής με ιερό δικαίωμα, ή ο όποιος διαπέρασε το όριο του φυσικού κόσμου ανατρεπόμενος από τη μεταφυσική, έχει το δικαίωμα να επιτελέσει Τυπικά τη θυσία. Οι άλλοι, και η Baghavad Gita¹⁶ πράγματι δεν το κρύβει, είναι υποχείριοι του karma, διότι η θυσία δι-

¹⁵ Βασιλιάς τιμωρός των εχθρών.

¹⁶ Η Baghavad Gita (Το Θείο Τραγούδι) είναι ένα πολύ σημαντικό κείμενο της φιλοσοφίας και λογοτεχνίας, αποτελούμενο από 700 στίχους, και είναι μέρος της Mahabharata.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

δει ένα προβάδισμα. Δηλαδή, δεν απαρνούνται το αποτέλεσμα των πράξεων και γι' αυτό δεν λειτουργούν σύμφωνα με τον Τύπο ακόμη και εάν τυπικά τον ακολουθούν, και προκαλούν karma το οποίο οφείλουν να πληρώσουν. Υπάρχει ένας κανόνας στη μύηση και στην εφαρμογή του Τύπου. Μπορούν αυτά να επιτελεσθούν και να ακολουθηθούν δικαιοματικά ή λόγω εντολής: δεν μπορεί να γίνει αυτό που κοινώς ονομάζεται «μαγική πράξη» που όμως πραγματικά είναι ένας Τύπος θυσιαστικός προς όφελος των ιδίων (Εάν γίνει αυτό που σήμερα θεωρείται μαγεία, ταιριάζει με αυτό με όσα ειπώθηκαν πριν, ενώ όλα τα άλλα είναι όσα μπορεί να αποκομίσει ένας μάγος). Αυτό ή δεν καταφέρνει ή καταφέρνει μόνο όσον αφορά ένα μέρος, αλλά, σε κάθε περίπτωση προκαλεί μία αντίδραση, ένα karma που, αργά ή γρήγορα θα πληρώσει. Αυτός, ο μνημένος, εάν πράγματι είναι μνημένος, το γνωρίζει, έτσι όπως γνωρίζει, μέσω άλλου δρόμου, ποιος κατέχει το δικαίωμα στον Τύπο Παραδοσιακά¹⁷ εκτός και εάν είναι εκφυλισμένος.

Και όταν αυτοί επιτελούν το Θυσιαστικό Τύπο δεν αναμένουν από αυτόν τίποτε άλλο από κάτι επιπλέον αυτού που ο Krisna ονομάζει Σοφία (βλέπε Γνώση) για να αποκομίσουν την απελευθέρωση (το solve των αλχημιστών).

Από το Θυσιαστικό Τύπο (και μου φαίνεται ότι μετά από όσα είπαμε δεν υπάρχει Τύπος χωρίς θυσία, εκτός εάν μειώνεται σε απλή αναπαράσταση σε βέβηλους, και που, οπωσδήποτε δεν πάνε πιο πέρα από την τελετουργία) πρέπει να αναμένουμε μία ανύψωση, μία απελευθέρωση, και όχι υλικά οφέλη, προς το δρόμο της προσέγγισης του επιπέδου του όντος προς το οποίο η θυσία απευθύνεται, μία γέφυρα, με άλλα λόγια μεταξύ των συνθηκών του ανθρώπου και του Θεού. Μία συνομιλία, μία επικοινωνία μεταξύ του φαινομενικού ορατού κόσμου, του κόσμου που ακούμε, αισθανόμαστε, γενμόμαστε, του φυσικού κόσμου τελικά και εκείνου του καθαρού πνεύματος, όπου οι υλικές αισθήσεις δεν δονούνται πλέον, αλλά δονούνται εκείνες οι κρυμμένες της ύπαρξής μας.

Αυτό είναι το μυστήριο του Θυσιαστικού Τύπου που εξάλλου, έχει την ανταπόκρισή του στο ανθρώπινο σώμα ή, τουλάχιστον, το είχε, όταν οι άνθρωποι κατείχαν την πνευματική ρώμη, όταν υπήρχε η fides¹⁸. Ο ήρωας, ακόμη και θεωρούμενος σύγχρονος, θυσιαζόταν για την Πατρίδα ή για μία ιδέα. (Θα μπορούσαμε, με την ευκαιρία, να αναφέρουμε πόση θυσία περιέχει το απόκρυφο της «νίκης» ή εκείνο του mors triumphalis¹⁹ ή να εξετάσουμε την αποστολή του Arjuna [ήρωας της Μπαχαμαράτα] και της πολεμικής του ομάδας, αλλά αυτό θα μας έθετε εκτός θέματος). Ο Άγιος ή ο Απόστολος για την πίστη. Ο Πατέρας και η Μητέρα για τα παιδιά. Ο Ιερέας για τους πιστούς του και για το καλό του πλησίον. Ο Γιατρός για τους ασθενείς του. Και όλα αυτά

¹⁷ Αυτοί που το έλαβαν δια μέσου της οδού του αίματος, αυτοί που έχουν δικαίωμα στα τέσσερα τέταρτα της πλήρους ευγενικής καταγωγής θεωρούμενοι με την έννοια της πραγματικής συμμόρφωσης, κατά τη διάρκεια των αιώνων, πνεύματος θεϊκού και ηρωικού.

¹⁸ ΣτΜ: πίστη, εμπιστοσύνη

¹⁹ ΣτΜ: θριαμβευτικού θανάτου

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

ακόμη κι' άν η σύγχρονη ζωή θεωρεί ως θυσία ό,τι πονά, κουράζει, απελπίζει. Ενώ γι' αυτόν που γνωρίζει, για τον Krisna που διδάσκει τον Arjuna, για το Μωϋσή που ανεβαίνει στο Σινά, για τον Χριστό ο οποίος σε μια στιγμή αδυναμίας του σώματος με το οποίο ήταν περιβεβλημένος, παρακαλεί το Θεό Πατέρα να απομακρύνει από αυτόν το πικρό ποτήρι, για όλους αυτούς η θυσία δεν είναι πόνος, κούραση ή απελπισία: είναι Τύπος και σαν Τύπος είναι Αλήθεια.

Δυστυχώς, σήμερα, για την εξαπατημένη ανθρωπότητα του επονομαζόμενου μηχανικού πολιτισμού, που οχυρώθηκε πίσω από το «δούναι και λαβείν», αυθεντικό βασίλειο του Mammona²⁰ όπου όλοι οι άνθρωποι άνδρες και γυναίκες είναι μισθοφόροι έτοιμοι για οποιαδήποτε αθλιότητα, προκειμένου να κερδίσουν χρήματα για να ξεπληρώσουν σχεδόν πάντα ανώφελες επιθυμίες, που τις θεωρούν ανάγκες, όπου συνεχώς μιλούν για ελευθερία ενώ δένονται περισσότερο με αλυσίδες σκλαβιάς (εκείνων που υπηρετούν μηχανές) και που γεμίζουν το στόμα τους με όρους Ισότητας και Αδελφότητας, ενώ κυριαρχούνται από αλαζονεία, ληστεία, φόνο, σε όλους αυτούς η έννοια της Θυσίας, έχει σχεδόν, εάν όχι ολοκληρωτικά, χαθεί. Και να γιατί εκείνοι που ξεκινούν ή νομίζουν ότι ξεκίνησαν την οδό της μύησης, καταλήγουν σχεδόν πάντα στην οδό της αντιμύησης, υπηρετώντας όλο και περισσότερο τον Mammona στην αναζήτηση της γήϊνης ισχύος. Διότι λείπει εντός τους η έννοια της ΘΥΣΙΑΣ, υλικής ή αφοσιωτικής. Δεν έχουν μέσα τους ένα σημείο αναφοράς προς τη Θυσία του Τύπου, ή νομίζουν ότι εκληρώνοντας ή ακολουθώντας τον Τύπο απολαμβάνουν γεγονότα τα οποία ψευδοδιδάσκαλοι ή «επαγγελματίες» συγγραφείς (με την έννοια του «δούναι και λαβείν») αυθεντικοί έμποροι του απόκρυφου, τους άφησαν να νομίσουν ότι απολαμβάνουν.

Εάν κάποιος από αυτούς, (και δυστυχώς υπάρχει πάντοτε κάποιος που ελκύει ή διεγείρει τελλουρικές δυνάμεις) κατάφερνε να κάνει να λειτουργήσει ο Θυσιαστικός Τύπος, δεν θα δημιουργούσε τη γέφυρα προς το Δημιουργό του ή προς τις δυνάμεις που αυτή η δημιουργία όρισε, ή με τους ήρωες της γενιάς του αποκομίζοντας τη δόξα τους. Θα δημιουργούσε, αντίθετα, ένα αναξιώτιστο διάδρομο προς τρομερές δυνάμεις, σκοτεινές και ανεξέλεγκτες που θα τον κατέστρεφαν, ή εάν υπηρετούσαν το Δημιουργό τους, θα τον έκαναν σκλάβο ανίκανο να επανέλθει προς το Φως. Και αυτό διότι, γενικά, όποιος ανήκει σε αυτήν την κατηγορία, δεν έχει εισέλθει στο πνεύμα του Τύπου, δεν κατανόησε τη γένεσή του. Και όπως οι διαβολικές δυνάμεις του μέσου ή κατώτερου Αιγυπτιακού βασιλείου, που εξανάγκαζαν τους εαυτούς τους και τα παιδιά τους να βαλσαμωθούν και να αποκτήσουν ένα τάφο όπου θα ενταφιάζαν τις μούμιες τους μαζί με τα Ushebt²¹ όπως αυτοί οι πτωχοί τω πνεύματι που πίστευαν ότι θα μπορούσαν να εξαπατήσουν το δικαστήριο του Οσίριδος (εάν υπήρχε ποτέ) με τις συνταγές της Βίβλου των Νεκρών, αυτοί, οι μαθητευόμενοι γητευτές θα κατέληγαν και αυτοί μوميοποιημένοι, ασφαλώς συμβολικά, μέσα στον εξ' άμμου ή πέτρας τάφο τους, και δεν θα περνούσαν ποτέ τα ύδατα που οδηγούν στο ιερό όρος (K'ouen-Iouen, το όρος της θάλασσας,

²⁰ ΣτΜ : Αραμαϊκή λέξη που υποδηλώνει τον υλικό πλούτο

²¹ ΣτΜ : Αιγυπτιακά επικήδεια αγάλματα που συνόδευαν το νεκρό στον τάφο

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

τοποθετημένο στη Δύση, κατοικία των αθανάτων), όπου ανεγείρεται ο Ναός του καθαρ-
γιασμού, εκείνος ο Ναός που έχει δύο πόρτες: μία απ' όπου μπαίνει κανείς, αλλά και
απ' όπου μπορεί και να βγει για να εκδιωχθεί, και η άλλη από την οποία βγαίνει κανείς
αφού πέρασε τις δοκιμασίες, πηγαίνοντας προς εκείνα τα οποία οι Αρχαίοι ονόμαζαν
«Τα Ηλύσια Πεδία»²².

Εδώ, εάν δεν επρόκειτο για ένα ιδιαίτερο δοκίμιο, θα ήταν χρήσιμο να αναφέρουμε
κάποιο παράδειγμα, φωτίζοντας ιδιαίτερα κάποιον από τους Χριστιανικούς Τύπους,
εκείνους δηλαδή που η πλειοψηφία των δυτικών – και ιδιαίτερος των καθολικών – θα
εγνώριζαν τη σημασία τους. Ο Τύπος του βαπτίσματος, για παράδειγμα, για να αναφέ-
ρουμε εκείνον τον οποίον όλοι οι Χριστιανοί έχουν κατά νού και με τον οποίο βαπτίζο-
νται και τα παιδιά τους, Τύπο που αντικατέστησε την περιτομή των Εβραίων, με την
οποία την όδογη ημέρα μετά τη γέννησή του, το αρσενικό αγόρι, επαναλαμβάνει την
berith του Αβραάμ, τη συνθήκη συμμαχίας με το Θεό της Γένεσης (El Shaddai), καθιε-
ρωμένη με την αιματηρή θυσία, επαναλαμβανόμενη με τη γέννηση κάθε αρσενικού,
προκειμένου εκείνο να μπορέσει να συμμετάσχει στη συμμαχία της φυλής του με το Θεό
των πατέρων του, συμμαχία υπογεγραμμένη με το αίμα του.

Είναι βέβαιο, ότι σε αυτούς τους καιρούς, τους μοντέρνους, ακόμη και οι μορφωμέ-
νοι Καθολικοί, ακόμη και εκείνοι που συχνάζουν στις εκκλησίες, προσεύχονται και κά-
νουν ελεημοσύνες και φέρνουν τα παιδιά τους στην πηγή του βαπτίσματος, και βοηθούν
στο βαπτιστικό Τύπο που πραγματοποιείται από τον Ιερέα, δεν ξέρουν τί κάνουν. Δεν
γνωρίζουν ότι αυτός ο βασικός Τύπος, χωρίς τον οποίον δεν είμαστε Χριστιανοί, περι-
λαμβάνει τον εξορκισμό, την αναγέννηση, την κοινωνία της ευχαριστίας, την fides (πί-
στη) στο Χριστό, την προστασία της Εκκλησίας, το μύρωμα και την ελεύθερη βούληση.
Τίποτα δεν γνωρίζουν από όλα αυτά, και εάν εγνώριζαν τις καταστάσεις που προανα-
φέρθηκαν, δεν θα ήξεραν την ακριβή τους σημασία, ούτε θα κατανοούσαν ποιά από τις
ιερές πράξεις του καθαγιαστή, θα αντιστοιχούσε σε κάθε μία από τις βασικές πράξεις
πνευματικής τάξης. Και να σκεφθεί κανείς, ότι κάθε Χριστιανός, σε περίπτωση ανά-
γκης, μπορεί να πραγματοποιήσει τον Τύπο βαπτίσματος, και δεν θα γνωρίζει τί αυτός
αντιπροσωπεύει.

Οι γονείς θα έπρεπε να ήξεραν, και να αναλογιζόντουσαν ότι, όταν ο ιερέας προφέ-
ρει το όνομα (ή τα ονόματα) του βαπτιζόμενου, ο Νονός ενώνεται πνευματικά με το
βρέφος και συμβάλλεται με αυτό σε μία πατρότητα αφηρημένη που του απαγορεύει να
συνάψει γάμο (γι αυτόν το λόγο ο Νονός, δεν αγγίζει ποτέ το βρέφος κατά τη διάρκεια
του Τύπου).

²² Κατά την Ελληνική Μυθολογία τα Ηλύσια Πεδία αποτελούσαν τμήμα του Άδη. Ήταν ο τελικός
προορισμός της ψυχής των ηρώων και των ενάρετων. Ενώ τα Τάρταρα ήταν τόπος τιμωρίας, τα Ηλύ-
σια Πεδία ήταν παραδείσιος τόπος με ολάνθιστα λιβάδια, όπου επικρατούσε αιώνια άνοιξη και οι
πηγές της Λήθης ανάβλυζαν νέκταρ που έκανε τους νεκρούς να λησμονούν όλα τα γήινα δάκρυα και
τις κακουχίες.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Αντιπροσωπεύοντας το βρέφος ο Νόνος αναλαμβάνει την *fides* προς το Χριστό, και ο Χριστός απονέμοντας το όνομα στο βρέφος δια μέσου του Ιερέα του, το κάνει κάτοχο της απόλυτης κυριαρχίας Του. Δεν το γνωρίζουν και δεν ενδιαφέρονται να το μάθουν. Φέρουν τα παιδιά τους στη βαπτιστική πηγή επειδή «έτσι συνηθίζεται», επειδή το θέλει η σύζυγος, ή γι' αυτό που θα έλεγε ο κόσμος, ιδιαίτερα οι φίλοι και οι πλησίον, για να μην θεωρηθούν αντίθετοι με τη θρησκεία, για να έχουν το πιστοποιητικό της εκκλησίας, για όποτε χρειαστεί, για τη γιορτή που ακολουθεί τη βάπτιση, διότι η τελετουργία είναι ωραία και συγκινητική...

Και δεν υπολογίζουν σε ποιές δεσμεύσεις υποχρεώνουν δια βίου το βρέφος.

Δεν είναι κατάλληλη η περίπτωση για να κάνουμε σχόλια. Παρόμοιες άγνοιες έχουμε όλοι, λίγο ως πολύ, αλλά εδώ πρόκειται για θέματα σημαντικά που θέλοντας και μη, αφήνουν σημάδια βαθιά στο βρέφος, ακόμη και όταν θα είναι ενήλικας, εν αγνοία του και χωρίς να το λαμβάνει υπόψη του.

Σε αυτόν το Θεσιαστικό Τύπο που πραγματοποιείται εν αγνοία αυτού που έχει το ρόλο του αντικειμένου, οφείλονται οι περιπτώσεις που με τη λαϊκή έκφραση «γεννήθηκαν κάτω από κακό άστρο» και με βάση αυτό δικαιολογούνται όσα συνέβησαν κατά τη διάρκεια της ζωής του. Πράγματι, ο βαπτιστικός Τύπος, γίνεται για να αφαιρεθεί από το ανθρώπινο όν το κληρονομικό αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας, όμως, άλλοι είναι οι πραγματικοί λόγοι που τον ορίζουν.

Όμως, ακόμη και εάν επρόκειτο για το «πρωπατορικό αμάρτημα» ο βαπτιζόμενος που δεν γνωρίζει τις υποχρεώσεις που ο εφαρμοσθείς επάνω του Τύπος ορίζει, επανέρχεται στην κατάσταση της αμαρτίας και ίσως πιο βαθιά από την αυθεντική, και σε συγκεκριμένες περιπτώσεις προκαλεί βλασφημία.

Θα μπορούσαμε να πούμε με σύγχρονη γλώσσα, ότι το βρέφος δεν μπορεί να δίνει απάντηση για ευθύνες που ελήφθησαν από άλλους, εν αγνοία του όταν δεν ήταν σε θέση να κρίνει και να κατανοήσει. Και τότε βέβαια θα λέγαμε, και με Παραδοσιακό αυτή τη φορά τρόπο: «γιατί, τότε θα έπρεπε να δώσει απάντηση για το πρωπατορικό αμάρτημα, στο οποίο δεν έλαβε μέρος, προς απολύτρωση του οποίου οι γονείς του το βάπτισαν;»

Ίσως εδώ θα έπρεπε να γράψω τη λέξη «τέλος» έχοντας πεί ήδη αρκετά, αλλά είναι ίσως ευκαιρία να μνημονεύσω τους συγγενείς Τύπους που απευθύνονται στο Θεό της φυλής, είτε είναι το *totem*, είτε το *mane* είτε το *lare*, ή απλά ο πρόγονος που επιβάλλει δόξα ή/και κακή φήμη στην οικογένεια, καταλήγοντας κατόπιν με ένα σύντομο νεύμα στη βεβήλωση πάνω στην οποία θα μπορούσε να γραφεί ένας παχύς τόμος, δεδομένου του ότι σήμερα στη ζωή των αστικών κοινωνιών του δυτικού κόσμου, σχεδόν κάθε πράξη και κάθε λέξη αποτελούν μία συνεχή βεβήλωση.

Ο Μακρόμπιους²³ λέει ότι οι οικιακοί Θεοί αναγνωρίζονται ως οι θεοί που μας κάνουν και ζούμε. Ανατρέφουν το σώμα μας και διακανονίζουν τις ψυχές μας. Με άλλα λόγια οι *manī* εξομοιώνονται όχι απευθείας και ολοκληρωτικά με τους νεκρούς αλλά

²³ Ambrosius Theodosius Macrobius. Νεοπλατωνικός φιλόσοφος.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

με το πνευματικό μέρος κι αυτό χονδροκομμένο, που επιβιώνει και διατηρεί το δεσμό, μεταξύ του ιδρυτή της οικογένειας καθώς και των κατιόντων του με εκείνο το κάτι που υπάρχει κάτω από τη δομή/μορφή, του *rheuma*/πνεύματος του αίματος κάθε κατιόντος ενός ορισμένου αρχηγού οικογένειας. Ο René Guénon²⁴ εξισώνει τους *mani* των Λατινών με το *OB* των Εβραίων δηλαδή με τη λεγόμενη «πνοή των οστών» ή «*habal de garmin*» γλυκό ύπνο του δικαίου, ένα είδος κόματος, για τον οποίο μιλούν αρκετοί ψαλμοί του Ησαΐα και του Δαβίδ, και για τον οποίο μιλά η Καμπαλά, και από την ύπαρξη του οποίου προκύπτει η απαγόρευση επίκλησης των νεκρών από το Μωϋσή.

Σύμφωνα με την Καμπαλά, ο θάνατος είναι ένα πέρασμα από ένα φυσικό επίπεδο σε ένα άλλο επίπεδο λιγότερο χοντροκομμένο. Αυτή η αλλαγή κατάστασης που μπορεί να κάνει τον άνθρωπο να επιστρέψει στην αγκαλιά του Θεού, ή κοντά Του, πραγματοποιείται για μία χρονική περίοδο πολύ μεγαλύτερη από όσο πιστεύεται. Το σώμα (*nepesch*), η ψυχή (*ruach*) και το πνεύμα (*neschamah*) αποχωρίζονται το ένα μετά το άλλο. Ο διαχωρισμός της ψυχής και του πνεύματος από το σώμα πραγματοποιείται με 900 διαφορετικούς τρόπους και είναι περισσότερο ή λιγότερο επώδυνος, ανάλογα με την πνευματική κατάσταση του θανόντος. Ο άνθρωπος φαίνεται νεκρός και είναι θαμμένος, αλλά το σώμα (*peresch*), δηλαδή εκείνο το μέρος που μπορεί να οροθετηθεί, η βλαστική ψυχή, μένει εντός του μέσα στα οστά, και είναι ακριβώς εκείνο που ονομάζεται «πνοή των οστών».

Στην Παράδοση των πατρογονικών οικογενειών - για να επανέλθουμε – και των ανώτερων καστών που μιμούσαν τους ημίθεους, τους ήρωες και τους κυρίαρχους που δεν είχαν “πεθάνει”, καθόσον είχαν την ιδιότητα του «*Hestos*»²⁵ η συνέχεια της καταγωγής των απογόνων ήταν καθορισμένη από το Θυσιαστικό Τύπο τον οποίο, κατά το θάνατο του πατέρα, ο πρωτότοκος ή ο πιο κοντινός συγγενής εάν δεν υπήρχαν τέκνα, εκλήρωνε για να ανανεώσει τη συνθήκη του θεού, και από το αποτέλεσμα του προέκυπτε καθαρά εάν το αίμα ήταν καθαρό ή όχι, δηλαδή, εάν εντός του εξακολουθούσε να πάλλεται το πνεύμα του προγόνου, ανακαλώντας έτσι, με την έκβαση του Τύ-

²⁴ René Jean Marie Joseph Guénon. (1886-1951). Γνωστός και ως Σείχης Αμπντούλ-Ουάχιντ Γιάγια. Στα νεανικά του χρόνια εντυπωσιάστηκε από τις εσωτεριστικές/αποκρυφιστικές οργανώσεις, τον Τεκτονισμό, καθώς και από το Γνωστικισμό στον οποίο έφθασε Επίσκοπος (Ταυ Palingenius). Συγγραφέας πολλών έργων όπως: Εισαγωγή στη Μελέτη των Ινδικών Δογμάτων, Ιστορία μιας Ψευδοθρησκείας, Η Πνευματική Πλάνη, Ανατολή και Δύση, Ο Εσωτερισμός του Δάντη, Ο Βασιλιάς του Κόσμου, Η Κρίση του Σύγχρονου Κόσμου, Πνευματική Αρχή και Εγκόσμη Δύναμη, Άγιος Βερνάρδος, Ο Συμβολισμός του Σταυρού, Ασιατική Μεταφυσική, Η Εξουσία της Ποσότητας και τα Σημάδια των Καιρών, Επισκοπήσεις επί της Μυήσεως, Οι Μεταφυσικές Αρχές του Απειροελάχιστου Υπολογισμού, Η Μεγάλη Τριάδα.

²⁵ *Hestos* είναι αυτός που είναι όρθιος, που ήταν πάντα όρθιος και θα είναι πάντα όρθιος, δηλαδή αθάνατος. Από αυτήν την αξιωματική θεώρηση προκύπτει η θεώρηση της αναγκαιότητας για όποιον ήθελε να μείνει αθάνατος, να πεθαίνει όρθιος ή πεσμένος στα δεξιά του. (Προφανής αναφορά στον Αρχαίο Αιγυπτιακό Τύπο της αρχαίας αυτοκρατορίας, σύμφωνα με τον οποίο ο κυρίαρχος για να γίνει αθάνατος έπρεπε να πέσει στα πλάγια του. Και με αυτήν τη στάση τοποθετείτο στον τάφο). Η ιδιότητα του *Hestos* αναφέρεται και στο βαθμό του Αγνώστου Μυημένου, 2^ο του Μαρτινιστικού Τάγματος.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

που, τη δόξα του *mane*. Πρέπει, όμως, να υπογραμμίσουμε ότι ο θυσιαστικός Τύπος, έπρεπε να πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τους κανόνες, τις πράξεις, τους λόγους και με τη χρήση των Τυπικών Παραδοσιακών εξαρτημάτων (πυρ, ύδωρ, αρώματα, κλπ). Οποιαδήποτε μεταβολή, αχρήστευε τον Τύπο, διακόπτοντας το σύνδεσμο μεταξύ του θεού και του εκτελεστή του Τύπου. Σε αυτήν την πιθανή ανικανότητα αυτού που πραγματοποιούσε τον Τύπο για την ανανέωση του οικογενειακού *nime* (θεότητα), και την ένωση που εγγυάτο τη δική του δόξα, αποδίδεται η αργή αλλά συνεχής πτώση των μεγάλων οικογενειών και των εξαφανίσεών τους.

Εάν, αντίθετα, ο Τύπος εκτελείτο από έναν καταχραστή, τότε ξεπηδούσε μία πράξη βεβηλωτική. Η μέχρι τότε διατηρημένη σχέση μεταξύ της οικογένειας και του *nime* (θεότητα) άρχιζε να παρουσιάζει έλλειψη, προκαλώντας την εμφάνιση δυνάμεων σχεδόν πάντοτε σκοτεινών και τρομερών, και των οποίων ήταν αδύνατον να προβλεφθεί η δράση και ο προορισμός τους. Δυνάμεις οι οποίες, σχεδόν πάντοτε, προκαλούν την καταστροφή της καταχράζουσας οικογένειας (χαρακτηριστική περίπτωση εκείνη της θηλυκής απιστίας), αφού αποκόπτει το προγονικό πνεύμα από το *nime* και επομένως μένει χωρίς κανένα πλέον δικαίωμα στη δόξα της.

Με τον εκφυλισμό που οφείλεται στην πτώση του Παραδοσιακού ανθρώπου και από την πεποίθηση της ένωσης μεταξύ *divus* (κατακτητής) και *dies* (θεός), που προήλθαν από την ανάπτυξη των λατρευτικών θρησκειών, οι τάξεις των ευγενών αντικατέστησαν την πνευματική παρουσία του οικογενειακού *nime*/θεότητα (παραουσία συγκεκριμένη για την οποία πολλά έχουν γραφτεί για αιώνες όσον αφορά το μέρον γαλάζιο αίμα των αριστοκρατικών τάξεων) με την παρουσία, ορατή και υλοποιημένη των όπλων της οικογένειας τα οποία επεδείκνυαν, με συμβολικούς τρόπους, και με τους άθλους που έδωσαν δόξα στους ιδρυτές και στους υπηκόους τους.

Και αυτά τα όπλα ή οι θυρεοί, τοποθετιόντουσαν στις μετώπες των σπιτιών και των πύργων και τα έφεραν ως σφραγίδες επάνω στα δαχτυλίδια περνώντας τα από πατέρα σε πρωτότοκο (και μετά μέσω άλλου εκφυλισμού σε όλα τα μέλη της οικογένειας). Αντιζοότητες απελευθέρωναν τα μέλη από το δαχτυλίδι, πωλώντας το σε περίπτωση ανάγκης... Μπροστά στη βεβήλωση του καταχρασθέντος ή παραποιηθέντος Τύπου και στις συνέπειές του, αντικαθίστατο η ατίμωση (δηλωτική πάντοτε, ακόμη και σε περιόδους Παραδοσιακής πτώσης) με την αξιοπρέπεια και το σεβασμό αυτών των ιδίων και ακόμη με τη ζηλευτή υπεράσπιση των παραδόσεων, ακόμη και αυτών που παρ' όλα αυτά είχαν πνευματικά εκπέσει, των εκφυλισμένων ευγενικών και αριστοκρατικών τάξεων.

Ο Τύπος, ο πλέον γνωστός, ολοκληρωτικά επιπόλαιος, και που θα τον ονομάζαμε απλά εθιμοτυπικό (και σαφώς προερχόμενο από λατρευτικούς Τύπους με ασπασμούς σε ιερά κειμήλια) ήταν ο ασπασμός του σιγγιλίου (σφραγίδα), το βράδυ πριν τον ύπνο και το πρωί αμέσως μετά το ξύπνημα, και επίσης πριν αντιμετωπισθεί κάποιος κίνδυνος, ή πριν πραγματοποιηθεί κάποιο σημαντικό έργο. Σήμερα, ό,τι διασώθηκε από όλα αυτά (αναμφίβολα εκπεσόντα, όχι επειδή χάθηκε ο πλούτος τους αλλά επειδή χάθηκε

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώνοντας με την Παράδοση»

κάθε έννοια Παραδοσιακότητάς τους) ακόμη και από αυτά που αντηχούσαν ένα θυσιαστικό Τύπο κάποιας εποχής που έχει λησμονηθεί.

Το δαχτυλίδι με το σιγίλλιο (σφραγίδα) – εκτός του ότι ο καθένας μπορεί να φτιάξει ένα οικοδόμημα ή και να πιστεύει ότι έχει το δικαίωμα να καπηλευθεί ένα - φοριέται μεταϊόδοξα ή και πουλιέται σε περίπτωση ανάγκης. Και ακόμα και εδώ, δεν είναι η περίπτωση να κάνουμε σχόλια, αλλά να θυμηθούμε, τα παράπονα του Θεόγνη²⁶ από την αρχαία Ελλάδα στις συγκρίσεις της υποβάθμισης της ευγένειας «πεπτωκῆς εκ των θεών» με γάμους «με ανθρώπους χυδαίους και αισχροῦς» και με τον Δάντη στην απαίτηση προσποίησης ηρώων, στην εποχή των κολλεκτίβων και των φατριών και του «ogni villan che parteggiando viene» (σημ. μεταφρ: παροιμία του Δάντη που καταδικάζει την “επίκτητη” αξία κάποιου ανίκανου που έλαβε από την ένταξή του σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον).

Κλείνοντας αυτό το σύντομο πόνημα, αξίζει να σημειώσουμε τις τρεις θεμελιώδεις σημασίες του Θυσιαστικού Τύπου:

1. Εξαγνισμός του εκτελεστή (διατήρηση της σχέσης με τις δυνάμεις του Ανω, ή με τον οικογενειακό *nime* [θεότητα]), διατήρηση του δυνατού θριάμβου επάνω σε αυτές τις δυνάμεις όχι με την έννοια της καθυπόταξής τους στον εκτελεστή του Τύπου αλλά της απόκτησης της δόξας τους.

2. Επίκληση προκαλούσα το διαποτισμό του θυσιαστήριου χώρου και την επίδραση των επικαλούμενων ενεργειών στον επικλητή, και εάν χρειασθεί στο προβλεπόμενο θύμα²⁷.

3. Δράση θυσιαστική, ή καλύτερα εκτέλεση πραγματική ή αφηρημένη του προβλεπόμενου θύματος (συμβολικό θάνατο σε περίπτωση μύησης) κάτι που επιφέρει (ή δύναται να επιφέρει) η συγκέντρωση των επιδράσεων και η απόκτησή τους.

Όπως έχει ήδη ειπωθεί, εάν ο Τύπος εκπέσει (κάτι που είναι εύκολο) ή αποκλίνει από το σκοπό του, αντί να διατηρήσει τη συγκέντρωση των επιδράσεων που καλούνται, προκαλείται η διάσπασή τους και η αποστασία/ανταρσία εκείνων των τελλουρικών (γήϊνων) ή ανώτερων δυνάμεων από το *nime* (θεότητα) από τις ηρωϊκές πράξεις, ή από άλλες Παραδοσιακές φόρμες που τους είχαν προσδώσει δόξα, τις είχαν δεσμεύσει και θέσει στην υπηρεσία τους.

Με αυτή την αποτυχημένη δράση ή την αποκλίνουσα, ταιριάζει η βεβήλωση, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή, αλλά πάντοτε επιφορτισμένη με συνέπειες. Όπως σημειώνει ο *Julius Evola*²⁸, στο γραπτό του «Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου», «ο Τύπος που αστοχεί ή αποτυγχάνει, ή παρεκκλίνει από εκεί που ήταν τη στιγμή της αυθεντικότητάς του, ο Τύπος αυτός προσβάλλει και διασπά ένα Θεό και αποτελεί βεβήλω-

²⁶ Αρχαίος Έλληνας Ποιητής

²⁷ «θύμα» με την έννοια του αποδεχόμενου τη θυσία για τον εαυτόν του.

²⁸ Ο βαρόνος *Giulio Cesare Andrea Evola* (19 Μαΐου 1898 – 11 Ιουνίου 1974), καλύτερα γνωστός ως *Ιούλιος Έβολα*, ήταν Ιταλός φιλόσοφος, ζωγράφος, και εσωτεριστής. Εξ' αιτίας των αριστοκρατικών του αντιλήψεων θεωρήθηκε αντιδημοκράτης

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

ση. Παραποιώντας ένα νόμο, μία σφραγίδα υπερφυσικής εξουσίας, είναι αποδεσμευμένοι. Σκοτεινές δυνάμεις, αναξιόπιστες, τρομερές, επιστρέφουν σε κατάσταση ελευθερίας».

Ο *Enola*, αναμφίβολα μιλά με γενική έννοια και όχι ειδικά όπως κάνω με τα παραδείγματα. Αναφερόμενος σε όσα ειπώθηκαν πριν πάνω στο *rheuma/πνεύμα* που διατρέχει το αίμα του απευθείας κατερχομένου εκ του *nime* (θεότητα), ακόμη και εάν ο Τύπος αστοχήσει – τουλάχιστον κατά τη γνώμη μου, τίποτε το άμεσο δεν μπορεί να συμβεί, ούτε μπορεί να πραγματοποιηθεί η διάσπαση του *nime* εάν εκπέσουν οι τελουρικές ή κατώτερες δυνάμεις στις οποίες είναι συντονισμένοι.

Είναι άποψή μου, συσχετίζοντας και τη θεωρία του Εβραϊκού *OB* (πνοή των οστών) ότι η έκπτωση του Τύπου μέσω των έργων ενός απευθείας και αληθινού κατιόντος εκ του *nime* (θεότητα), αποδεικνύει την υποβάθμιση των αποτελεσμάτων του *rheuma/πνεύματος* του αίματός του, δείκτη εξασθένησης της γενιάς, καθώς και την ανικανότητά του και, συγχρόνως ακόμη λιγότερο δικαίωμα διατήρησης της αυθεντικής δόξας.²⁹ Αυτή η υποβάθμιση αντιστοιχεί προφανώς με τον ίδιο κανόνα σύμφωνα με τον οποίο η πράξη του κάτω προκαλεί αντίδραση στο άνω και τανάπαλιν προς μία εξασθένηση της «πνοής των οστών» στο σώμα του νεκρού *nime* με την επακόλουθη επιτάχυνση της κονιορτοποίησης των ίδιων των οστών και την επίσπευση της επιστροφής του *perhesch* (σώμα) στον κόσμο του (*Ashiah*), με συνέπειες στους άλλους δύο κόσμους, δηλαδή στον *ruach/ψυχή* (*Jetzirah*) και *neschamah/πνεύμα* (*Briah*) που αυτοεξορίζονται από αυτό το περιβάλλον.

Η απόσπαση συντελείται – πάντα κατά τη γνώμη μου – όταν ο Τύπος εκπέσει με έργα κάποιου που δεν είναι κατιών του *nime* (θεότητα), δεν κατέχει δηλαδή το *rheuma/πνεύμα* του *nime* στο αίμα του, ή εάν ο Τύπος εξέπεσε από αυθεντικό κατιόντα εξ' αιτίας αθέτησης/απεμπόλησης ηθικών αρχών ή άλλο ανάλογο λόγο. Τότε επαληθεύεται η πραγματική αυθεντική βεβήλωση με όλες της τις συνέπειες.

Πάντοτε επάνω σε αυτό το ιδιαίτερο πεδίο του Θυσιαστικού Τύπου, ακόμη και πλήρως σύμφωνα με τη σημείωση για την ηχώ της εξασθένησης που αναφέρθηκε λίγο πριν, βρίσκω επίκαιρο να αναφέρω λεπτομερώς, με ποιό τρόπο με το πέρασμα των γενεών, διαπιστώνεται μία, παρ' όλα αυτά, εξασθένηση του *rheuma/πνεύματος* του *nime* (θεότητα) που διατρέχει το αίμα των κατιόντων, εξ' αιτίας της οποίας (εξασθένησης), μετά από αιώνες, και μετά τη διακοπή της «πνοής των οστών», της ήδη αποσυνδεδεμένης από το *nime*, η ένωση μεταξύ αυτού και της γενεάς διακόπτεται. Είναι επίσης προφανές ότι, πάντοτε εξ' αιτίας της διακοπής αυτής με το πέρασμα των γενεών, το αίμα των

²⁹ Μία ηχώ αυτής της εξασθένησης βρίσκεται στους κανονισμούς των δύο ταγμάτων που επέζησαν όλων των απελευθερωτικών επαναστάσεων και τα οποία ακόμη και επιφανειακά διατηρούν κάποιες παραδόσεις. Το Κυρίαρχο στρατιωτικό Τάγμα του Αγίου Ιωάννη της Ιερουσαλήμ, ονομαζόμενο της Μάλτας, και το Ιερό αυτοκρατορικό στρατιωτικό Κωνσταντίνειο Τάγμα του Αγίου Γεωργίου, στα οποία οι τίτλοι διαχωρίζονται σε τάξεις όπου υπολογίζουν «τέταρτα» ευγενικής πατρότητας ή μητρότητας του ενδιαφερομένου.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

κατιόντων του *nime* (θεότητα) χάνει όλο και περισσότερο τα αυθεντικά χαρακτηριστικά εξ αιτίας της ανάμιξης με το αίμα των γυναικών που οι κατιόντες του *nime* έκαναν συζύγους και μητέρες των παιδιών τους. Σε μία δεδομένη στιγμή, η εξασθένηση είναι τέτοια που η έλλειψη του Τέλειου Θυσιαστικού Τύπου διακόπτει την αρμονία.

Προκειμένου να ανασταλλεί η διαπίστωση αυτού του ατυχήματος (παρόμοιο γεγονός είναι ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ένα αυθεντικό ατύχημα, χωρίς να λάβουμε υπόψη μας τις συνέπειές του στο βέβηλο πεδίο), κατά το παρελθόν, σύμφωνα με τους Παραδοσιακούς νόμους, οι αριστοκρατικές τάξεις, κανόνιζαν τους γάμους του περιβάλλοντός τους με τρόπον ώστε στο «γαλάζιο αίμα» (δηλαδή στο *pneuma*) του πατέρα, να προστεθεί στα παιδιά που θα γεννηθούν, το «γαλάζιο αίμα» της μητέρας.

Και έτσι, προχώρησαν τα πράγματα με το πέρασμα των αιώνων, με προσπάθειες, και κατορθώματα, νέων δοξασμένων δράσεων κάποιου μέλους της οικογένειας, εις τρόπον ώστε η εξασθένηση του *pneuma* του *nime* να ακυρωνόταν με τη συνεισφορά του *pneuma* της γενιάς, σύμφωνα με το οποίο, με την πάροδο του χρόνου, κατέληγαν οι συμμαχίες μέσω γάμων και με τη συνεισφορά νέων δοξών από νέους ήρωες. Από τις οποίες (χωρίς να θυμηθούμε τη σημασία των γάμων μεταξύ αδελφών στην Αρχαία Αίγυπτο και αλλού, καθώς και την υποχρέωση σε συγκεκριμένες τάξεις, ο μικρότερος αδελφός να παντρεύεται τη χήρα του μεγαλύτερου αδελφού που απέθανε) προέκυψε η συνήθεια, μεταξύ των ευγενών τάξεων, να γίνονται γάμοι μεταξύ ξαδέλφων, ή συγγενών εξ' αίματος. Στη Βενετία, για παράδειγμα, ένας ευγενής, που είχε δικαίωμα να συμμετέχει στο Μέγα Συμβούλιο, και με αυτήν τη συμμετοχή να εξασκεί τη Μέγιστη Διοίκηση στο Κράτος, και να απαιτεί από το δουκάτο την εγγραφή στο *libro d'oro* (χρυσή βίβλο) της Ενετικής αριστοκρατίας, τιμωρούσε τους γιούς του, που γεννιόντουσαν κάτω από ένα ενδεχόμενο γάμο με μία μη ευγενή, να χάσουν τα δικαιώματα και προνόμιά τους.

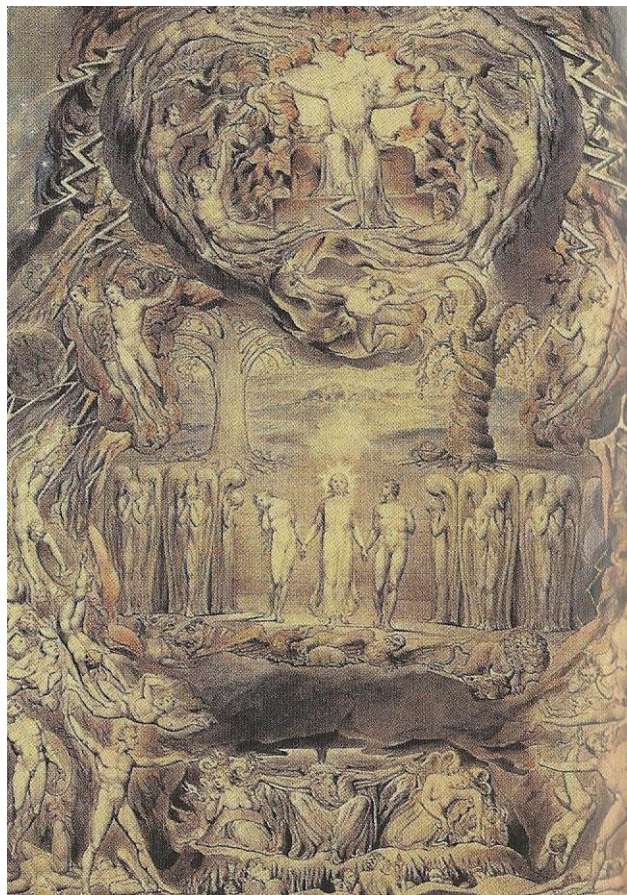
Οι ευγενείς που εξέπιπταν λόγω απώλειας των κληρονομικών τους ή λόγω πτώχευσης, απασχολιόντουσαν στο Κράτος που τους έβαζε σε δημόσιες υπηρεσίες. Και αυτό επειδή, το να είσαι φτωχός δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να βλάψει το επίκτητο δικαίωμα το 1310 της εισόδου της οικογένειας στην «*Serrata del maggior Consiglio*»³⁰.

Ενας απόηχος αυτών των Παραδοσιακών κανόνων υπάρχει ακόμη και σήμερα (όπως προαναφέραμε στην υποσημείωση για την ηχώ της εξασθένησης) στους κανόνες των Στρατιωτικών Ταγμάτων της Μάλτας και του Αγίου Γεωργίου των δύο Σικελιών. Απαιτούνται τέσσερα τέταρτα ευγενικής καταγωγής, δηλαδή η αποδεδειγμένη ευγενική καταγωγή 200 ετών για τον πατέρα, τη μητέρα, και τις γιαγιάδες και των δύο, για την αποδοχή στην Ιπποσύνη της Δικαιοσύνης στα δύο Τάγματα (και σε αυτό της Τιμής και αφοσίωσης για το Τάγμα της Μάλτας). Ο γιός ενός ευγενή που κατέχει τον τίτλο εδώ

³⁰ Σύμφωνα με αυτόν το θεσμό, η Ενετική Δημοκρατία, «κλείδωνε» τη συμμετοχή στο Μέγα Συμβούλιο, μόνο στους ευγενείς εκ κληρονομιάς, αποκλείοντας έτσι τα νεότερα μέλη ευγενικών τάξεων. Το Μέγα Συμβούλιο ήταν ο μέγιστος θεσμός της Γαλινοτάτης Δημοκρατίας της Βενετίας, από τον οποίο εξαρτάτο η εκλογή του Δόγη.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

και 200 χρόνια τουλάχιστον, και μιάς γυναίκας όχι ευγενούς, είναι δεκτός στη Μάλτα, ως Ιππότης Ελέους και Αφοσίωσης. Στο Κωνσταντίνιο Τάγμα, αυτοί που δεν κατέχουν τα τέσσερα τέταρτα, ακόμη και εάν επιδεικνύουν ευγενική καταγωγή παλαιότερη των 200 ετών αποδεδειγμένη, γίνονται δεκτοί μόνον με τίτλο Ελέους>.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Ο Σμαράγδινος και ο Ρουμπινένιος Πίνακας

Στο πιο πάνω κείμενό του ο Gastone Ventura, παρέθεσε το γνωστό Σμαράγδινο Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου, δίδοντας παράλληλα για πρώτη φορά στη δημοσιότητα τον πρωτοεμφανιζόμενο Ρουμπινένιο Πίνακα, αγνώστου συγγραφέα. Ο Ρουμπινένιος Πίνακας, θα παρατηρήσουμε ότι αποτελεί το συμπλήρωμα και το αντίστροφο του Σμαράγδινου. Ο πρώτος διαβάζεται εκ των άνω προς τα κάτω, αλλά ο δεύτερος παρατηρώντας τον καλύτερα βλέπουμε ότι διαβάζεται εκ των κάτω προς τα άνω.

Ο Ρουμπινένιος, όπως ο ίδιος ο G.Ventura παραθέτει, μας δίδει ένα Καμπαλιστικό κλειδί, αφού η πορεία του ανθρώπου προς τη φώτιση ανέρχεται από τη Μαλκούτ προς την Κέτερ. Αντίθετα ο Σμαράγδινος μας δίδει το Αλχημικό κλειδί, αφού διαβάζοντάς τον ανακαλύπτουμε την κάθοδο στον εσωτερικό μας κόσμο, απαραίτητη προϋπόθεση για το Μεγάλο Έργο.

Τέλος, ο τελευταίος στίχος του Ρουμπινένιου έχει σαφώς Γνωστική αναφορά.

GASTONE VENTURA:

<Προκειμένου, ο μελετητής, να έχει στην άμεση διάθεσή του το κείμενο του Σμαράγδινου Πίνακα καθώς και εκείνο του λιγότερο γνωστού και σχεδόν άγνωστου Ρουμπινένιου, τους παραθέτουμε εδώ, προκειμένου να τους συγκρίνει και να εξάγει ίδια συμπεράσματα. Οι δύο πίνακες, φαίνονται – και είναι – το συμπλήρωμα ο ένας του άλλου, μολοντί ο πρώτος είναι ένα Αλχημικό κλειδί και ο δεύτερος ένα Καμπαλιστικό.

Ο Σμαράγδινος Πίνακας

1. Είναι αληθέστατο, αψευδέστατο, βεβαιότατο. ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος.
2. Και όπως όλα τα πράγματα προήλθαν από το Ένα, έτσι και όλα τα πράγματα γεννήθηκαν από αυτό το ένα δια της προσαρμογής.
3. Πατέρας του είναι ο Ήλιος, Μητέρα του η Σελήνη, ο Ανεμος το κυοφόρησε, τροφός του είναι η Γη.
4. Είναι ο Πατέρας κάθε τελειότητας και πληρότητας στον Κόσμο.
5. Η δύναμή του είναι ολοκληρωτική, εάν ξεχυθεί πάνω στη Γη.
6. Θα χωρίσεις τη Γη από το Πυρ, το λεπτοφυές από το χονδροειδές δρώντας ηπίως, με μεγάλη σύνεση και επιδεξιότητα.
7. Ανέρχεται από τη Γη στον Ουρανό και πάλι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη ενόνοντας και ζωοποιώντας την ισχύ των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων.
8. Θα αποκτήσεις έτσι, τη δόξα ολόκληρου του κόσμου και κάθε σκότος θα πετάξει μακριά από σένα.
9. Αυτή είναι η κραταιά δύναμη κάθε δυνάμεως γιατί υπερνικά κάθε τι το λεπτό και διαπερνά κάθε στερεό πράγμα.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

10. Έτσι δημιουργήθηκε ο κόσμος. Από εδώ προέκυψαν θαυμαστές προσαρμογές των οποίων αυτή εδώ είναι η μέθοδος.

11. Γι' αυτό ονομάζομαι Ερμής (Υδράργυρος) Τρισ-Μέγιστος, αφού κατέχω τα τρία μέρη της φιλοσοφίας όλου του κόσμου.

12. Πράγματι, αυτό που είχα να πώ σχετικά με τη Λειτουργία του Ηλίου ολοκληρώθηκε.

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας

1. Δεν είναι βεβαιότατο ούτε αληθέστατο κατά πόσον η νόηση της δημιουργίας κατανοείται. Ακατάληπτος αληθώς είναι ο Δημιουργός. Αυτό που είναι άνω δεν είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω. Ψηλά είναι η αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας, που εμφανίζεται ως όλον και δεν είναι τίποτα.

2. Και από τη στιγμή που όλα τα πράγματα συμμετέχουν στην πολλαπλότητα, αυτά, τόσο το λιγότερο είναι Αλήθεια, Ζωή, Καλό, από τη στιγμή που απομακρύνονται από το Έν.

3. Ιδού ο αριθμός, ο πολύμορφος, το περίβλημα, το πτώμα του ενός: Ο πατέρας του ήταν η επιθυμία της Γης, Μητέρα του η άγνοια. Ο Ηλιος αποσυνθέτει το πτώμα και ο Ανεμος διασκορπίζει τη δυσοσμία του καρπού των δύο.

4. Αυτή η επιθυμία δημιούργησε τους Ηρώες, τους δαίμονες και τους θεούς' αυτή η άγνοια διατηρήθηκε επάνω σε ό, τι πιθανό, περιπλέκοντας κάθε Παράδοση που είναι το τρία.

5. Και βασίλεψε στο Κακό, στο Αίμα, έξω από το Ρόδο, στην αποστροφή των τεσσάρων.

6. Θα ενώσεις το ένα με το δύο, τον Ένα με τους Πολλούς, την πνοή με τον εαυτό, απαλά, με μεγάλη προσοχή, μέχρι το εννέα, υπερπηδώντας το πέντε.

7. Δεδομένου ότι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη και ανέρχεται πάλι στον ουρανό, αποδιοργανώνοντας τις κατώτερες δυνάμεις στην Ανώτερη απροσδιόριστη Δύναμη, που καταλήγει στο έξι.

8. Τότε, νιέ της επιθυμίας θα είσαι όπως οι Θεοί, οι δαίμονες και οι ήρωες, κύριος του σκότους και του φωτός των επτά.

9. Σε αυτό συνίσταται η γνώση, γνώστη κάθε γνώσης' θα είσαι τόσο μεγάλος που θα είσαι ακαθόριστος και απροσδιόριστος. Θα νικήσει όποιος βαραίνει περισσότερο στη ζυγαριά του οκτώ.

10. Έτσι ο κόσμος επινόησε τα ιδεώδη του. Μπορείς να εφαρμόσεις αυτήν την Αρκάνα σε οποιοδήποτε πράγμα: προχωρώντας ελικοειδώς, δονείται σαν χορδή λύρας και γίνεται αριθμός μεταβατικός. Ομοίως κάθε δευτερεύουσα αιτία.

11. Επομένως, εγώ ονομάστηκα Αγγελιαφόρος του Θωθ, σκλάβος πιο πολύ του αιτίου της Λογικής παρά φίλος της Λογικής της ίδιας.

12. Ο, τι έχει επωθεί για τις ταπεινές λειτουργίες του Ουρανού και του Κρόνου ας γίνει οδηγός στους επιθυμούντες: Ο Οσιρις είναι ένας θεός μαύρος>.

SEBASTIANO CARACCILO:

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

«Ο Σμαράγδινος Πίνακας και ο Ρουμπινένιος Πίνακας

Υπαιτιγμοί πάνω στην Αλχημεία

Η γνώση της Αλχημείας, κανονικής κόρης του Ερμητισμού, είναι απολύτως απαραίτητη προκειμένου να μπορέσουμε να διατρέξουμε την Τυπική οδό του Σεβάσιμου Τύπου μας³¹.

Όμως, πριν ασχοληθούμε με τη μελέτη της Αλχημείας, κρίνω σκόπιμο και κατάλληλο, να εξετάσουμε το Σμαράγδινο πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου, αυθεντικά Ερμητικό, και τον Ρουμπινένιο Πίνακα, αγνώστου συγγραφέα, που εμφανίζεται αντίθετος στο Σμαράγδινο, αλλά που στην πραγματικότητα το συμπληρώνει.

Και οι δύο πίνακες αποτελούνται από 12 σημεία.

Από το Σμαράγδινο Πίνακα, ανακαλύπτουμε από τις πρώτες λέξεις, ότι όλα τα πράγματα προέρχονται από το ΕΝΑ που τα δημιουργήσε. Ωστόσο, μολονότι κάθε πράγμα παρουσιάζεται διαφορετικό από τα άλλα, όλα τα πράγματα έχουν κοινή την προέλευση του ΕΝΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ, της δημιουργίας του έργου του Θεού και, επιπλέον, μεταξύ όλων των πραγμάτων υπάρχει μία σχέση ομοιογένειας (όχι ομοιότητας) που τα δένει άρρηκτα μέσω του Ενός πράγματος με το Δημιουργό.

Τα σημεία 2,3,4 και 5, μας επιβεβαιώνουν, ότι όλα τα πράγματα προέρχονται διαμέσου της δημιουργίας, από τον Ενα, δηλαδή το Θεό, που στην ύπαρξή/αίσθησή του, του πατέρα και μητέρας, θέλησε να αποκαλύψει και να προβάλλει στον Κόσμο, τη δημιουργική δύναμή Του. Πράγματι σε κάθε πράγμα στον κόσμο υπάρχει το θεϊκό σημείο που ο Θεός προέβαλλε.

Τα σημεία 6,7,8 και 9, διδάσκουν την οδό που ο άνθρωπος πρέπει να ακολουθήσει για την απελευθέρωση από κάθε έρεβος. Θα ξεχωρίσεις τη γη από τη φωτιά, το πυκνό από το λεπτό, το πνεύμα από την ύλη, απαλά, με μεγάλη φροντίδα, και αυτό θα ανέλθει από τη γη στον Ουρανό, για να επιστρέψει στη γη αφού συνέλεξε τη δύναμη των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων.

Ο άνθρωπος που θα ενεργήσει έτσι, μαζί με τη δόξα του κόσμου θα αποκομίσει το φως που συνίσταται στη δυνατή δύναμη κάθε ισχύος, για την οποία το πνεύμα θα νικήσει και θα εισέλθει σε όλα εκείνα που είναι στερεά.

Το σημείο 10, μας επαναβεβαιώνει ότι έτσι δημιουργήθηκε ο κόσμος, ενώ τα σημεία 11 και 12 μας γνωρίζουν το όνομα του Ερμή του Τρισμέγιστου, σχεδιαστή του πίνακα που επιβεβαιώνει ότι έχει πεί τα πάντα για τον Ηλιο.

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας, σε πρώτη ανάγνωση, φαίνεται να είναι σε απόλυτη αντίθεση με όσα παρουσιάζονται στο Σμαράγδινο, όμως, ξαναδιαβάζοντάς τον, η αντίθεση εξαφανίζεται και εμφανίζεται η συσχέτιση, και η λειτουργία του Ηλιου επαναβεβαιώνεται.

Αυτός ο πίνακας είναι πολύ σημαντικός, κυρίως γιατί αφυπνίζει στον άνθρωπο τις πολλές δυσκολίες που πρέπει να αντιμετωπίσει και να ξεπεράσει, από τη στιγμή που, θα βρίσκεται εγκλωβισμένος στο φυσικό σώμα και στις πολλαπλότητες, πάντα δυσκολότε-

³¹ του Τύπου Misraim-Memphis

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

ρες και βαρύτερες και αρκετές φορές απατηλές και επικίνδυνες, τις οποίες θα πρέπει να ξεπεράσει και να νικήσει.

Στο σημείο 1, πράγματι, ενώ μας θυμίζει ότι όλα αυτά που κατανοεί ο νους του ανθρώπου είναι μόνον μία ματιά πραγμάτων που συχνά δεν είναι σαφή, εκκινώντας από την αντίληψη του Θεού, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ψηλά είναι η «αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας».

Και, στα ακόλουθα σημεία 2,3,4,5 μας θυμίζει ότι μέχρις ότου αναζητήσουμε να λύσουμε το Μέγα Πρόβλημα, που καταδικάζει τον άνθρωπο στην φυλακή του, με όρους υλικής πολλαπλότητας, δεν θα καταφέρουμε τίποτα, εφόσον παραμείνουμε φυλακισμένοι της ύλης που θα επισκιάζει όλο και περισσότερο το πνεύμα.

Ωστόσο, στα επακόλουθα σημεία 6,7,8 ο Ρουμπινένιος Πίνακας, μας διδάσκει την ορθή μέθοδο της απελευθέρωσης, που είναι το να ακολουθήσουμε την εσωτερική οδό.

Δεν πρέπει να αναζητούμε πλέον, την αλήθεια στα εξωτερικά πράγματα. Πρέπει να προσανατολιζόμαστε όλη μας την προσοχή προς την εσωτερικότητά μας, περιορίζοντας τους υλικούς ρύπους που εμποδίζουν την όραση του φωτός.

Ο Ρουμπινένιος Πίνακας τελειώνει με μία φράση συγκλονιστική, όμως βαθιά αληθινή για όσους εμπλέκονται στο περιεχόμενό της. «Ο Οσιρις είναι ένας θεός μαύρος».

Αφήνω τη σημασία αυτής της φράσης στην ερμηνεία που ο κάθε αναζητητής θα δώσει, ψάχνοντας και ακονίζοντας τη σκέψη του.

Από τη μελέτη των δύο πινάκων, αναβλύζει η βάση του Μεγάλου Ερμητικο-Αλχημικού Έργου που θεωρεί πάντοτε δύο επίπεδα για κάθε πράγματα:

Ένα επίπεδο το υλικό, το πολλαπλό σε τέλεια αναλογία με το άλλο, το πνευματικό που απορροφά και ακυρώνει κάθε πολλαπλότητα.

Για τους αληθινούς Αλχημιστές, υπάρχει μία τέλεια αναλογική αντιστοιχία, ανάμεσα στο πνεύμα και την ύλη, ανάμεσα στο Μεταλλικό Χρυσό και τον Χρυσό ως έκφραση της επίκτητης γνώσης της κατάποσης του μήλου, και της αμέσως μετά ακολουθούμενης επισκίασης της από το ανθρώπινο σώμα και την πτώση.

Πράγματι, υπάρχει μία σαφής διαφορά ανάμεσα στη μεταλλική Αλχημεία και την ερμητικοφιλοσοφική αλχημεία, ακόμη και εάν ένας απερίσκεπτος, μπερδεύει τις δύο αλχημείες, εξαιτίας της κοινής τους ονομασίας.

Η διαφορά βρίσκεται στην έννοια της ύλης για τη μεταλλική Αλχημεία, διαμέσου της ολικής μεταστοιχείωσης των μετάλλων για την πραγματοποίηση του κοινού χρυσού, και από την έννοια του πνεύματος για την ερμητικοφιλοσοφική αλχημεία, για το μετασχηματισμό της εσωτερικότητάς μας, και τη μετάλλαξη παθών, ελαττωμάτων και προκαταλήψεων σε αντίστοιχες αρετές, αντιστοιχούσες στην εξεύρεση του Χρυσού, δόξας της γνώσης, που χάθηκε εξ αιτίας της πτώσης. Ο Ερμητικός Αλχημιστής, γνωρίζει καλά πώς να μεταχειρισθεί τις εκφράσεις της φυσικής ύλης (μίξη, ζύμωση, κονιορτοποίηση, βαφή, υδράργυρος, θείον, άλας, νάτριο κλπ) που εφαρμόζεται για να αξιολογήσει την ανώτερη πραγματικότητα. Αυτός, γνωρίζει ότι κάθε δημιουργημένο αγαθό, ακόμη και εάν φαίνεται άψυχο, είναι ζωντανό εξ αιτίας μιάς δύναμης που απαντάει σε εκείνη του

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Δημιουργού, και ζεί τη δική του ζωή σε αρμονία με εκείνη όλων των άλλων πραγμάτων.

Γι αυτό το λόγο, ο Αλχημιστής μελετά βαθειά την Φύση για να γνωρίσει τις διαφορετικές εκδηλώσεις της και τις διάφορες δυνατότητές της, και γνωρίζει καλά ότι ο τρόπος και η δυνατότητα τελειοποίησης κάθε πράγματος εξαρτάται από την ενδόμυχη ενεργητικότητά του.

Αυτός γνωρίζει ότι, πρέπει να κατευθύνει όλη του την προσοχή στη δική του εσωτερικότητα, μαύρο κρυσφύγετο που θα πρέπει να καθαρθεί από το μαύρο, και το οποίο πρέπει να γίνει λευκό και μετά κόκκινο, πριν το Ολικό Φως, διαμέσου ενός βασανιστικού, αργού και συνεχούς μετασχηματισμού.

Αναλογικά αυτός (ο Αλχημιστής) εφαρμόζει τους ίδιους λόγους της μεταλλικής αλχημείας, για τη δική του πνευματική μεταμόρφωση.

Η επιθυμία του δεν είναι εκείνη του να αποκομίσει το μεταλλικό χρυσό. Η επιθυμία του είναι να προσεγγίσει τη μέγιστη τελειότητα του δικού του «είναι» και να ξαναβρεί τον χαμένο χρυσό.

Προκύπτει αμέσως ένα ερώτημα: Γιατί ο Ερμητικός Αλχημιστής, προκειμένου να εξηγήσει τη μέθοδο του δικού του εσωτερικού μετασχηματισμού, χρησιμοποιεί λόγους μιας τεχνικής η οποία σύμφωνα με την κυριολεκτική έννοια, ωθεί προς το μετασχηματισμό ενός μετάλλου σε κοινό χρυσό;

Ο Ερμητικός Αλχημιστής, είναι πρώτα απ' όλα, ένας βαθύς γνώστης των ελαττωμάτων και παθών του Ανθρώπου, συχνά σκλάβου της επιπολαιότητάς του και της προσκόλλησής του στις δικές του επιθυμίες της υλικής του φύσης.

Γνωρίζει καλά, ότι οι άνθρωποι, εύκολοι παίκτες της νοημοσύνης τους, αγνοούν αυτό που τους φαίνεται εύκολο και εμβαθύνουν σε αυτό που τους φαίνεται δύσκολο. Γνωρίζει, εξάλλου, ότι ο άνθρωπος, όχι επαρκώς έτοιμος, κουράζεται σύντομα με τις δυσκολίες που του παρουσιάζονται και εγκαταλείπει κάθε πίεση με τη δικαιολογία του ότι «αυτά είναι κουταμάρες».

Ο Ερμητικός Αλχημιστής, γνωρίζει ότι μόνον λίγοι, σε κάθε γενεά, είναι αυτοί που θα έχουν την υπομονή και τη δύναμη να εμβαθύνουν και να κατανοήσουν την αληθινή σημασία όλων αυτών, και να τα εφαρμόσουν στον εσωτερικό τους μετασχηματισμό, προσεγγίζοντας στόχους πνευματικούς, και κάποιιοι, ίσως τη γνώση».

Η έννοια της Ιπποσύνης

Η έννοια της Ιπποσύνης συνδέθηκε ιστορικά με γήινα κατορθώματα και τίτλους. Η πραγματική της έννοια δεν είχε ποτέ καμμία σχέση με αυτά. Η εσώτερη σημασία της, η πνευματική αποστολή του Ιππότη, ενέπνευσε συγγραφείς να κρατήσουν το υλικό μόνον μέρος των κατορθωμάτων για όμορφες γλαφυρές διηγήσεις. Ακρίτες³² Βουκελάριοι³³, Μοναχοί-Πολεμιστές Σάο-Λιν, Σαμουράι στην Ιαπωνία, Αρχοντες-Πολεμιστές Ξατρίγια στην Ινδία, «Πολεμιστές του Φωτός», τα κατορθώματα του «Διγενή Ακρίτα»³⁴ και εκατοντάδες άλλοι άφησαν το αποτύπωμά τους σε διηγήματα. Τα κατορθώματα των περισσότερων όμως δεν ήσαν απλά υλικά.

Η Ιπποσύνη ανέκαθεν περιείχε πνευματική διάσταση. Ο Ιππότης είναι αυτός που μάχεται για να υπερασπισθεί τον αδύναμο από την κακομεταχείριση του ισχυρού. Μάχεται πάντα στην υπηρεσία ενός Βασιλέα. Ποιος είναι ο Βασιλέας; Η Τεκτονική τέχνη ονομάζεται και «Βασιλική». Ονομάζεται έτσι διότι ο μνημένος πρέπει να καταστεί Κύριος Βασιλέας του εαυτού του. Να τον κυβερνά η απελευθερωμένη του αντίληψη και όχι τα πάθη του. Να τον κυβερνά η υπηρεσία προς την ανθρωπότητα και όχι το πρόσκαιρο αξίωμα που του ανατέθηκε. Ο Βασιλιάς επομένως δεν είναι ο επικεφαλής κάποιου λαού. Το βασιλείο του δεν είναι γήινο. Είναι ένα εσώτερο Βασίλειο Φωτός που εμπνέει τον Ιππότη να πράξει κατορθώματα. Σε όλη την ανθρωπότητα υπάρχουν δύο ειδών πρόσωπα: αυτοί που με τα σωματικά τους πόδια πατούν το χώμα και εκείνοι οι οποίοι προβάλλουν στο χώμα την απαλή σκιά των ιδανικών τους προτύπων. Οι δεύτεροι είναι πιο ζωντανοί από τους πρώτους. Ο Ιππότης αντιστοιχεί στο δεύτερο είδος.

³² Ακρίτες αποκαλούνταν από τους Βυζαντινούς οι φύλακες των συνόρων, που την εποχή εκείνη τα ονόμαζαν «άκρες». Οι ακρίτες αντικατέστησαν τους *milites limitaneos* (στρατός που φύλαγε τα σύνορα) των αυτοκρατορικών χρόνων της Ρώμης, τους οποίους οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες είχαν εγκαταστήσει μόνιμως για να προφυλάζουν τη χώρα από αιφνιδιασμούς και επιδρομές των βαρβάρων.

³³ Οι Βουκελάριοι ήταν μονάδα στρατιωτών στην ύστερη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία που δεν υποστηρίζονται από το κράτος αλλά από κάποιο άτομο όπως στρατηγό ή κυβερνήτη, ουσιαστικά ήταν τα «οικιακά στρατεύματα». Η λέξη ετυμολογείται από τη λέξη «Βουκάκρατον», η οποία παράγεται από τις λέξεις «Βούκα», δηλ. μουκιά, όπως ονομαζόταν εκείνη την εποχή το Σόμα Κυρίου της Θείας Ευχαριστίας ή/και ο Άρτος της Αρτοκλασίας που αποτελεί τύπο Του και «Άκρατος», δηλ. ανόθευτος οίνος, που συμβολίζει το Αίμα της Αιωνίου Ζωής του Κυρίου, το μη προσμειγμένο με το ύδωρ του θανάτου που έρευσε όταν ο Ιησούς παρέδωσε το Πνεύμα επάνω στο Σταυρό καθώς και από τη λέξη «Κελλάριος» που σημαίνει «Φύλαξ».

³⁴ Το αρχαιότερο μνημείο της λόγιας νεοελληνικής λογοτεχνίας είναι το Έπος του Βασιλείου Διγενή Ακρίτα. Σύμφωνα με την άποψη του Ν. Πολίτη, που την ακολουθούν πολλοί μελετητές, το Έπος τον Διγενή Ακρίτα εκφράζει τα ιδεώδη και τους πόθους του ελληνικού γένους. Ο Βασίλειος Διγενής Ακρίτας είναι γνωστότερος από τους ήρωες των ακριτικών τραγουδιών και πρωταγωνιστής ενός έμμετρου αφηγηματικού βιβλίου του 9ου-10ου αι., το οποίο είναι γνωστό ως Διγενής Ακρίτης ή Έπος του Διγενή Ακρίτα. Σύμφωνα με το μύθο ήταν ένας από τους Ακρίτες, τους φρουρούς των Βυζαντινών συνόρων και απέκτησε το προσωνύμιο Διγενής εξαιτίας της διπλής εθνικής καταγωγής του.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Ο βαλές της τράπουλας, απογόνου της τράπουλας Taro, είναι ο Ιππότης που φυλά την ειρήνη μέσα στο Βασιλικό περιβάλλον που υπάρχει με τις δύο προηγούμενες κάρτες του Βασιλιά και της Βασίλισσας. Και εάν αντιστοιχίσουμε με την Αλχημεία, ο Ιππότης είναι το Άλας.

Περιοπτη θέση ανάμεσα στους Ιππότες έχουν οι Ναΐτες Ιππότες και οι Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης. Στους πρώτους συναντάμε τη γνωστή σε όλους μας ιστορία της επίκλησης δικαιοσύνης προς το Θεό από τον Jacques de MOLAY τελευταίο Μεγάλο Διδάσκαλό τους τη στιγμή της καύσης του στις 18 Μαρτίου 1314. Είχε οδηγηθεί στην πυρά με εντολή του Πάπα Κλήμη και του Βασιλιά Φίλιππου του Ωραίου. Ξεφυγώντας επικαλέσθηκε τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων με τη φράση: «*Αυτήν τη στιγμή που καίγομαι στην πυρά, σας εγκαλώ Πάπα Κλήμη και Φίλιππε Ωραίε, εντός 40 ημερών από σήμερα, να εμφανισθείτε ενώπιον του Δικαστηρίου του Υπέρτατου Δημιουργού, Μεγάλου Δικαστή όλων μας! Κύριε, δείξε το Έλεός Σου σε μένα και απόδωσε Δικαιοσύνη*». Η κλήτευση παρήγαγε τα ανάλογα αποτελέσματά της... Ο Φίλιππος Δ' ο Ωραίος και ο Πάπας Κλήμης Ε', έδωσαν λόγο για τα εγκλήματα τους, μπροστά στον Υπέρτατο Δικαστή όλων μας!

Η προφητεία, όμως, δεν σταμάτησε εκεί: το πτώμα του Πάπα Κλήμη Ε' βεβηλώθηκε από τους Καλβινιστές. Του Φίλιππου Δ' του Ωραίου από τους Ιακωβίνους... Υπόψη δε ότι, ο Φίλιππος ο Ωραίος είχε ζητήσει ανεπιτυχώς να γίνει δεκτός στις τάξεις του Τάγματος που αργότερα κυνήγησε και παραπονιόταν γιατί σε επιστολή του στον τότε Πάπα. Η μνησικακία σε όλο της το μεγαλείο!

Η τότε Εκκλησιαστική εξουσία μαχόταν λυσσαλέα τέτοια κινήματα διότι ήθελαν αφενός να καρπωθούν τα χρήματα που είχαν συγκεντρώσει, αφετέρου δε ανησυχούσαν ιδιαίτερα από την ανάπτυξη παρόμοιων κινήσεων γνώσης και ιδιαίτερος το ανερχόμενο κίνημα των Καθαρών ή Γνωστικών. Ενώ αρχικά τους βόλευε η ύπαρξή τους κατόπιν τους φοβήθηκαν και τους εξεδίωξαν. Ο κυριώτερος όμως λόγος της εκδίωξής τους ήταν ο δεύτερος.

Ο Jules Michelet³⁵ θεωρεί την καταστροφή των Ιπποτών του Ναού το μεγαλύτερο γεγονός του Μεσαίωνα. Οι διώκτες του, Φίλιππος Ωραίος και Πάπας Κλήμης ήταν απλά τα εκτελεστικά όργανα. Η αντιμεύηση έδινε μεγάλη μάχη ενάντια στο ρεύμα της εποχής.

Τίποτε δε ήταν τυχαίο, καθώς η ιστορία μας διδάσκει ότι ήδη είχε αρχίσει ένα μεγάλο Μυητικό ρεύμα στην ανθρωπότητα που σύντομα θα εκφραζόταν από τον Jacob Böhme³⁶, τον Martines de Pasqually³⁷, τον Louis Claude de Saint Martin³⁸, τους Ρόδοσταυρους³⁹.

³⁵ Jules Michelet (1798-1874). Από τους μεγαλύτερους ιστορικούς της Γαλλίας.

³⁶ Ο Jakob Böhme ο επονομαζόμενος «Τεύτων Φιλόσοφος» ή «Θεόσοφος του Γκαίρλιτς» γεννήθηκε στις 8/3/1575 και απεβίωσε στις 17/11/1624. Ήταν Γερμανός Θεολόγος, Μυστικιστής και Φιλόσοφος. Από τον Jacob Böhme και το κίνημά του ο Louis Claude de Saint Martin εμπνεύστηκε και προ-

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Αυτά όλα τα κινήματα άλλαξαν την πορεία της ανθρωπότητας και η αντιμύηση έδινε τις μάχες της με διώξεις και εκτελέσεις. Ας μην ξεχνάμε και τον κύριο εκφραστή της Αρχέγονης Σοφίας το Γνωστικισμό⁴⁰ που ανέσυρε και διατήρησε την ουσιαστική διδασκαλία του Μεγάλου Μυημένου της Γαλλίας και που απορρόφησε το μεγαλύτερο μέρος των διώξεων της επίγειας θρησκευτικής εξουσίας. Αυτό που έπρεπε να καταστραφεί ήταν η Εσώτερη έννοια της Ιπποσύνης.

Πώς άλλωστε θα ήταν δυνατό η αντιμύηση να αντέξει το «Όχι για εμάς Κύριε, όχι για εμάς, αλλά για το Όνομά Σου, η Δόξα!».

SEBASTIANO CARACCILO:

<Απόσπασμα από γραπτά του για την Ιπποσύνη.

«Προκειμένου να κατανοήσουμε την Παράδοση, απαιτείται να κατακτήσουμε Παραδοσιακή νοοτροπία. Αυτό είναι ένα σημαντικό θέμα σε όλα τα θυσιαστικά μυστήρια, στα οποία αναδύεται το πρόβλημα της ζωής, του θανάτου και της επαναγέννησης. Αναζητούμε την Αλήθεια, όμως δεν αρκεί να ερμηνεύουμε και να κρίνουμε. Απαιτείται να εφαρμόσουμε τη μοναδική μέθοδο που μας μεταδόθηκε από τους Διδασκάλους του παρελθόντος, και η οποία είναι εκείνη της Παράδοσης και της Μύησης, απόσταγμα του

έβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα, σε συνδυασμό με τις ιδέες του Διδασκάλου του Martines de Pasqually.

³⁷ Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually ή Martines de Pasqually (1727-1774). Θεωρείται ο κατ'εξοχήν πατέρας της σύγχρονης Θεουργίας. Το έργο του επηρέασε το μαθητή του Louis Claude de Saint Martin, θεμελιωτή αργότερα του Μαρτινισμού.

³⁸ Ο Louis Claude de Saint Martin, επονομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμπουάζ, στις 18/1/1743. Ίδρυσε το δικό του Μυητικό σύστημα, το οποίο πολύ αργότερα θεμελιώθηκε ως Μαρτινιστικό Τάγμα από τους Gerard Encausse (Paris) και Augustin Chaboseau.

³⁹ Ροδοσταυρισμός (Μόνον ως ιδιότητα που κατακτάται στο τέλος της Τεκτονικής και κυρίως της Μαρτινιστικής πορείας και ουδέποτε ως Τάγμα καθότι οι Ροδόσταυροι του παρελθόντος ουδέποτε άφησαν Τυπικά ή ξεχωριστές διδασκαλίες. Ο αληθής Ροδόσταυρος σύμφωνα με τον Heinrich Khunrath είναι ένας θεραπευτής στο απέραντο νοσοκομείο του κόσμου. Η ανάληψη του αρχέγονου πνευματικού λειτουργήματος του ανθρώπου – δια της ορθής χρήσεως τού Λόγου, αυτού του πανίσχυρου πνευματικού οργάνου δράσεως – θα μπορούσε να βοηθεί ως «Ροδοσταυρισμός». Με άλλα λόγια, ο αληθής και ορθώς νοούμενος Ροδοσταυρισμός θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η κατάλληλη ή η πραγμάτωση του Τεκτονισμού και του Μαρτινισμού. Στα Ροδοσταυρικά Μανιφέστα τού 1611 αναφέρεται ρητώς ότι «έργο μας είναι η θεραπεία ασθενών, και μάλιστα δωρεάν». Όπως έγραψε και ο Gastone Ventura: «...Γι' αυτόν το λόγο δεν υπήρξε ποτέ Τάγμα Ροδοσταύρων. Εάν Ροδόσταυροι είναι οι επιτυχόντες την «μυητική πραγμάτωση» και την «μυητική επανενοσμάτωση», αυτοί δεν έχουν ανάγκη να συσταθούν σε ανθρώπινα Τάγματα ή Αδελφότητες. Αντίθετα δυστυχώς υπάρχουν οργανώσεις και Τάγματα Ροδοσταυρικά των οποίων οι συμμετέχοντες δεν έχουν καμία σχέση με τους Ροδόσταυρους της Παράδοσης»).

⁴⁰ Φιλοσοφικό-θρησκευτικό σύστημα. Ο Ερμητισμός θεωρείται προΧριστιανικός Γνωστικισμός. Ο Γνωστικισμός, ως κάτοχος της αρχαίας Σοφίας και Γνώσης διαδόθηκε από πολλές ομάδες (σέχτες), έλαβε όμως κάποια στιγμή Αποστολική διαδοχή και σήμερα κυριαρχεί ως Χριστιανικός Γνωστικισμός.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

δράματος του ανθρώπου ο οποίος κατευθύνεται στα θυσιαστικά μυστήρια στα οποία αναδύεται το πρόβλημα της ζωής, του θανάτου και της επαναγέννησης»>.

GASTONE VENTURA:

<Το Μυστικό Πνεύμα της Ιπποσύνης

Πολλά έχουν γραφτεί και γράφονται ακόμη γύρω από την Ιπποσύνη, τους τίτλους ευγενείας, της αυθεντικότητάς της, και την υψηλή τιμή που αποτελούσε η ιδιότητα του Ιππότη, για όποιον μπορούσε να περιβληθεί νόμιμα με αυτόν τον τίτλο, αφού η ευγένεια του αίματος η ίδια, όπως και η Παραδοσιακή αριστοκρατικότητα, δεν αποτελούσαν εγγύηση αυθεντικότητας ενός Ιππότη.

Λίγο αργότερα, αντίθετα, με καθυστέρηση, έγιναν κατανοητοί οι πραγματικοί λόγοι, η «ώθηση», αν μας επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουμε αυτή την έκφραση, η οποία καθόρισε, σε έναν κόσμο, όπως ο μεσαιωνικός, την ίδρυση μιας αριστοκρατίας – πραγματικά Ιπποτικής – που ήταν συχνά αρκετά αντίθετη με τη φεουδαρχική (η οποία δέσποζε τότε), και η οποία κατόρθωσε να βάλει σε αμηχανία τους κατόχους γης που ήταν και διανομείς τίτλων και αξιωμάτων, μέχρι του σημείου να τους υποχρεώσει να αναγνωρίσουν στην Ιπποσύνη μία ηθική δύναμη που ήταν επιβεβλημένη να χαλιναγωγήσει και να υποτάξει τη φεουδαρχική ισχύ. Μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε ιδρύθηκαν Ιπποτικά Τάγματα, των οποίων οι τίτλοι δεν απονέμονταν ως ανταμοιβή για πράξεις που είχαν ως αξία τους την τιμή, την αλήθεια και την πίστη σε μία ιδέα, αλλά για τις υπηρεσίες που παρασχέθηκαν σε συγκεκριμένο πρίγκηπα, και την οικογένειά του, δηλαδή προς μία γήινη ισχύ. Και αυτό, καίτοι η ψυχή της Ιπποσύνης, παρόλες τις δολιότητες που προκαλούσαν υποδούλωση με παρεχόμενες υπηρεσίες (σε χώρο, χρόνο και τόπο), έμεινε πάντα δεμένη στο αρχαίο όρκο των Ιπποτών «για το Θεό που δεν ψεύδεται», δηλαδή προς δόξα της αλήθειας για την οποία η μυστική δόξα της θυσιαστικής δράσης, βάση των Ιπποτικών κανόνων, ακυρωνόταν από την αναλήθεια.

«Non c'è cavalier che mentir possa»⁴¹. Και όποιος ψεύδεται έχει αυτόματα τεθεί εκτός Ιπποσύνης.

Για να κατανοήσουμε αυτό το αξίωμα, είναι απαραίτητο να ανακτήσουμε το ηρωικό πνεύμα που διαμόρφωνε την εκδήλωση της Ιπποτικής αριστοκρατίας, ηρωικό με την Παραδοσιακή έννοια, δηλαδή Ιερό, συνδεδεμένο με το δόγμα του Ιερού πολέμου, για τον οποίο η μέγιστη επιθυμία του πολεμιστή είναι να πεθάνει θριαμβευτής (*Mors triumphalis*), γεγονός που οδηγούσε στην αθανασία⁴². Επάνω σε αυτές τις βάσεις, η Ιπποσύνη παρουσιάζεται αντίθετη με τη φεουδική αριστοκρατία, που ήταν συνδεδεμένη με τη γη που είχε αποκτηθεί εξ' αιτίας αυτής της διαδοχής, και της *fides* (πίστης) που ακολουθούσε, ως κάτι ενιαίο με τους Ανθρώπους της επιθυμίας, ενωμένους σε μία υπερεθνική ιδέα, εάν όχι παγκόσμια, της οποίας η αξιοπιστία δεν κατευθυνόταν προς

⁴¹ «Δεν υπάρχει Ιππότης που να δύναται να ψεύδεται»

⁴² Αποτελεί μέρος της Διδασκαλίας του Αγνώστου Μυημένου, 2^{οο} βαθμού του Μαρτινιστικού Τάγματος.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

κάποιο Κυρίαρχο, κάποιο έθνος ή κάποιο τόπο, ούτε, ακόμη λιγότερο, σε κάποιο συγκεκριμένο χρόνο, αλλά στην επιθυμία να προσεγγισθεί εκείνος ο πνευματικός ανδρισμός, χαρακτηριστικό εκείνου ο οποίος, κάτω από μία Παραδοσιακή γραμμή, έχει την ισχύ και ο οποίος ως επακόλουθο, μπορεί να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε επιχείρηση ή κατόρθωμα. Μόνον με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατόν να κατορθώσουμε να κατανοήσουμε το ζήλο με τον οποίο ο περιπλανώμενος Ιππότης, ρίζα των Ιπποτικών στρατιωτικών Ταγμάτων, ορθωνόταν, υπερασπιζόμενος τους αδύναμους και καταπιεσμένους σε οποιαδήποτε χώρα κι αν βρισκόταν, συχνά μάλιστα μακριά, εναντίον των εκπροσώπων της καθεστηκίας ισχύος, αντιμετωπίζοντας ανήκουστους κινδύνους, δίχως να αμφιβάλλουν ούτε μια στιγμή για το τελικό αποτέλεσμα.

Η δράση του, προσανατολισμένη στη βεβαιότητα του θριάμβου της αλήθειας («για το Θεό που δεν ψεύδεται») δεν μπορούσε να διακοπεί ούτε με το θάνατο, που αντιπροσώπευε το τελικό ή τελευταίο μέρος του Θυσιαστικού Τύπου, ο οποίος εγγυόταν (όπως χαρακτηριστικά λεγόταν) την κατάκτηση της αθανασίας! Από την άλλη πλευρά, ο Ιππότης, σε κάθε απaráμιλλη διαμάχη, έβλεπε μία θεία κρίση στην οποία ένοιωθε ότι βρισκόταν εντός της, με κάποιο τρόπο καλυμμένη, και της οποίας ένοιωθε ότι ήταν ο εκπρόσωπος.

Να γιατί η Ιπποσύνη, παρουσιάσθηκε για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα με μορφή Ιεροσύνης⁴³ Παραδοσιακού τύπου, σχηματισμένης με ηλιακά προνόμια, και γιαυτό σταθερά, αμετάβλητα, μόνιμα. Ιεροσύνη που αντλούσε τη δύναμή της από το μεγαλείο που μεταδόθηκε στον Ιππότη κατά τη στιγμή της εγκατάστασής του, αυθεντική δύναμη που προερχόταν όχι μόνον από το αξίωμα του θείου δικαιώματος του προσδεδεμένου στο μεγαλείο το ίδιο, αλλά και από εκείνο της «γέφυρας» μεταξύ του Θεού και του γήινου.

Η αναγκαιότητα του δικαιώματος αυτού, δηλαδή της κατακτηθείσας ισχύος, είτε πνευματικής είτε γήινης, υπήρχε προκειμένου να αναχαιτίζει τη δύναμη που μπορούσε να μεταβληθεί σε επικίνδυνη, δεδομένου του ότι δεν προβλεπόταν στους κανονισμούς της Ιπποσύνης η παρέμβαση Αξιωματούχων ούτε από τη μεριά του Πρίγκηπα ούτε του Ιερέα. Ο Ιππότης μπορούσε να επιτάξει άλλον Ιππότη και να δημιουργήσει ένα είδος μυητικής αλύσσου, Ωστόσο, υπολογίζοντας το αριστοκρατικό αίμα και την κληρονομικότητα, τέτοιες ενέργειες δεν ήσαν απαραίτητες. Ετσι λοιπόν, η Ιπποτική Παράδοση των πρωτογενών (δηλαδή η πραγματική Παράδοση) ακολουθούσε μία Παράδοση παρόμοια με εκείνη των Αρχαίων Ινδο-αρείων, του Πολεμιστή (kshàtriya) που καθαγιάζει Πολεμιστή.

Προϋποθέσεις για την ένταξη ήταν: Να έχει πραγματοποιήσει ηρωικές πράξεις τέτοιες ώστε να προκύπτει περιφρόνηση για την υλική ζωή, λατρεία για την αλήθεια, την

⁴³ Η Ιεροσύνη είναι η κατοχή της ιερής διαμεσολάβησης. Μεταδίδεται μέσω χειροτονίας η οποία είναι μία εγκατάσταση κατά την οποία ο χειροτονών περνά στο χειροτονούμενο τον οποίο προηγουμένως έχει αποδεχθεί ως «Αξιο», sic et simpliciter (έτσι απλά) όλες τις ισχύεις της ιερής διαμεσολάβησης. Η Χριστιανική Ιεροσύνη μεταδίδεται πάντοτε κατά την τάξη Μελχισηδέκ.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

αμεροληψία και την τιμή. «Όποιος φοβάται το θάνατο περισσότερο από την ατίμωση, δεν έχει δικαίωμα στην υπεροχή» και «θεωρείται καλύτερο να πεθάνεις, από να μείνεις στη ζωή με ατίμωση». Ιδού δύο μέγιστες αξίες που ο Ιππότης έπρεπε να επιβάλλει στον εαυτό του, και τις επέβαλλε αφού ήσαν θεμέλιο των ιδεών του και των πράξεών του.

Είναι προφανές ότι σε ένα σύντομο πόνημα όπως το παρόν, δεν είναι δυνατόν να εισέλθουμε με μεγαλύτερη ακρίβεια. Απομένει επί πλέον, η δυνατότητα αποσαφήνισης ορισμένων σημείων εάν όχι εξονυχιστικής έρευνας, πάνω στο μυστικό πνεύμα της Ιπποσύνης και τις αιτίες της αργής παρακμής της από οργάνωση ανεξάρτητη από τις πνευματικές και εγκόσμιες ισχύεις, οργανωμένη σε θρησκείες και κράτη, ή και ιερατο-στρατιωτική, σε οργάνωση ηγεμονική που είχε όμως ανάγκη αναγνώρισης από Αυτοκράτορες και Πάπες (όπως τα «Τάγματα» ή οι στρατιωτικο-θρησκευτικές οργανώσεις), για να καταλήξει μετά σε τάγμα έφιππο, ανεξάρτητο από ηγεμόνες που κατακρατούσαν στο μεταξύ τον τίτλο του Μεγάλου Διδασκάλου. Αυτοί οι ηγεμόνες, που κατακρατούσαν τον τίτλο του Μεγάλου Διδασκάλου για τον εαυτόν τους, διέταζαν κατόπιν τους Ιππότες, όχι πλέον για πράξεις που απηχούσαν τα βασικά ιδεώδη της Ιπποσύνης, αλλά για υπηρεσίες προς τη δυναστεία τους, το έθνος και την κοινωνία.

Η ανάγκη να ανασταλλεί και να παρακωλυθεί ο δυναμισμός που συνεχώς κέρδιζε η Ιπποσύνη, οδήγησε στην αναγνώριση ιερότητας της πνευματικής ηγεσίας της εποχής, συνδεδεμένης ωστόσο με τη «θεία χάρη», και αναγνωρισμένη από τους ηγεμόνες βασιλεύοντες.

Από τον XII αιώνα, κωδικοποιήθηκε το τυπικό της Ιπποτικής χειροτονίας, το οποίο προέβλεπε μία υπηρεσία επτά ετών δίπλα σε ένα Πρίγκηπα, κατά τη διάρκεια της οποίας έπρεπε να δώσει δείγματα αμεροληψίας, αφοσίωσης και θάρρους. Εάν αυτή η υπηρεσία ολοκληρωνόταν άζια, τότε κατά την περίοδο του Πάσχα ή της Πεντηκοστής προβλεπόταν περίοδος νηστείας και μετάνοιας, την οποία ακολουθούσε ο συμβολικός καθαρισμός με μπάνιο. Τις περισσότερες φορές υπήρχε και η «ένοπλη αγρυπνία». Ο υποψήφιος περνούσε τις νύχτες στο Ναό, όρθιος ή γονυκλινής (ποτέ καθιστός), ντυμένος με ένα λευκό πανωφόρι. Την αυγή επακολουθούσε ο καθαγιασμός των όπλων, που είχε πρωτοποθετηθεί στο βωμό.

Έτσι, δενόταν η πνευματική ισχύς με τον Ιππότη, ο οποίος στους όρκους του συμπεριελάμβανε και την άμυνα για την πίστη, ενώ η γήϊνη ισχύς προσέγγιζε το σκοπό της τήρησης της κατάλληλης πίστης προς τη φεουδική αριστοκρατία, με την υπόσχεση της αμεροληψίας προς τον Πρίγκηπα ή το Τάγμα με τα οποία ήταν συνδεδεμένος μέσω του Μεγάλου Μάγιστρου ή με άλλο τρόπο. Φυσικά, αυτή η πρώτη χαλάρωση της Ιπποσύνης, στοίχισε στους Πρίγκηπες και στην πνευματική ισχύ τη χορήγηση πολλών εγγυήσεων.

Μερικά Ιπποτικά Τάγματα διατήρησαν την απόλυτη εδαφική ανεξαρτησία. Τα οχυρά τους, πράγματι, απολάμβαναν τις εδαφικές δικαιοδοσίες, οι Ιππότες απολάμβαναν της ασυλίας, τα αγαθά του Τάγματος δεν κατεγράφοντο, ο Μέγας Μάγιστρος και οι Σύνοδοι επέλεγαν τους επισκόπους τους οι οποίοι πρόσταζαν τους ιερείς που ήσαν στην υπηρεσία του Τάγματος. Μπορούσαν να δημιουργήσουν νοτάριους (συμβολαιογρά-

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

φους), κόμητες και βαρόνους, καθώς και να αποδώσουν δικαιοσύνη. Ολα αυτά ήσαν προνόμια τα οποία λίγο λίγο αδυνάτισαν ή αφομιώθηκαν από τις αργές αλλά αμείλικτες μεταρρυθμίσεις των κανονισμών, ειδικά δε μετά τη διάλυση του Ναϊτικού Τάγματος και την απορρόφησή του από το Τευτονικό⁴⁴ Ιπποτικό Τάγμα. Υπήρξε, λοιπόν, ένας αγώνας ανάμεσα στην Ιπποσύνη (που ήθελε να διαφυλάξει την ανεξαρτησία της, να είναι ακηλίδωτη και άφοβη, να μην εγκαταλείψει τα ιδανικά της, να διατηρήσει το χαρακτήρα της στο κοινωνικό και στρατιωτικό πεδίο), και τις εγκατεστημένες δυνάμεις των διαφόρων κρατών, που ήθελαν να τη σκλαβώσουν, και που πρακτικά το κατάφερναν, περισσότερο με τις δυνάμεις τους, μέσω καταστάσεων θρησκευτικού, εδαφικού, πολιτικού και κοινωνικού χαρακτήρα.

Αξιίζει τον κόπο να περιγράψουμε, στο πλαίσιο αυτού του αγώνα, ένα από τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν από την Ιπποσύνη για να διατηρήσει, τουλάχιστον επί της ουσίας, την πνευματική της ανεξαρτησία. Οι Ιππότες, κατά την εγκατάστασή τους, επέλεξαν μία *Dama*, και σε αυτήν αφιέρωναν τα κατορθώματά τους. Αυτό με τον καιρό εξελίχθηκε σε ένα είδος ευγένειας (αυτό είναι προφανές από το ότι η λέξη Ιππότης έγινε συνώνυμη με το σεβασμό στο γυναικείο φύλο, αν όχι και με την έννοια του Ιππότη υπηρέτη... μακράν της έννοιας του Ιππότη υπηρέτη των στρατιωτικών ταγμάτων). Αυτό διατηρήθηκε στους XV, XVI και XVII αιώνα, με ένα τρόπο εξωτερικό ο οποίος είχε απολέσει την αυθεντική του σημασία. Και, βεβαίως, είναι τουλάχιστον παιδαριώδες εάν όχι κουτό, να σκεπτόμαστε ότι σε εποχές κατά τις οποίες στις γυναίκες έβαζαν τη ζώνη αγνότητας, στις οποίες ο έρωτας (σήμερα ούτε να το σκεφθούμε δεν μπορούμε) ήταν περίπτωση σποραδική ή περίπτωση ξελογιάσματος, όταν οι υποσχέσεις γάμου ανταλλάσσονταν μεταξύ γονέων για τα παιδιά τους που ήσαν μικρά ή και σε φασκίες ακόμα, ο Ιππότης συναισθανόμενος το εγκατεστημένο αξίωμά του με χαρακτήρα βασιλικο-ιερατικό, ο οποίος απολάμβανε το θυσιαστικό Τύπο που θα τον έκανε αθάνατο, ορκιζόταν αιώνια πίστη σε μία γυναίκα την οποία δεν είχε ποτέ κατακτήσει. Επρόκειτο για μία πράξη όπου η «Γυναίκα» την οποία ο Ιππότης θεωρούσε ως έπαθλο για τα κατορθώματά του, και τα οποία ήσαν αφιερωμένα προς αυτήν, ήταν ένα Παραδοσιακό σύμβολο. Ένα σύμβολο που αναπαριστούσε την Ιερή Ειδημοσύνη, τη Γνώση, το αξίωμα της αιώνιας ζωής, το μύθο της κατάκτησης του αρχέτυπου θηλυκού, του οποίου υπάρχουν πολυάριθμα παραδείγματα σε όλες τις παραδόσεις. Κάτω από αυτή τη μυστική φυσιογνωμία, η Ιπποσύνη είναι σίγουρα αρκετά πιο κοντά στην άποψη που είχε ο Θερβάντες⁴⁵ για τον αλλόφρονα Ιππότη, παρά σε αυτήν για την οποία σήμερα μιλάμε ή ακού-

⁴⁴Τεύτονες Ιππότες: *Ordo domus Sanctæ Mariæ Theutonicorum Hierosolymitanorum*). Αποστρατιωτικοποιημένο Γερμανικό ιπποτικό τάγμα. Έχει την καταγωγή του στους Ναϊτες Ιππότες, Το τάγμα δημιουργήθηκε αρχικά την περίοδο της Γ' Σταυροφορίας ως προσωπικό ενός νοσοκομείου. Υπό την κηδεμονία του δούκα Φρειδερίκου της Σουαβίας, άρχισαν να οργανώνονται σε κανονικό Ιπποτικό τάγμα.

⁴⁵ Ο συγγραφέας του *Δον Κιχώτη*

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

με και σύμφωνα με την οποία την περικλείουμε στα όρια που προκύπτουν από την αναβίωση σε ο,τιδήποτε είναι Παραδοσιακό.

Ο Ιππότης της Μαντσία⁴⁶, κατευθυνόταν στην κατάκτηση ανεμόμυλων χωρίς να υπολογίσει τις λογικές συνέπειες της πράξης του, για ένα αγνό ιδανικό. Οπως έβλεπε και την κάθε άλλο παρά αγγελική Δουκλινέα του ως συμβολική «Γυναίκα» και έπαθλο των κατορθωμάτων του. Ήταν ένας άνδρας ο οποίος στην ανισοροπία του, είχε αντιληφθεί τη δύναμη και το πνεύμα του θεσμού για τον οποίο, οι ανεμόμυλοι δεν μπορούσαν να είναι εμπόδιο στα ιδανικά του, ούτε η ασχήμια και η αμάθεια της Δουκλινέας θα αποτελούσε χρονοτριβή στην επιθυμία πίστης στο αξίωμα μιάς αιώνιας ζωής που έπρεπε να κατακτήσει δια μέσου του δρόμου που τον έφερνε σε ανάλωση Θυσιαστικού Τύπου.

Σήμερα, σε ένα κόσμο πλήρους κατάρευσης, στον οποίο η μόρφωση έγινε συνώνυμη της προπαγάνδας της πολιτικής ομαδοποίησης, εξουθενωμένοι από τον επονομαζόμενο πολιτισμό καλοζωίας και κατανάλωσης, δούλοι των μηχανών και των εγκεφαλικών αναγκών, ερχόμαστε πιο κοντά στον Θερβάντες προκειμένου να γελάσουμε, ενώ μέσα στις φαινομενικές του ειρωνίες, οφείλουμε να βρούμε και να κατανοήσουμε τις αθάνατες αξίες ενός πνευματικού οργανισμού με Παραδοσιακή έννοια ο οποίος διατηρεί ψηλά, για αιώνες, σε μία περίοδο πολιτικού σκοταδισμού, κοινωνικού και δογματικού, το μύθο των Ηρώων, φωτίζοντας μία εποχή με παραδείγματα αμεροληψίας, τιμής, αφοσίωσης, αγάπης στην αλήθεια και για ένα ανώτερο ιδανικό».

*Nen Nobis Domine, Nen Nobis,
Sed Nemini Tuo,
Da Gloriam.*

⁴⁶ Ο Δον Κιχώτης

Η έννοια της Παράδοσης

Αν επιχειρούσαμε με μία λέξη να περιγράψουμε την παραδοχή ότι ο άνθρωπος από τότε που έχασε το μεγαλύτερο μέρος της πνευματικής του υπόστασης αναζητά την επανάκτησή της, θα χρησιμοποιούσαμε τη λέξη «Παράδοση». Στον Εσωτερισμό έχει καθιερωθεί ως ο όρος που περιγράφει την πηγή με την οποία προσπαθούμε να συνδεθούμε μέσω της μνητικής διαδικασίας. Με τα Τυπικά, με τους διαλογισμούς και τις μελέτες μας. Ο Τελετουργός Διδάσκαλος του Τεκτονισμού που χρησιμοποιεί συνειδητά το πανάρχαιο Τυπικό του, ο Μυητής του Μαρτινισμού που εκτελεί τη μετάδοση του Μυητικού χρίσματος, ο Ροδόσταυρος που «θεραπεύει», ο Ιερέας που ιερούργει, όλοι εκτελούν πράξεις οι οποίες είναι έγκυρες επειδή συνδέονται με την Παράδοση. Η σύνδεση με την Παράδοση «κλειδώνει» με τη γνησιότητα του Τυπικού, την χρήση ειδικών φορτισμένων αντικειμένων αλλά κυρίως τη συνειδητή εφαρμογή κάθε Μυητικής πράξης. Όταν η τελετουργική πράξη είναι συνδεδεμένη με την Παράδοση τότε έχουμε σύνδεση με το Εγρηγορός, απολαμβάνοντας όλα τα οφέλη από τη σύνδεση αυτή. Εγρηγορός είναι η αόρατη οντότητα που αποτελείται από 1) όντα ανώτερων πεδίων ύπαρξης που εργάζονται για λογαριασμό συγκεκριμένου σχεδίου, 2) τις συντονισμένες επίγειες προσπάθειες ανθρώπων που τα υπηρετούν και 3) εκείνους που το υπηρέτησαν αλλά έφυγαν από το γήινο πεδίο.

Υφίσταται, στους Εσωτερικούς κύκλους, αλλά όχι μόνον, μία διαμάχη, κατά τη γνώμη μου ψευδεπίγραφη, μεταξύ Επιστήμης (εξωτερικής, αποδείξιμης, μετρήσιμης) και Πνευματικότητας. Η δεύτερη είναι ο φορέας της Παράδοσης. Θεωρώ χρήσιμο να παραθέσω τις διαφορές τους αλλά και τα σημεία επαφής τους, αποσαφηνίζοντας τη σχέση μεταξύ τους, η οποία δε είναι καθόλου ανταγωνιστική, αλλά αντιθέτως η καθεμία ασχολείται και απευθύνεται σε διαφορετική πλευρά του κάθε θέματος.

Η επιστήμη κάνει τη επίγεια υλική ζωή μας καλύτερη και ανετότερη. Οφείλει την ύπαρξη και εξέλιξη της στην ανθρώπινη διάνοια.

Η πνευματικότητα μας βοηθά να ξεπεράσουμε τις απαιτήσεις της υλικής ζωής και να διεισδύσουμε στον λεπτό και αόρατο κόσμο που είναι η πηγή μας.

Η πνευματικότητα δεν εναντιώνεται στην επιστήμη, ούτε η επιστήμη στην πνευματικότητα. Η διαμάχη που βλέπουμε πολλές φορές να υπάρχει μεταξύ τους είναι ψευδεπίγραφη. Ο Μυημένος δεν πρέπει να πέφτει σε αυτήν την παγίδα. Δύο πράγματα για να είναι ενάντια μεταξύ τους πρέπει κατ'αρχήν να είναι ανταγωνιστικά. Δεν είναι ανταγωνιστικά δύο πράγματα που το καθένα εργάζεται για διαφορετικά πράγματα ακόμη και επί του ιδίου αντικειμένου, όπως ο άνθρωπος.

Από τη πρώτη στιγμή της γήινης και υλικής του υπόστασης, δηλαδή μετά την «πτώση» του, ο άνθρωπος ακροβατεί πάνω στο δίπολο ύλη-πνεύμα. Σήμερα αυτό το δίπολο εκφράζεται από το δίπολο Επιστήμη και Πνευματικότητα. Εάν ο άνθρωπος ήταν μόνον από ύλη θα είχε αποφύγει αυτή τη διαμάχη. Όμως αποτελείται από υλικό σώμα, πνεύμα και ψυχή. Η ψυχή είναι το όχημα που επιστρέφει το πνεύμα στον

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

πνευματικό κόσμο⁴⁷. Εφόσον ο άνθρωπος έχει εντός του τη θεία σπίθα, προκειμένου μέσω αυτής να επιστρέψει στην πρώτη του κατοικία, θα το κατορθώσει αφού περάσει τη δοκιμασία αυτής της διαμάχης, αφού κατορθώσει να διαχειρισθεί το υλικό του μέρος χωρίς να διαταράξει την αποκατάσταση της θείας του σπίθας. Αντίθετα πρέπει να την αποκαταστήσει και να καταστεί άνθρωπος-πνεύμα, όπως περιγράφεται η 4^η κατηγορία σύμφωνα με τον Louis Claude de Saint Martin.⁴⁸

Αυτή είναι η υπέρτατη δοκιμασία που περνάει κάθε άνθρωπος που υποψιάζεται την ύπαρξη του πνευματικού του μέρους και αυτή τη μάχη δίδει καθημερινά, άλλοτε με επιτυχία και άλλοτε όχι.

Ο Μνημένος, έχει ένα επιπλέον όπλο στη μάχη του αυτή. Τη Γνώση.

Πού βρίσκεται όμως η δυσκολία σε αυτή τη καθημερινή του μάχη? Γιατί δεν είναι ορατά τα σημεία που πρέπει να ασχοληθεί με την ύλη και ορατά τα σημεία που πρέπει να ασχοληθεί με το πνεύμα? Πόση σχέση έχουν μεταξύ τους?

Μία πρώτη προσέγγιση θα μπορούσε να είναι ότι η πνευματικότητα ασχολείται με τα αόρατα και η επιστήμη με τα ορατά. Η πρόοδος της επιστήμης έχει δώσει μερικές φορές την ψευδαίσθηση ότι ακουμπάει αόρατα πράγματα. Αυτό είναι μία ψευδαίσθηση πάνω στην οποία βασίζεται η σημερινή σύγχυση του ανθρώπου.

1^ο παράδειγμα: Η Κβαντική Φυσική έχει αποδείξει ότι η ανθρώπινη παρατήρηση (που είναι αόρατη) επηρεάζει το υλικό αποτέλεσμα ενός πειράματος (που είναι ορατό). Όμως εδώ είναι η παγίδα. Η (εξωτερική) Επιστήμη δεν έχει βρεί τί ακριβώς είναι η ανθρώπινη παρατήρηση. Δεν έχει βρεί από τί αποτελείται, σε τί συνίσταται, τί είδους ενέργεια εκπέμπει, δεν μπορεί να τη μελετήσει ούτε να τη μετρήσει. Συμπεραίνει τη δράση της *εκ του αποτελέσματος*. Βλέπει μόνον το διαφορετικό αποτέλεσμα επειδή υπάρχει ανθρώπινη παρατήρηση. Την οποία ανθρώπινη παρατήρηση όμως αδυνατεί πλήρως να επαληθεύσει εργαστηριακά αφού απλούστατα δεν ανήκει στον ορατό κόσμο. Βλέπει το αποτέλεσμα και συμπεραίνει ότι υπάρχει. Το μόνο που μπορεί να κάνει, για να επανεξετάσει το πείραμα, είναι να απομακρύνει ή όχι την παρατήρηση. Άρα δηλώνει αδυναμία να εξετάσει τον φορέα της αλλαγής του αποτελέσματος. Και είναι απόλυτα λογικό αυτό, αφού η ανθρώπινη παρατήρηση δεν μετριέται.

2^ο παράδειγμα: Αγαπάμε κάποιον άνθρωπο. Μπορούμε να το αποδείξουμε? Είναι αυτονόητο ότι δεν μπορούμε. Βλέπουμε και διαπιστώνουμε τα αποτελέσματα της αγάπης μας. Όχι την ίδια την αγάπη. Σκεφτόμαστε κάποιον συνάνθρωπό μας, τον φροντίζουμε, χαϊρόμαστε με τη χαρά του και λυπούμαστε με τη λύπη του, όμως αυτά είναι τα *ορατά αποτελέσματα* της αγάπης μας και όχι η ίδια η αγάπη. Άρα η ύπαρξη της αγάπης αλλά και κάθε συναισθήματος δεν αποδεικνύεται. Ανήκει σε έναν άλλο κόσμο. Τον κόσμο της πνευματικότητας. Από τα αποτελέσματα θα καταλάβουμε εάν

⁴⁷ Με το θάνατο, το σώμα επιστρέφει στη γη, η ψυχή στον αστρικό κόσμο και το πνεύμα στον πνευματικό ή εμπύρειο κόσμο. Όχημα για αυτή τη μετάβαση του πνεύματος είναι η ψυχή.

⁴⁸ 1. Άνθρωπος του ρεύματος, 2. Άνθρωπος της επιθυμίας, 3. Νέος άνθρωπος, 4. Άνθρωπος-πνεύμα

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

κάποιο συναίσθημα είναι αγάπη ή μίσος. Όχι από το ίδιο το συναίσθημα διότι δεν μετριέται. Τα συναισθήματα ανήκουν στον αόρατο κόσμο και η (εξωτερική) επιστήμη δεν μπορεί να τα ακουμπήσει με τους όρους της. Βλέπει μόνον το αποτέλεσμα της ύπαρξης και δράσης τους. Όμως ακόμη και αυτό είναι σχετικό. Μπορεί να αγαπάμε έναν άνθρωπο προς τον οποίο αδυνατούμε να εκδηλώσουμε την αγάπη μας, είτε διότι είναι μακριά, είτε διότι δεν ανταποκρίνεται στην επιθυμία μας για επικοινωνία είτε διότι δεν ζεί πλέον.

3ο παράδειγμα: Ακούμε κάποια μουσική και διαπιστώνουμε ότι μας αρέσει. Μπορούμε να το αποδείξουμε? Είναι αυτονόητο ότι δεν μπορούμε. Έχουμε μόνον τα ορατά αποτελέσματα που είναι η συνεχόμενη επιθυμία μας να ακούμε τη μουσική που μας αρέσει. Και πάλι η (εξωτερική) επιστήμη δεν μπορεί να βρεί εάν μας αρέσει κάποιο κομμάτι ή όχι. Μπορεί μόνο να μετρήσει πόσες φορές το ακούσαμε και να το συγκρίνει με το πόσες φορές ακούσαμε άλλα μουσικά κομμάτια. Όμως και αυτό είναι σχετικό. Μπορεί να αγαπάμε κάποιο μουσικό κομμάτι το οποίο δεν έχουμε πρακτικά τη δυνατότητα να ακούσουμε.

Νοιώθοντας την αδυναμία μέτρησης των συναισθημάτων, η (εξωτερική) επιστήμη μετρά αποτελέσματα. Και επειδή και τα αποτελέσματα είναι σχετικά οφείλουμε να συμπεράνουμε ότι ούτε αυτά μπορούν να καταστούν μετρητές της «αόρατης» σχέσης μας με ο,τιδήποτε, διότι απλούστατα η σχέση μας αυτή δεν μετριέται με επιστημονικούς όρους.

Η επιστήμη λέει πως ό,τι υπάρχει πρέπει και να αποδεικνύεται. Το ρήμα «υπάρχει» όμως αφορά τα πράγματα με τα οποία ασχολείται η επιστήμη. Η πνευματικότητα έχει άλλους όρους ύπαρξης και λειτουργίας. Ο Μυημένος δεν έχει αποδείξεις για τη σχέση του με το Θεό. Τη σχέση του με το Θεό την αισθάνεται εντός του, δεν μπορεί να τη μετρήσει, ούτε να τη μεταβιβάσει. Δεν είναι επιστημονική ανακάλυψη αλλά αλλαγή καθεστώτος συνείδησης. Η Μύηση δεν μπορεί να μετρηθεί επιστημονικά.

Οι Αστρονόμοι υποστηρίζουν ότι δεν μπορούν να μετρήσουν επιδράσεις των Αστερισμών. Ούτε βρήκαν τρόπο με τον οποίο ο Ζωδιακός κύκλος επηρεάζει τη ζωή μας. Και βέβαια πώς θα βρουν κάποια απόδειξη για το εάν η ημέρα της νέας Σελήνης είναι μέρα αναστολής μνητικών εργασιών. Ψάχνουν να μετρήσουν πράγματα που δεν ανήκουν στην κατηγορία των μετρήσιμων. Ο Ζωδιακός υπάρχει. Όπως υπάρχει και το Ηλιοστάσιο και η Ισημερία. Δεν μετρώνται. Το αποτέλεσμά τους μόνον μετριέται από την αλλαγή διάρκειας φωτός και σκότους.

Η διαμάχη ύλης και πνεύματος, επιστήμης και πνευματικότητας υπάρχει μόνον στο μυαλό εκείνων που σκέφτονται με προκαταλήψεις. Η επιστήμη έχει το δικό της πεδίο δράσης και είναι πολύτιμη για αυτό. Η πνευματικότητα έχει και εκείνη το δικό της πεδίο και είναι επίσης πολύτιμη και αυτή.

Ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει και χωρίς επιστήμη. Θα ζήσει ίσως λιγότερα χρόνια, πιο δύσκολα και με πολύ λιγότερα μέσα. Όπως γινόταν στους πρώτους ανθρώπους. Χωρίς πνευματικότητα όμως είναι χαμένος στην αιωνιότητα.

Χωρίς επιστήμη θα υποβαθμίσει το υλικό του μέρος.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Χωρίς πνευματικότητα θα υποβαθμίσει το πνευματικό του μέρος.

Η επιστήμη γεννήθηκε από την ευφυΐα του ανθρώπου. Η πνευματικότητα υπάρχει πριν τη γέννησή του.

Οι Μυημένοι πηγαίνουν στις συνεδριάσεις μας και το μόνο που μας μένει δεν είναι ούτε η ομιλία, ούτε η επαφή μας με τους Αδελφούς μας αλλά ο κραδασμός. Όχι ο μετρήσιμος κραδασμός κάποιου μηχανήματος που θα έβγαζαν οι Επιστήμονες αλλά ο κραδασμός που «κατεβαίνει» από την πηγή της δημιουργίας μας, μέσω του Τυπικού, του λειτουργού του Τυπικού και της θέλησής μας. Ακόμη και η ομιλία έχει «αόρατη» επίδραση επάνω μας, και ο επιστήμονας δεν μπορεί να τη μετρήσει. Διαφορετικά εκλαμβάνεται μία ομιλία εντός των ιερών εργασιών και διαφορετικά σε βέβηλο περιβάλλον. Αυτό όμως ανήκει στην πνευματικότητα και όχι στην επιστήμη.

Μία ορχήστρα με πολλούς μουσικούς παίζει μία συμφωνία. Κάθε μουσικός έχει την παρτιτούρα μπροστά του. Ξέρει τί θα παίξει. Ακριβώς και με λεπτομέρεια. Απαιτούνται και σωστά φτιαγμένα όργανα, καλά κουρδισμένα. Η επιστήμη λειτούργησε για να τυπωθούν οι παρτιτούρες και οι μουσικοί να έχουν τα μέσα που θα τους βοηθήσουν να μάθουν τις νότες και ό,τι άλλο χρειάζεται. Έχουν επίσης μελετήσει το μουσικό κομμάτι με τα μέσα αναπαραγωγής που έχει εφεύρει η επιστήμη. Όμως απαιτείται επιπλέον ο διευθυντής ορχήστρας ο οποίος θα μελετήσει τη συμφωνία, προκειμένου να ανακαλύψει και να έρθει σε επαφή με τα συναισθήματα που ενέπνευσαν το συνθέτη του έργου και θα προσπαθήσει να μεταδώσει αυτά τα συναισθήματα στους μουσικούς προκειμένου αυτοί να μην εκτελέσουν απλά το έργο παίζοντας τις νότες που διαβάζουν στην παρτιτούρα τους, αλλά ζώντας πραγματικά εκείνο το αόρατο συναίσθημα που ένοιωσε ο συνθέτης. Το ίδιο έργο μπορεί να εκτελεσθεί χιλιάδες φορές. Κάθε φορά όμως θα είναι διαφορετική διότι υπάρχει διαφορά στον τρόπο που θα εκτελεσθεί, ασχέτως του γεγονότος ότι σε όλες τις εκτελέσεις και οι νότες και οι χρόνοι ήταν τέλεια.

Η επιστήμη και η πνευματικότητα συνδέονται μόνον στο αντικείμενο της έρευνάς τους. Τον άνθρωπο. Τον προσεγγίζουν από άλλη οπτική. Αυτή η άλλη οπτική είναι ορατή μόνον σε όποιους γνωρίζουν ότι υπάρχει αόρατος κόσμος με άλλους νόμους και άλλους κανόνες και ότι η επαφή τους με αυτόν τον κόσμο δεν γίνεται με ορατά μέσα αλλά μόνον με αόρατα.

Η επιστήμη και η πνευματικότητα οφείλουν να συνεργάζονται όπως συνεργάζεται ο ζωγράφος με τον παρασκευαστή χρωμάτων. Όπως ο βιρτουόζος του βιολιού με τον κατασκευαστή του βιολιού. Όπως ο χτίστης με τον Αρχιτέκτονα.

Ο Μυημένος γνωρίζει την ύπαρξη του αόρατου κόσμου. Γνωρίζει ότι το αόρατο προσεγγίζεται μόνον ενορατικά και δεν περιμένει να αποδείξει την ύπαρξη του Εγρηγορότος σε κάποιο εργαστήριο.

Ο Μυημένος δεν περιμένει ορατές αποδείξεις όταν διαλογίζεται. Περιμένει αποτελέσματα στα κίνητρα των πράξεών του, των σκέψεών του και τελικώς των λόγων του εάν οι διαλογισμοί του ήταν ειλικρινείς. Και αυτό όμως ίσως να αποδειχθεί εκ των αποτελεσμάτων μόνον στην επίγεια ζωή του.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Αν σήμερα η διάκριση επιστήμης και πνευματικότητας δεν είναι ορατή σε όλους είναι διότι η διαίρεση, ο ανταγωνισμός και η χωριστικότητα κυριαρχούν στην ανθρώπινη σκέψη με αποτέλεσμα και ο επιστήμων και ο πνευματικός να διεκδικούν πολλές φορές την αποκλειστικότητα ο καθένας για λογαριασμό της δικής του ιδιότητας. Όμως και τα δύο έχουν την αξία τους και ο Μυημένος οφείλει, αφήνοντας κατά μέρος τη διαίρεση, να βρει τον τρόπο που θα συνεργασθούν, χωρίς όμως το ένα να παρεμβάλλεται μέσα στο άλλο.

Η επιστήμη και η πνευματικότητα οφείλουν να ενώνουν τους ανθρώπους και όχι να τους χωρίζουν. Οι εχθροί της Μύησης καλλιεργούν τη διαμάχη τους, διότι γνωρίζουν και φοβούνται την αξία της συμφιλιωτικής τους δράσης.

Ο Μυημένος δεν έχει κάποιο χαρτί με επιστημονικές οδηγίες χρήσης που να του λέει τί να κάνει κάθε φορά. Ακούει εννοιακά την άορατη και άλαλη φωνή της συνειδήσεώς του, η οποία είναι η αντανάκλαση του Θεού μέσα μας.

Κι αν βρεθεί κάποτε μηχανήμα να μετρήσει τη συνείδηση, τότε θα'μαστε σίγουροι ότι κάνει λάθος, διότι η συνείδησή μας είναι ο Θεός και δεν υπόκειται σε μετρήσεις. Άλλωστε κάθε Μύση αφυπνίζει αυτό που ήδη ενυπάρχει εντός μας από την απαρχή της δημιουργίας μας.

Ποιος θα μπορέσει να τα μετρήσει όλα αυτά?

Για να μπορέσουμε να πετύχουμε τη *συνολική αντίληψη του αληθούς* οφείλουμε να *συμφιλιώσουμε τον υλισμό με τον πνευματισμό*. Η συμφιλίωση προϋποθέτει σεβασμό στο διαφορετικό ρόλο του καθενός.

SEBASTIANO CARACCILO:

<Αποσπάσματα από αναφορές του στην έννοια της Παράδοσης και της Παραδοσιακότητας.>

«Η Παραδοσιακή οδός, ή αλλιώς η οδός της αληθινής μύησης, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο αγónας μιας πλευράς μας εναντίον μιάς άλλης του ίδιου μας του εαυτού. Υποκείμενο και αντικείμενο της μύησης συμπίπτουν έτσι απλά. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι η μύηση είναι η πορεία της τελειοποίησης της ανθρώπινης φύσης, και ότι πριν μιλήσουμε για στόχους που έχουν να κάνουν με την υπερβατικότητα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε μία ορθή Παραδοσιακή νοοτροπία.»

«Οι Διδάσκαλοι μας δίδασκαν και μας προέτρεψαν ότι προκειμένου να κατανοήσουμε τον Παραδοσιακό κόσμο σε όλες του τις εμπλοκές της κατανόησης του Θεού, της ιερότητας, των σχέσεων μεταξύ ανθρώπου και θεότητας, των Τύπων κλπ., είναι αναγκαίο να έχουμε προηγουμένως αποκομίσει την Παραδοσιακή νοοτροπία, χωρίς την οποία κάθε νόημα θα είναι αναπόφευκτα διαστρεβλωμένο. Επαναλαμβάνουμε, ωστόσο, ότι η Παραδοσιακή νοοτροπία είναι εκείνη του αρχέγονου ανθρώπου που είχε τη γνώση ότι ο Θεός είναι η πηγή όλων των πραγμάτων στα οποία ήταν παντοτινά παρών.»

Το όλον, λοιπόν, ήταν ιερό: ιερή η πέτρα, ιερό το φυτό, ιερό το ζώο, ιερός ο άνθρωπος.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Για τον αρχαίο άνθρωπο δεν υπήρχε αποκατάσταση συνέχειας μεταξύ του μεταφυσικού και του φυσικού κόσμου. Ο άνθρωπος μιλούσε με τα φυτά, με τα ζώα, με τους ανθρώπους και ακόμη με το Θεό, κατανοώντας ότι ανάμεσα στις διάφορες δημιουργίες και ανάμεσα σε αυτές και στο Θεό υπήρχε μία διαφορά διαβάθμισης, όπως εκείνη που υπάρχει μεταξύ του μέρους και του όλου, ή καλύτερα, μεταξύ της εικόνας και της αντανάκλασής της. Ο Παραδοσιακός κόσμος, μνημονεύεται ακόμη μεταξύ των άλλων, από το βασικό χαρακτηριστικό της παρουσίας όντων, ιδιαιτέρως χαρισματικών, κατόχων μιάς πνευματικής ανωτερότητας, ως θεία όντα προσκεκλημένα από την Πρόνοια για να ενσαρκώσουν τη θεία αρχή στο ιστορικό πεδίο».

«Η νομιμότητα και αυθεντικότητα του Τύπου έχουν αποτυπωθεί από την αρχαιότητα και την Παραδοσιακή γραμμή του οργανισμού που τον διατηρεί, από τους δεσμούς του με τα επιλεγμένα επίπεδα από τα οποία προέρχεται και διά μέσου των οποίων διευθύνεται, από την καθαρότητα και του οργανισμού και του συγκεκριμένου Τύπου και επιπλέον από τη διασύνδεσή του με την Παράδοση. Εάν ένα μόνο στοιχείο νομιμότητας και αυθεντικότητας εξέλιπε, θα είμασταν στο βέβηλο επίπεδο με τις επακόλουθες συνέπειες.

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του μυστικού αποτυπώνονται από τη δύναμη της επιθυμίας του για γνώση, από την επιρρέειά του να αντιμετωπίσει τις δοκιμασίες, από την κατανόηση της αναγκαιότητας απελευθέρωσης του φωτός της Παράδοσης κατόχου αιώνιων και αμετάβλητων αξιών. Το μνητικό δράμα αποτελείται από τη θέληση ανάστασης του ανθρώπου, που μπορεί να επέλθει μόνον μετά την εμπειρία του μυστικού θανάτου που εμπεριέχει το νικηφόρο πέρας διαμέσου των τεσσάρων στοιχείων».

«Η Παράδοση μας διδάσκει ότι αυτός που επιθυμεί να προχωρήσει στην απρό της μνητικής αναζήτησης, οφείλει, ως πρώτη επιλογή, να κατέλθει στο βάθος της δικής του γης, δηλαδή στο Εσωτερικό Θυσιαστήριο, και εκεί να εξετασθεί λεπτομερώς, προκειμένου να ξεκινήσει να αποκαθιστά όλα αυτά που θα βρει σε ανισορροπία. Οι Αλχημικοί Διδάσκαλοι, όσον αφορά αυτό το θέμα, μας μίλησαν για το V.I.T.R.I.O.L. (*Visita interiora terrae rectificando invenies occultum lapidem*) δηλαδή: «επισκέψου το εσωτερικό της γης (της δικής σου γης) και ανερχόμενος θα βρεις την απόκρυφη λίθο», ενώ η Παράδοση μας μετέδωσε το σύμβολο του γνώμονα ως εργαλείο για την πλήρη αποκατάσταση».

«Και η μύση και η χειροτονία έχουν κοινά σημεία. Και η μία και η άλλη έχουν ανάγκη ενός αυθεντικού Τύπου στο επίπεδο της Παράδοσης, και ενός νόμιμου και αυθεντικού λειτουργού ο οποίος θα εκτελέσει τον Τύπο. Ομως, ενώ στη μύση ο μνητής πλὴν της πνευματικής επίδρασης δίνει στο μυσούμενο μία μέθοδο και μία κλίμακα σπουδών και εσωτερικής δράσης προς κατάκτηση διὰ των ιδίων του δυνάμεων και προσδεδυτικά της αλήθειας, η χειροτονία από την άλλη, είναι μία εγκατάσταση στην οποία ο χειροτονών περνά στο χειροτονούμενο, *sic et simpliciter*⁴⁹ όλες τις ισχύεις της ιερής διαμεσολάβησης».

⁴⁹ έτσι απλά

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

«Αυτοί που κατακερματίζουν την Παράδοση για λογαριασμό βέβηλων καταστάσεων, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να επιβαρύνουν όλο και περισσότερο το κάρμα τους και να απομακρύνουν το τέλος της ανθρώπινης εμπειρίας»>.

GASTONE VENTURA:

<Παραδοσιακή Νοοτροπία και Ερμητική Παράδοση

Έλεγε ο αείμνηστος Μεγάλος Διδάσκαλος Arturo Reghini⁵⁰: «Όποιος διατείνεται μια γνώση μνητική προσαρμοσμένη στις ανάγκες του, στα πιστεύω του ή στα κέφια του, τότε αυτός ή είναι καλών προθέσεων και βρίσκεται σε πλάνη, ή είναι κακών προθέσεων.» Όμως ούτε είναι ούτε μπορεί να είναι ένας μνημένος.

Η απολυτότητα και η αληθοφάνεια αυτής της άποψης, σύμφωνα με τον Geber στην «Summa», οφείλεται στο παρακάτω γεγονός: «Το πνεύμα είναι γεμάτο φαντασία και περνάει πολύ εύκολα από μια άποψη σε μια άλλη εντελώς αντίθετη, ακριβώς γιατί δεν ξέρει τι ακριβώς αναζητά αλλά ούτε και σε τί πρέπει να προσδιορίζεται». Αυτές οι ανακρίβειες και αυτές οι «φαντασίες» προέρχονται στο μεγαλύτερο μέρος τους από φανταστικές και συχνά ψεύτικες θεωρίες από τις οποίες έχουμε άπειρα παραδείγματα στη λεγόμενη εσωτερική και μεταφυσική βιβλιογραφία. Διδασκαλίες που, για να πούμε την αλήθεια, έχουν εσωτερικό ή μεταφυσικό αντικείμενο συζήτησης, αλλά οι οποίες, όμως, Παραδοσιακά, είναι στην καλύτερη περίπτωση, εσφαλμένες ερμηνείες ή θέματα αναπτυσσόμενα από θεωρίες των οποίων δεν έχει γίνει απόλυτα κατανοητό το αυθεντικό νόημα. Είναι σημαντικό να υπογραμμίσουμε ένα ακόμα βασικό σημείο. Κάνω χρήση των Ερμητικών κείμενων του Agrippa, από ένα από τα Ερμητικά του κείμενα : «Το κλειδί δεν μεταδίδεται με τα γραπτά αλλά “sed spiritui per spiritum infunditur” δηλαδή εμφυσείται στο πνεύμα διά του πνεύματος».

Λέγεται ακόμη ότι, όσον αφορά μνητικά θέματα μιλάμε για μικρά ή μεγάλα μυστήρια. Πολλοί που ασχολούνται με αυτά τα θέματα θα θέλανε (όπως κάνει ο Ragon, είτε από άγνοια είτε από κακή πίστη) αυτά τα μικρά μυστήρια να αντιπροσωπεύουν μία μύηση που θα βγάλει το άνθρωπο από την κατάσταση της βαρβαρότητας ώστε να τον εκπολιτίσει και να οδηγήσει τον πολιτισμένο άνθρωπο στην τελειοποίηση. Αυτό – σύμφωνα με αυτούς - γίνεται και επιτυγχάνεται στον Τεκτονισμό. Τα μεγάλα μυστήρια νοούμενα ως «ιερατική τέχνη των αρχαίων Αιγυπτίων» πραγματοποιούνται μέσω ανωτέρων μύσεων ερμητικού χαρακτήρα που τελούνται στον Τεκτονισμό στους ανώτερους βαθμούς. Έτσι σύμφωνα με αυτές τις «φωνές της αληθείας» στον τεκτονισμό τελούνται τα πάντα και έτσι ένας αληθινός τέκτων εκτός από αρχέγονος άνθρωπος είναι και παγκόσμιος άνθρωπος. Δεν είναι η στιγμή να αντικρούσουμε αυτές τις απόψεις⁵¹. Ο εκφυλι-

⁵⁰ Arturo Reghini. Φιλόσοφος, Μαθηματικός, Εσωτεριστής. Πνευματικός πατέρας του ονομαζόμενου Ιταλικού Συμβολικού Τύπου.

⁵¹ Ο συγγραφέας υποστήριζε πάντοτε, όπως άλλωστε και όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς του Εσωτερισμού, ότι η Μύηση και εν προκειμένω η Τεκτονική Μύηση, από μόνη της δεν επαρκεί. Δίδει τη σίθια,

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

σμός του Τεκτονισμού (που μολαταύτα διατηρεί ακόμα δυνάμεις διαδοχής) αποδεικνύει πως αυτές οι απόψεις και άλλες ανάλογες ή χειρότερες προέρχονται μόνο από την ανικανότητα αντίληψης, κατανόησης και ερμηνείας κατά τον Παραδοσιακό τρόπο.

Σε καιρούς όπως οι σημερινοί, κατά τους οποίους με ευχέρεια ονομάζονται Παραδοσιακές συνήθειες, ρούχα και αντικείμενα που απλώς ανήκουν στην προηγούμενη γενιά, δεν μπορούμε να αξιόνομε από ανθρώπους, ρυτιδωμένους σε μια νοοτροπία σκλαβιάς, εμπορικά ενδιαφέροντα, πολιτικά ζητήματα και κοινωνικές αξιώσεις, να μπορούν να διακρίνουν μεταξύ πραγματικής Παραδοσιακότητας και εκείνου που απλά μνημονεύεται με παρόμοιες λέξεις.

Η ανθρωπιστική μας παιδεία τείνει να θεωρεί ό,τι κληρονομήσαμε από τον κλασικισμό μας σαν μια μάζα από μύθους και θρύλους, με ανθρώπινη φυσική ερμηνεία. Δημιουργήθηκε λοιπόν μέσα μας ένα υπόβαθρο γνώσεων που δύσκολα μπορούμε να αποχωριστούμε.

Έχουμε λοιπόν την τάση να ερμηνεύουμε την κλασική Παράδοση (που είναι μια αλλοιωμένη Παράδοση) κατά λέξη. Είναι μια ερμηνεία αλλοιωμένη από ατελείς μεταφράσεις, υποκειμενικές ερμηνείες, όταν οι ερμηνείες αυτές δεν καθορίζονται από τα λεγόμενα φιλοσοφικά, θρησκευτικά ή άλλα συμφέροντα.

Με άλλα λόγια έχουμε χάσει την έννοια των συμβόλων που στην αρχαιότητα ήταν ο μοναδικός τρόπος μετάδοσης των σημαντικών γεγονότων ενός πολιτισμού, και που περικλείουν μέσα τους μεταφυσικές έννοιες που στη σύγχρονη εποχή είναι όλο και πιο δύσκολο να ερμηνευτούν με τη σύγχρονη θεώρηση την επηρεασμένη από τις επιστημονικές ανακαλύψεις, τις υλικές ανάγκες της κοινωνίας της κατανάλωσης, της πολιτικής προπαγάνδας, και από τις χιλιάδες ελκυστικές αλλά ψευδείς θεωρίες που καταντούν τον εσωτερισμό μία αποκρυσταλλιστική σχολή κομπογιανιτών έτσι όπως κατάντησαν την Καμπαλά έναν ονειροκρίτη που προβλέπει τους αριθμούς του λόττο.

Πώς μπορούμε να αξιόνομε να συγκαταλεχθούμε στους μεμνημένους όταν δεν μπορούμε ακόμα να διακρίνουμε αν η Ερμητική επιστήμη έχει σκοπό την αποκατάσταση του ατόμου με την υπερβατική/μεταφυσική έννοια ή εάν, αντίθετα, στοχεύει σε μία φυσική επιβεβαίωση, δηλαδή με κατιούσα έννοια, δια μέσου της απόσταξης του ελιξήριου της μακροζωίας υπό την ιδιότητα ενός μαγικού ποτού. Πώς μπορούμε να δηλώνομε ότι «γνωρίζουμε» αν δεν καταφέρνομε να ξεχωρίσουμε το πυκνό από το λεπτόφρές, τις υλικές σπασίες, δηλαδή αυτές του ορατού από αυτές του αοράτου; Αν δεν αντιλαμβανόμαστε την κατάσταση της επαγρύπνησης και την κατάσταση του λήθαργου και προσαρμόζουμε τους ορισμούς αυτούς στις φυσικές μας ανάγκες της ξεκούρασης και της δράσης; Πώς μπορούμε να συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι διανύουμε μία από τις δυο οδούς της πραγματοποίησης αν πιστεύουμε ότι η υδατώδης οδός είναι μια εσωτερική οδός ενώ η αφυγρανθείσα οδός είναι εσωφορική μαγική ή θεουργική, φτάνοντας να θεωρούμε την πρώτη ως λευκή μαγεία και τη δεύτερη ως μαύρη μαγεία; Η α-

αλλά η καλλιέργεια της Μύησης, ο διαλογισμός στις διδαχές του Τυπικού και η αποκατάσταση αξιών είναι που θα επιφέρουν την αλλαγή στον άνθρωπο.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

κόμα να διακρίνουμε με σύγχρονα επιχειρήματα ότι η θεουργική οδός δεν είναι μαγική και η λεγόμενη μαγική είναι σατανική;

Δεν αντιλαμβανόμαστε ότι δεν υπάρχει λευκή μαγεία όπως δεν υπάρχει μαύρη μαγεία παρά μόνο στην αποδοχή της έννοιας μύηση και αντί-μύηση, δηλαδή της κίνησης προς τα άνω ή προς τα κάτω ξεκινώντας από την υφιστάμενη κατάσταση. Κινούμενοι δηλαδή στην πρώτη κατεύθυνση σε οδούς που βαίνουν στην πνευματική αποκατάσταση ενώ στη δεύτερη όλο και πιο βαθιά σε μια σκοτεινή μαύρη κατάσταση χωρίς ελπίδα αναγέννησης. Και πιστεύουμε ότι η προσευχή και ο εξορκισμός (ή η καταπολέμηση της βασκανίας ή του δαιμονισμού) είναι τα μέσα για να προοδεύσουμε στην «οδό», ενώ αποτελούν μόνο έμμεσες μεθόδους για να διεγείρουμε την κλειστή μας συνείδηση να διαφωτισθεί: Καθ' όσον η πρώτη, είναι μόνο μια έντονη πνευματική διεργασία, κατάλληλη ίσως, κατά την περίπτωση, για να μας κατευθύνει ενώ η δεύτερη είναι μια άλλη πράξη, που τείνει να υπερκεράσει τα εμπόδια που μέσα μας δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια χιλιετιών φόβου προκαταλήψεων «σκότους» και ταμπού.

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε επί μακρόν απαριθμώντας τα λάθη στα οποία εμπίπτουμε – όταν δεν είμαστε κακών προθέσεων - από συνήθεια ή τάση να ανατρέξουμε σε ερμηνείες σύγχρονες, μη Παραδοσιακές, θρησκευτικές, επιστημονικές, ουμανιστικές ή κουλτουριάρικες ή διανοουμενίστικες. Μπερδεύουμε έτσι ανεπανόρθωτα τα στοιχεία εκείνα που τις συνθέτουν, δημιουργώντας ένα μόρφωμα που είναι ο,τιδήποτε άλλο εκτός από Παραδοσιακό αλλά ούτε και εντάσσεται στην Εσωτερική Παράδοση.

Όλα τα παραπάνω οδηγούν σε ένα και μοναδικό συμπέρασμα: Για να σκεπτόμαστε Παραδοσιακά, για να μπορούμε να κρίνουμε (ή να αντιληφθούμε) τα των παραδόσεων, για να μπορούμε να διακρίνουμε το αληθές από το ψευδές –σε εσωτερικό πεδίο - προκειμένου να αντιληφθούμε ορθώς τη σημασία των συμβόλων, είναι απαραίτητο να αποκτήσουμε το ανάλογο διανοητικό υπόβαθρο. Χωρίς αυτήν την προϋπόθεση δεν είναι δυνατόν να ξεκινήσουμε τη μνητική μας οδοιπορία πόσο δε μάλλον να θεωρούμε ότι μπορούμε να διδάξουμε και άλλους. Φυσικά όταν μιλάμε για μνητική οδό εννοούμε κάτι ανώτερο και σίγουρα όχι μια μεταφορά πληροφοριών. Αυτό πρέπει να το υπογραμμίσουμε, διότι σήμερα με την υποβάθμιση της έννοιας της δημοκρατίας και της ισοσύτητας πιστεύεται ότι αρκεί μια τελετή με πολλά λόγια, μερικά κεριά, λίγες αναθυμιάσεις, και μια αίσθηση μυστηρίου για να θεωρηθείς μνημένος.

Επειδή, γενικώς, η μύηση δίδεται βαθμηδόν, νομίζουμε πολλές φορές ότι με μια νέα τελετή, περνώντας από έναν βαθμό σε έναν ανώτερο, (με ψηφοφορίες, συστάσεις/προτάσεις/εγκρίσεις ή και χρήματα ή άλλο τρόπο⁵²) αποκτούμε μεγαλύτερη γνώση και τη δυνατότητα του διδάσκουν τους άλλους. Σε όσους πιστεύουν πως αυτό είναι η μύηση, θα ήθελα να τονίσω με τα ίδια λόγια που έχω χρησιμοποιήσει και προηγουμέ-

⁵² Ο Gerard Encausse (Papus) στο βιβλίο του «Μαρτινεζισμός, Βιλλερμοζισμός, Μαρτινισμός, Τεκτονισμός» έγραψε: «Η οργάνωση των Ελευθεροτεκτόνων, όταν λειτουργεί με εκλογές, δεν συνδέεται σε καμία περίπτωση με το αόρατο. Σε αυτήν την περίπτωση η αρχή ύπαρξης και διάρκειάς της πηγάζεται από τα μέλη και μόνο από τα μέλη»

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

νωσ, πως η απόκτηση ενός μνητικού βαθμού δεν απονέμεται από κανέναν αλλά κατακτάται μόνο από εμάς τους ίδιους.

Κατά συνέπεια οι βαθμοί που μας απονεμήθηκαν από όποιον πλανάται ή διατείνεται ότι μπορεί να το κάνει⁵³ δεν αποτελούν με κανένα τρόπο την απόκτηση μεγαλύτερης γνώσης σε μνητικό ή Παραδοσιακό επίπεδο αλλά είναι στην καλύτερη των περιπτώσεων μόνο ένα καθήκον, όταν δεν είναι έκφραση μια στενόμευαλης συγκατάβασης και ανόητης ματαιοδοξίας εκ μέρους του απονέμοντος το βαθμό. Όποιος δε, παίρνει τη μύηση και δεν καταλαβαίνει ένα τόσο απλό πράγμα, ή είναι κακόπιστος ή όπως και ο απονέμων το βαθμό, είναι αποδεδειγμένα αφελής.

Πώς να αποκτήσουμε λοιπόν μια Παραδοσιακή νοοτροπία; Είναι βέβαιο ότι γίνεται. Είναι όμως άλλο τόσο βέβαιο ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο. Όμως όποιος έχει τη θέληση, τη δύναμη και την ικανότητα μπορεί να προσπαθήσει και ακόμα και αν δεν τα καταφέρει πλήρως, θα έχει ζήσει μια εκπληκτική εμπειρία. Θα κατανοήσει τί σημαίνει μύηση μη όντας ακόμα μνημένος.

Η πρώτη απάντηση, φυσική και αυθόρμητη είναι η «ΜΕΛΕΤΗ».

Όμως αυτή η απάντηση, προφανής και άμεση για κάθε σύγχρονο άνθρωπο, δεν είναι παρά μια ανεπαρκής αντιμετώπιση, η οποία είναι και επικίνδυνη διότι μπορεί να οδηγήσει με μεγάλη ευκολία στην αντί-μύηση.

Η εξήγηση είναι εύκολη. Η τεράστια ποσότητα υλικού που σήμερα διαθέτουμε, συχνά αποτέλεσμα της σύγχρονης σκέψης εφαρμοσμένης στον εσωτερισμό, μπορεί να μας οδηγήσει σε πλάνη. Πώς να διακρίνουμε ανάμεσα σε τόσες θεωρίες από τις οποίες πηγάζουν περίπλοκες διδασκαλίες από λεγόμενους μνημένους, που αν και καλών προθέσεων, είναι κυρίως για προσωπική τους χρήση και άρα υποκειμενικές;

Τίθεται λοιπόν το πρόβλημα της «κατεύθυνσης».

Η κατεύθυνση δεν μπορεί να είναι εξατομικευμένη. Είναι πάντα η ίδια για όλους. Η Παράδοση δεν αλλάζει ποτέ. Η Παράδοση δεν ανέχεται συμβιβασμούς, δεν προσαρμόζεται στο χώρο και στο χρόνο. Όταν η Παράδοση προσαρμόζεται από αναγκαιότητες γλωσσολογικές, και από διάφορες προθέσεις, ή όπως συχνά συμβαίνει για λόγους θρησκευτικούς ή πολιτικούς, αυτό γίνεται για να καλύψει και συχνά να απο-καλύψει την αλήθεια που από αυτήν διαρρέει, σε όποιον μέσω της δύσκολης οδού της σκέψης και της μνήμης, καταφέρνει να συλλάβει την πραγματική σημασία.

Οποιαδήποτε θεωρία γραπτή ή προφορική που δεν συμφωνεί με την Παράδοση είναι ψευδής. Αυτή είναι η ένδειξη που γίνεται κανόνας. Δεν υπάρχει καμία παραδοχή που να μπορεί να επιβεβαιώσει αυτόν τον κανόνα. Μετά το πρόβλημα της κατεύθυνσης ή του κανόνα χωρίς εξαιρέσεις, ακολουθεί η μέθοδος. Η μέθοδος μεταξύ των άλλων προϋποθέτει τη γνώση όλων αυτών που θέλουμε να υποβάλλουμε στη μέθοδο. Συνεπάγεται ότι για να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τα θέματα Παραδοσιακά απαιτείται μια ευρεία προετοιμασία.

⁵³ Χωρίς να έχει λάβει το κατάλληλο χρίσμα.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Είναι απαραίτητη προκειμένου να μπορέσουμε να μεταβούμε από το σφάλμα στην αλήθεια δια μέσου της εφαρμογής της μεθόδου. Η μέθοδος αυτή είναι η «ΑΝΑΛΟΓΙΑ». Όπου βρίσκουμε την αναλογία προχωρούμε δια του αποκλεισμού. Δηλαδή όταν λείπει η σχέση της αναλογίας στο υπό μελέτη θέμα τότε το θέμα γίνεται απόβλητο προς εγκατάλειψη. Ακόμα και αν τα επιχειρήματά μας από επιστημονικής ή άλλης σκοπιάς είναι σημαντικά, από Παραδοσιακής απόψεως δεν έχουν καμιά αξία.

Οι απόψεις και θεωρίες επί πολλών κλάδων θεωρητικών πρακτικών ή επιστημονικών αλλάζουν με την πάροδο του χρόνου και με την έλευση νέων ανακαλύψεων, ενώ η Παράδοση – αξίζει να το επαναλάβουμε – δεν αλλάζει ποτέ, αλλιώς δεν θα ήταν Παράδοση. Κατά την άποψη μου, η οποία προκύπτει όχι από εγκυκλοπαιδική γνώση αλλά από προσωπικές εμπειρίες, από ωρίμανση απόψεων και επιτεύγματα άλλων, όποιος θέλει να οικοδομήσει μια Παραδοσιακή νοοτροπία μέσω της μελέτης των κειμένων και των διδασκαλιών, πρέπει να είναι ανοιχτός να προσλάβει όλες τις τέχνες και ειδικότερα τη μουσική και την ποίηση, χωρίς να ξεχνάει την αρχιτεκτονική και τη γλυπτική (αγαπημένο «παιδί» της αρχιτεκτονικής) που είναι η βάση της Παραδοσιακής πραγματικότητας στον τομέα της ιστορίας των λαών. Πρέπει να έχει μια κάποια οικειότητα με τη γεωγραφία και την αστρονομία. Να γνωρίζει τους φυσικούς νόμους, την ιστορία και ειδικότερα την ιστορία των θρησκειών και των εσωτερικών οργανώσεων ειδικότερα. Πρέπει να μπορεί να κατανοήσει μια φιλοσοφική συζήτηση. Να είναι δυνατός στα μαθηματικά, να μπορεί να εμβαθύνει, χωρίς να παρασύρεται από θρησκευτικά κοινωνικά ή πολιτικά θέματα, (που δεν είναι Παραδοσιακά αλλά μόνο σχετικά) στη μελέτη των λαών την ιστορία τους και την κοσμογονία τους.

Πρέπει να εντρυφήσει στην Παραδοσιακή επιστήμη της φιλολογίας και αν μπορεί και τα καταφέρνει, να καταλάβει την πραγματική σημασία των λέξεων. Να θυμάται ότι κάθε λέξη πηγάζει και διαχέεται μέσω του ήχου της σαν μια εντολή. Σαν μια εντολή, γιατί η ταύτιση ενός αντικειμένου, ενός ζώντος οργανισμού, ή μιας ιδέας με μια λέξη είναι Παραδοσιακά, μια κατοχή αυτού που με το συγκεκριμένο ήχο ταυτίστηκε. Είναι πολύ χρήσιμο να γνωρίζει ή τουλάχιστον να αναγνωρίζει τα είκοσι δύο σύμβολα της Εβραϊκής γραφής⁵⁴ και να έχει κάποιες γνώσεις λατινικών και ελληνικών.

Με αυτές τις ελάχιστες αλλά απαραίτητες βάσεις εφαρμόζεται η μέθοδος, με την οποία πρέπει να φτάσουμε μέσω της αναλογικής ανάλυσης στη σύνθεση των όσων μελετήθηκαν. Από επιστημονικής απόψεως φτάνοντας στη σύνθεση, καταλήγουμε στο συμπέρασμα, και έτσι ο μελετητής έχει πλέον ολοκληρώσει το έργο του. Παραδοσιακά, φτάνοντας στη σύνθεση είμαστε μόλις στην αρχή της σπουδής μας. Η σύνθεση αυτή

⁵⁴ Η Εβραϊκή γραφή, όπως και η Ελληνική και η Κινεζική είναι ιερή. Τα Εβραϊκά γράμματα είναι ιδεογράμματα και σύμβολα με περαιτέρω συμβολισμό και αναγωγή στην ιστορία της δημιουργίας και όχι μόνον. Τα Εβραϊκά υπήρξαν ανέκαθεν αντικείμενο μελέτης του Εσωτερισμού καθότι κάθε γράμμα έχει πέντε διαφορετικές αξίες/σημασίες: Φωνητική, Αριθμητική, Ιδεογραμματική, Συγκριτική, Ταλισμανική.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

χρήζει μιας νέας ανάλυσης, πράγμα συνήθως όχι ιδιαίτερα ευχάριστο, ώστε να καταλήξουμε σε μια νέα σύνθεση που εγγυάται την απάλειψη όλων των απορριμμάτων του πρώτου μας πονήματος. Χρήζει ως πούμε ένα πρώτο ξεκαθάρισμα, από εσωτερική άποψη, στοιχείων που θα μπορούσαν να φανούν έγκυρα μέσα στον κυκεώνα των εσωτερικών παρερμηνεύσεων, ενώ τελικά είναι εκτός Παράδοσης.

Σε αυτό το σημείο είναι απαραίτητη η επιλογή των θεωριών εκείνων που θα υποβληθούν με τη σειρά τους στην αναλογική παραβολή (σύγκριση).

Ποιες είναι;

Εδώ λοιπόν φτάσαμε στη κομβικό σημείο από το οποίο θα ξεκινήσουμε για να πραγματοποιήσουμε την κυμαινόμενη ή ασταθή Παραδοσιακή νοοτροπία δηλαδή αγνή και απόλυτα Παραδοσιακή αλλά όχι ακόμα σταθεροποιημένη.

Κατά την άποψή μου, δυστυχώς επιβεβαιωμένη από πολλούς, πολλές περιπτώσεις αντί-μύησης φτάνοντας σε αυτό το κομβικό σημείο παρασύρθηκαν από κάποιες ατέλειες που δεν μπόρεσαν να απαλείψουν και κατακρημνίστηκαν χωρίς να έχουν πια άλλη δύναμη προκειμένου να ξαναξεκινήσουν τη δύσκολη πορεία.

Παρασέρνουν έτσι μαζί όλους όσους είχαν αποδεχτεί τις θεωρίες αυτές. Και είναι εύκολο κανείς να ακολουθήσει αυτές τις απόψεις ειδικά για τους αφελείς, γιατί αυτές παρουσιάζονται ελκυστικές, διαβλέπονται μέσα τους μαγικές δυνατότητες, είναι επαρκώς αποκρυφιστικές, διαθέτουν δηλαδή αυτήν την αύρα του μυστηρίου που έλκει πάντα όποιον είναι απροετοίμαστος επί του θέματος.

Παρά το γεγονός ότι αναφέρονται σε Παραδοσιακές πηγές πληροφόρησης, όσο πιο ελκυστικές φαίνονται, τόσο είναι δημιούργημα της φαντασίας και ερμηνειών που ενώνουν διαφορετικές εσωτερικές θεωρήσεις και συχνά είναι και κακών προθέσεων. Είναι θεωρίες που παρουσιάζονται με άψογες εσωτερικές βάσεις, αλλά είναι εντελώς ψευδείς και όταν δεν είναι επικίνδυνες είναι εντελώς άχρηστες. Μπορούμε να επισημάσουμε εδώ τις θεωρίες εκείνες που μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση για ένα ξεκίνημα προς την κυμαινόμενη ή ασταθή Παραδοσιακή νοοτροπία. Για το δυτικό πολιτισμό θα μπορούσαν να είναι αυτές που πραγματεύονται όσα έφτασαν στην κατοχή μας από τις παραδόσεις της αρχαίας Αιγύπτου, τη Βίβλο, τον Ελληνικό εσωτερισμό, τα Αλεξανδρινά κείμενα, την Εβραίο-χριστιανική Καμπαλά, τη Γνώση, όλες θεωρίες αναλογικά ισχύουσες μεταξύ τους. Με τη σειρά τους αυτές παρουσιάζουν πολλά και θεμελιώδη σημεία επαφής με τον ανατολικό Παραδοσιακό εσωτερισμό (Ζωροαστρισμός όσο ξέρουμε, κείμενα Ινδού, Κινέζικα κείμενα) με νήματα αρκτικά και βόρειους μύθους. Μία επιστροφή στην Παράδοση βρίσκουμε στη Ρωμαϊκή εποχή και άλλη μία στο μεσαίωνα και στην αυτοκρατορική Γιβελνική⁵⁵ ιδέα.

⁵⁵ Guelfi και Ghibellini ήσαν δύο πολιτικές ομάδες αντίθετες μεταξύ τους κατά τον XIIIο αιώνα, στην Ιταλία και τη Γερμανία.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Όλες αυτές οι θεωρίες πρέπει να συνδέονται με τον Ηλιακό μύθο⁵⁶. Όπου αυτές υ-ποκόπτονται στη ιδέα της Θεάς-Μητέρας είναι ήδη ψευδείς και σε φθίνουσα φάση αν και για τους σύγχρονους δυτικούς (πολύ κοντά στο να μας καταβροχθίσουν τα θηλυκά μας όπως συμβαίνει στα κατώτερα είδη) οι μητριαρχικές θεωρίες είναι υπέρ αρκετές για τη δημιουργία Παραδοσιακής νοοτροπίας δηλαδή ενός συστήματος σκέψης που θα μας επιτρέψει την πραγματοποίηση των μικρών μυστηρίων.

Αυτή η ανάλυση που θα οδηγήσει στην τελική σύνθεση παρουσιάζει τεράστιες δυσκολίες. Είναι δύσκολο να ξεπεράσουμε τις προτιμήσεις μας, τις φυσικές μας αντιλήψεις που κληρονομήσαμε από την ουμανιστική κουλτούρα της αγάπης στη «πρόοδο».

Και είναι ακόμα πιο δύσκολο για όποιον δεν κατέχει την κληρονομική⁵⁷ οδό, τις μνήμες από ένα πολύ μακρινό παρελθόν, δηλαδή μια ιδιαίτερη συνειδησιακή κατάσταση που να ευνοεί την έρευνα.

Εδώ είναι το σημείο όπου πρέπει να φανούμε δυνατοί και να απαρνηθούμε ισχυρές αντιλήψεις. Οποιος καταφέρει να περάσει αυτήν τη δοκιμασία θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει αποκτήσει την Παραδοσιακή νοοτροπία, εκτός εάν σκέπτεται με τρόπο κρυφό και δύσληπτο που θα τον οδηγήσει σε υποκειμενικά συμπεράσματα. Στην περίπτωση αυτή, παρά τον Παραδοσιακό τρόπο σκέψης, η Παράδοση στο σημείο αυτό θα απουσιάζει, όντας η εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Στη συνέχεια θα πρέπει να λάβει χώρα η σταθεροποίηση της Παραδοσιακής νοοτροπίας, η οποία μόλις επιτευχθεί, εγγυάται μια απόλυτα δίκαια κρίση, την άμεση διάκριση του αληθούς από το ψευδές ή το έκφυλο. Αυτό όμως είναι ένα πρόβλημα το οποίο θα ήταν καλό να προσπεράσουμε. Στην ουσία για να αποκτήσουμε αυτήν τη νοοτροπία που θα μας επιτρέψει να σκεπτόμαστε Παραδοσιακά πρέπει να υιοθετήσουμε τις μεθόδους της Ερμητικής πραγμάτωσης. Είναι η πρώτη από πλευράς δυνατοτήτων πραγματοποίησης των μικρών μυστηρίων που ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίσει προκειμένου να θεωρηθεί υπό μύηση και όχι μνημένος όπως υπερήφανα και ματαιόδοξα πολλοί από εμάς θα ήθελαν να είναι.

Όταν ο σύγχρονος άνθρωπος θα καταφέρει να κάνει πράξη όσα έως τώρα ειπώθηκαν θα μπορεί να επιχειρήσει τα πρώτα βήματα προς την πραγματοποίηση της αρχέγονης κατάστασης. Θα βρίσκεται πάντα σε ένα μονοπάτι ελικοειδές και επικίνδυνο αλλά θα κατέχει τις απαραίτητες γνώσεις για να μπορεί να προσανατολίζεται και να υπερνικά το λεπτοφυές από το πυκνό.

⁵⁶ Με την έννοια «Ηλιακός μύθος» νοούνται οι μύθοι που έχουν ως κεντρική τους ιδέα τη Δημιουργία και τη πορεία του ανθρώπινου όντος. Ο μύθος του Ηρακλή είναι Ηλιακός, διότι οι δώδεκα δοκιμασίες του συνδέονται με τον Ζωδιακό κύκλο. Ο Ήλιος είναι η ορατή εκδήλωση του άορατου Όντος. Η Ηλιακή ενέργεια αντανακλάται στον άνθρωπο. Είμαστε λίγο από τις 4 εποχές. Υπάρχει μέσα μας μια παιδική ηλικία, μια νεότητα, μια ωριμότητα και ένα γήρας, που πάντα σχετίζονται ακριβώς με τις τέσσερις εποχές και τις δυνατότητες του Ηλίου μέσα από αυτές.

⁵⁷ δια του αίματος

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Είναι απόλυτα βέβαιο ότι πρόκειται για μια ατελή μεν διεργασία αλλά σίγουρα Αλχημική. Ας προσπαθήσουμε, για να πεισθούμε, να ανακεφαλαιώσουμε όσα είπαμε. Και θα δούμε ότι εφαρμόσαμε στη σκέψη μας τις πράξεις της Βασιλικής Τέχνης. (Ars Regina).

1. Να απαρνηθούμε, μέχρι του σημείου να κατορθώσουμε να κάνουμε να πεθάνει μέσα μας όλο το ψευτοκοιτουριάρικο υπόβαθρο, θρησκευτικό, επιστημονικό και μαζί του η συνήθεια να το δεχόμαστε σαν μια αποκτηθείσα αλήθεια, που ελευθερώνει μέσα στη συνείδησή μας το χονδροειδές μέρος της προσωπικότητάς μας και το εξειδικευμένο ΕΓΩ, μέχρι να αδρανήσει το φυσικό μέρος της μνήμης μας και της σκέψης μας (1^η σύνθεση)

2. Ολική αποσύνθεση της αντί – Παραδοσιακής μας νοοτροπίας και εξαέρωση του λεπτοφνούς πνεύματος που είναι βαθιά κρυμμένο στην πρωταρχική μας μνήμη, μέχρι τον ολικό θάνατο του φυσικού μέρους της μνήμης μας και της σκέψης μας (2^η σύνθεση)

3. Εξαγνισμός του πτητικού δηλαδή του λεπτού εκείνου πνεύματος που πηγάζει από τα βάθη της αρχέγονης μνήμης και βγαίνει για μέσου των μινίγγων μας, όπου πρέπει να μείνει απενεργοποιημένο κάθε ίχνος επηρεασμού από τα θέματα που δεν μας αφορούν. (Επιλογή των θεωριών)

4. Εμβάπτιση του πνεύματός μας στο φως και επακόλουθη ανάσταση της μνήμης και της σκέψης μας σε πλήρως Παραδοσιακή μορφή. (Αναλογία της 2^{ης} σύνθεσης με τις Παραδοσιακές θεωρίες)

Στο σημείο 1 πραγματοποιήσαμε το έργο στο μέλαν, συμπληρώνοντάς το στο σημείο 2 με τον Ερμητικό θάνατο. Δηλαδή το μέλαν πιο μέλαν από το μέλαν. Στο σημείο 3 ξεκίνησε το έργο στο λευκό, θέτοντας υπό έλεγχο το πτητικό, και ολοκληρώνεται στο σημείο 4 με την εμβάπτιση του πνεύματός μας στο φως και στο αγνό πνεύμα.

Είναι πολύ δύσκολο να εκφράσει κανείς αυτές τις έννοιες με τα κατάλληλα απλά λόγια που να είναι κατανοητά στην καθημερινότητά μας. Πιστεύω ότι κατάφερα να εκφράσω περισσότερα από όσα θα μπορούσαν να εννοηθούν από τη μελέτη πολλών βιβλίων των οποίων η επιτηδευμένη πολυπλοκότητα των συμβόλων και η δυσκολία του λόγου, μας ωθεί στο να χάσουμε το νήμα της Αριάδνης που οδηγεί την αναζήτηση της εξόδου μας από το λαβύρινθο της Ερμητικής και Αλχημικής μελέτης. Αν το σκεφτούμε καλά όλα θα φανούν ξεκάθαρα παρ' ότι ακόμα δεν είμαστε κάτοχοι της μνήμης και του Παραδοσιακού στοχασμού. Την ημέρα εκείνη που κάποιος, ένας τυχαίος άνθρωπος, θα έχει πραγματοποιήσει αυτό το λευκό έργο, στο μυαλό του και στη συνείδησή του, θα δει τα πράγματα με εντελώς διαφορετικό μάτι από ότι τα έβλεπε μέχρι εκείνη τη στιγμή και από όπως θα συνεχίσουν να τα βλέπουν οι γύρω του. Θα κατανοήσει όσα φαίνονται σκοτεινά μυστήρια, θα γνωρίζει την αλήθεια που κρύβεται κάτω από τους μύθους, θα μπορεί να ερμηνεύσει άμεσα τα σύμβολα. Και όλα αυτά θα μπορούν να γίνουν χωρίς το φόβο του λάθους ή της παραπλάνησης από όποιους, με καλή μεν πίστη, ακολουθούν έναν λανθασμένο δρόμο. Θα έχει αποκτήσει έτσι μια Παραδοσιακή νοοτροπία.

Η συζήτηση αυτή φτάνει στο τέλος της. Θα αναρωτηθεί κανείς γιατί δεν ασχοληθήκαμε με τη σταθεροποίηση ή το έργο στο ΕΡΥΘΡΟ, αυτής της Παραδοσιακής νοοτρο-

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

πίας που αποκτήθηκε. Θα το αναφέρω αργότερα. Θα πω αμέσως, και αυτό θα κάνει τους αποκρυφιστές να ανασκιρήσουν από χαρά αλλά για λίγο, ότι στην τεχνική που αναφέρθηκε για την απόκτηση Παραδοσιακής νοοτροπίας μπορούμε να ενόσουμε τις ανάλογες προσευχές, εξορκισμούς, και Τυπικά. Αυτά πρέπει να εκτελούνται σε συγκεκριμένες στιγμές οι οποίες στοχεύουν στο να δημιουργήσουν ή να ευνοήσουν συγκεκριμένες φυσικές ή κοσμικές συνθήκες, που με τη σειρά τους δημιουργούν κάποιες εννοϊκές συνθήκες για την πραγματοποίηση ορισμένων αλχημικών πράξεων.

Όμως πρέπει να διευκρινίσουμε ότι δεν πρόκειται για προσευχές μυστικιστικής μορφής (όπως πολλοί θα μπορούσαν να παρανοήσουν) ούτε για εξορκισμούς που θα μας φέρουν Αρχαγγέλους ή θα διώξουν τους δαίμονες, ή αντίστροφα (όπως αρέσει να το εννοούν οι εξορκιστές). Πρόκειται για προσπάθειες να δράσουμε στις κρυμμένες μας αισθήσεις με μόνο σκοπό να νικήσουμε ότι αταβιστικό (προγονικό) μας έμεινε μέσα μας κατά τους κύκλους της ανθρώπινης πτώσης. (Η τόσο περιβόητη ανθρώπινη εξέλιξη δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μετάπτωση από την αρχέγονη στη σημερινή κατάσταση όπου ζούμε). Με σύγχρονη ορολογία θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι προσευχές, οι εξορκισμοί, και οι επικλήσεις χρειάζονται για να καταπολεμήσουν τα συμπλέγματα και τις αδυναμίες που ο καθένας μας κρύβει στο πιο βαθύ κατώτερο εαυτό του οι οποίες συγκρατούν το λεπτοφυές που πρέπει να ελευθερωθεί. Πρόκειται για εξωτερικές εκδηλώσεις οι οποίες παρουσιάζουν διάφορους κινδύνους, γιατί σχεδόν πάντα τείνουν να συγχέονται με τελετουργική μαγεία, όταν δεν προκαλούν επιδράσεις εντελώς διαφορετικές από το σκοπό για τον οποίο ξεκίνησαν.

Σχετικά με το έργο στο ΕΡΥΘΡΟ, ή σταθεροποίηση του πηκτικού, αφού πραγματοποιήσαμε την κυμαινόμενη ή ασταθή Παραδοσιακή νοοτροπία θα πρέπει να δέσουμε σταθερά αυτήν τη λεπτή ικανότητα με τη σωματική μας νοοτροπία. Δεν είναι αυτονόητο ότι όποιος κατάφερε να φτάσει σε αυτό το υψηλό πνευματικό επίπεδο μπορεί να φτάσει στη σταθεροποίηση. Δηλαδή μετά τη διάλυση (solve) να προσεγγίσουμε τη σύνθεση (coagula).

Όποιος πιστεύει ότι το καταφέρνει ως το κάνει αναλαμβάνοντας τον κίνδυνο. Ακόμα καλύτερα αν μετά καταφέρει να φτάσει στον πολλαπλασιασμό ή ΧΡΥΣΟ. Αν γίνει και αυτό δεν θα υπάρχει πια κανένα όριο στη σκέψη του σε κανένα γνωστό τομέα.

Η συζήτηση εδώ τελείωσε. Έχω την εντύπωση πως ακούω κάποιον ή ίσως πολλούς να με κατηγορούν πως θέλω να διδάξω στους άλλους αυτό που δεν είμαι σε θέση να πράξω εγώ ο ίδιος. Δεν θα ισχυριστώ ότι εγώ απέκτησα την Παραδοσιακή κυμαινόμενη νοοτροπία ακολουθώντας τη μέθοδο που εδώ αναφέραμε. Άλλωστε οι ενάντιοί μου δεν θα το πίστευαν και θα είχαν και δίκιο.

Έχω όμως γνωρίσει κάποιον που είχε φτάσει σε αυτή την πνευματική κατάσταση, και γι' αυτό είμαι βέβαιος και μπορώ να το εγγυηθώ. Επρόκειτο για έναν από τους δασκάλους μου, που, όπως έλεγε μια πανέξυπνη συγγραφέας και πολιτικός που όμως δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα υλικά, για να δικαιολογήσει τις μαντικές του ιδιότητες, τις λύσεις των πιο περίπλοκων προβλημάτων, την άμεση εξήγηση του πιο περίεργου και αγνώστου συμβόλου, έλεγε ότι «ήταν ένας άνθρωπος με τέσσερα μυαλά». Αυτός μου

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

έμαθε τη μέθοδο γιατί όπως έλεγε, το κλειδί κάθε μυστηρίου, η δυνατότητα να αποκτήσουμε γνώση και ισχύ (όχι με την έννοια που δίνουμε συνήθως στους όρους αυτούς) βρίσκεται στην εφαρμογή της Ερμητικής τέχνης. Και εγώ προσπάθησα και ξαναπροσπάθησα. Δεν τα κατάφερα, αλλά κάτι έμαθα>.

Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ του ΠΥΘΑΓΟΡΑ

“ΟΥ ΜΑ ΤΟΝ ΑΜΕΤΕΡΑ ΓΕΝΕΑ ΠΑΡΑΔΟΝΤΑ ΤΕΤΡΑΚΤΥΝ ΠΑΓΑΝ ΑΕ-
ΝΑΟΥ ΦΥΣΙΟΣ ΡΙΖΩΜΑΤΑ ΕΧΟΥΣΑΝ”.

Η Τετρακτύς του Πυθαγόρα, δεν ήταν απλά ένα γεωμετρικό σχήμα από το οποίο προέκυψαν μαθηματικοί υπολογισμοί. Οι μαθηματικοί έχουν μελετήσει και συνεχίζουν να μελετούν την επιστήμη των αριθμών. Όμως, η μελέτη των αριθμών με τη φιλοσοφική τους έννοια, μας ταξιδεύει σε διαφορετικές διαδρομές γνώσης. Ο Πυθαγόρας έλεγε πάντοτε ότι το Σύμπαν είναι αριθμοί. Η ίδια η Δημιουργία είναι αριθμοί.

Η παγίδα στην οποία πέφτουν οι περισσότεροι μελετητές του Εσωτερισμού είναι ότι στο βάθος του μυαλού τους, πιστεύουν ότι το Σύμπαν επαληθεύεται από τους αριθμούς που χρησιμοποιεί ο Άνθρωπος. Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει, με την έννοια του ότι οι αριθμοί που χρησιμοποιούμε ταιριάζουν με το Σύμπαν. Από εκεί προήλθαν. Οι αριθμοί είναι η έκφραση της Δημιουργίας. Είναι άλλο να πιστεύεις ότι έχεις δέκα δάχτυλα για να μπορείς να δημιουργείς τόσα έργα Πολιτισμού, όπως μουσική, Ζωγραφική, γλυπτική, Λογοτεχνία κλπ και άλλο να πιστεύεις ότι ο Πολιτισμός, ως έκφραση της Θείας προέλευσης του ανθρώπου, και προκειμένου να εκφρασθεί μέσω του ανθρώπου, του έδωσε δέκα δάχτυλα. Ας θυμηθούμε όσα μας έχει πει η Margaret Bloodgood Peeke⁵⁸: «Οι Αρχές που αναπαρίστανται δια των Αριθμών, είναι τα κέντρα Ανακλάσεως, τα δε Εβραϊκά Γράμματα με τις σχέσεις που έχουν μεταξύ τους και με τους Αριθμούς, σχηματίζουν τους συνεκτικούς δεσμούς. Υπάρχουν Δέκα Αριθμοί και Είκοσι δύο Γράμματα. Από κοινού σχηματίζουν τις "Τριανταδύο Ατραπούς της Σοφίας". Τα ψηφία είναι σύμβολα των Αριθμών. Οι Αριθμοί είναι σύμβολα Αιώνιων Αρχών. Οι Αρχές είναι αμετάβλητες ιδιότητες που ανήκουν στο Ον. Δεν μπορούν να εξασθενήσουν ή να ενδυναμωθούν στην αληθινή τους φύση, αλλά περιλαμβάνουν πάντοτε την αρχική τους ουσία». Αυτήν τη διάσταση των αριθμών επάνω στην Τετρακτύ του Πυθαγόρα, μας παρουσιάζει ο Gastone Ventura.

Το κείμενο αυτό δεν διαβάζεται μαθηματικά μόνον. Προέχει ο Παραδοσιακός τρόπος σκέψης, δηλαδή η σύνδεση με την Πηγή μας.

GASTONE VENTURA:

<Η ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ

⁵⁸ Η Margaret Bloodgood Peeke γεννήθηκε στις 8 Απριλίου 1838 και πέθανε στις 2 Νοεμβρίου 1908. Ορίστηκε από τον Ραπύς ως Γενική Επιθεωρήτρια του Μαρτινιστικού Τάγματος για την Αμερική. Ήταν μέλος των Μπαχάϊ, και της Γαλλικής Μαρτινιστικής Ροδοσταυρικής Αδελφότητας, καθώς και Θεσαυροφύλακας της Ερμητικής Εταιρείας «Φως της Γαλλίας». Άφησε μεγάλο γραπτό έργο, ανάμεσα δε στα βιβλία της ξεχωρίζουν το "Γεννημένη από φωτιά" και το "Η Εστίαδα Ζένια". Υπήρξε διάσημη διδασκάλισσα του εσωτερισμού και ιδιαίτερα της Ερμητικής Φιλοσοφίας. Ως Γενική Επιθεωρήτρια του Μαρτινιστικού Τάγματος στις Η.Π.Α., έγραψε αρκετά έργα σχετικά με τα Ταρώ και την Καθβαλιστική Τέχνη, στα οποία προσπάθησε να ερμηνεύσει τις εσωτερικές αρκάνες κι' όχι να τις αποκρύψει.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

1ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

$$1+2 = 3 \text{ ή } \cdot + \cdot = \dots \text{ ή } \cdot \cdot$$

$$1+2+3 = 6 \text{ δηλ. } \cdot + \cdot + \cdot = \dots \text{ ή } \cdot \cdot \cdot$$

$$\text{Έτσι και } 1+2+3+4 = 10 \text{ δηλ. } \cdot + \cdot + \cdot + \cdot = \dots \text{ ή } \cdot \cdot \cdot \cdot$$

Από αυτό το βήμα περνάμε στον τύπο

$$1+2+3+4+\dots+n = \frac{n(n+1)}{2}$$

Για παράδειγμα εάν $n=8$, το άθροισμα όλων των αριθμών $1+2+3+4+5+6+7+8$ ισούται με 36 ή

$$\frac{8(8+1)}{2} = 36$$

Τα αθροίσματα που προκύπτουν ονομάζονται στην Πυθαγόρεια αριθμητική **ΤΡΙΓΩΝΙΚΟΙ αριθμοί** και είναι δηλαδή οι: 1,3,6,10,15,21 κ.ο.κ, δηλ

$$N = \frac{n(n+1)}{2}$$

$$\cdot = 1 \quad (n=1)$$

$$\cdot \cdot = 1+2 = 3 \quad (n=2)$$

$$\cdot \cdot \cdot = 1+2+3 = 6 \quad (n=3)$$

$$\cdot \cdot \cdot \cdot = 1+2+3+4 = 10 \quad (n=4)$$

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Εάν προσθέσουμε τους τριγωνικούς αριθμούς προκύπτουν οι **ΠΥΡΑΜΙΔΙΚΟΙ**.

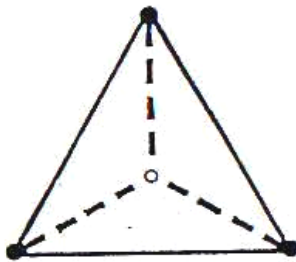
$$1+3=4$$

$$1+3+6=10$$

$$1+3+6+10=20$$

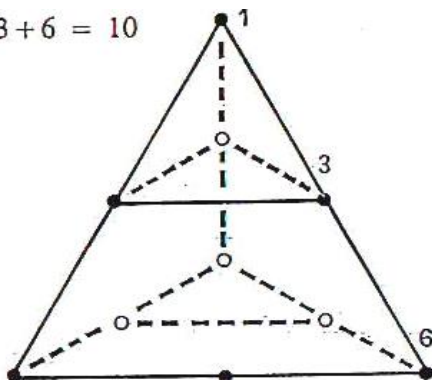
$$1+3+6+10+15=35.$$

Π.χ. $1+3=4$. Εάν στο τρίγωνο με τις τρεις τελείες ($1+2=3$) προσθέσουμε μία ακόμη στο χώρο θα έχουμε ένα σχήμα με τέσσερις τελείες που ονομάζεται Τετραεδική Πυραμίδα η οποία έχει την τελεία ως κορυφή και το τρίγωνο ως βάση. Το 4 είναι ο **δεύτερος ΠΥΡΑΜΙΔΙΚΟΣ** αριθμός, αφού ο πρώτος είναι για τους αριθμούς όλων των ειδών και των τύπων η **ΜΟΝΑΔΑ**.

Εάν τοποθετήσουμε αυτήν την πυραμίδα στο τρίγωνο των έξι σημείων ($1+2+3=6$), θα έχουμε μία νέα πυραμίδα αποτελούμενη από 10 σημεία

$$1+3+6=10$$

Και συνεχίζοντας βρίσκουμε τους αριθμούς 20, 35 κλπ
Ο Τύπος δημιουργίας των ΠΥΡΑΜΙΔΙΚΩΝ αριθμών είναι

$$N = \frac{n(n+1)(n+2)}{1.2.3.}$$

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

στον οποίο, εάν τοποθετήσουμε στη θέση του «n» διαδοχικά τους 1,2,3,4... θα εξαγάγουμε την ακολουθία των ΠΥΡΑΜΙΔΙΚΩΝ 1,4,10,20,35... κοκ

Π.χ. για $n=2$ έχουμε

$$N = 2\chi(2+1)\chi(2+2)/1\chi2\chi3 = 2\chi3\chi4/6 = 24/6 = 4$$

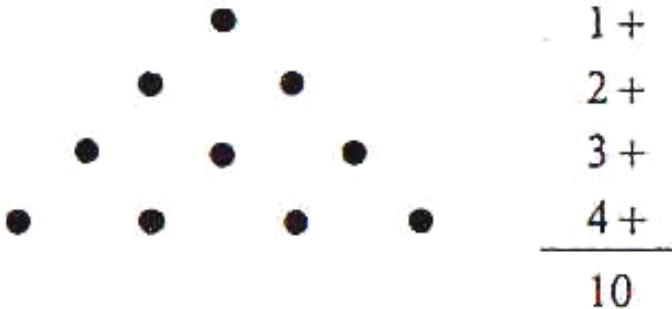
Γνωρίζουμε ότι ο πρώτος ακέραιος αριθμός είναι η **ΜΟΝΑΔΑ ή ΕΝΟΤΗΤΑ**, που είναι η βάση όλων. Πρώτος αριθμός μετά τη μονάδα είναι το 2, ουσιαστικά αρνητικός αριθμός αφού αντιπροσωπεύει τη διαίρεση.

Ο πρώτος **τριγωνικός** μετά τη μονάδα είναι το 3, και ο πρώτος **πυραμιδικός** το 4, και εφόσον το άθροισμα των αριθμών που έχει παραχθεί από τη μονάδα με αυτούς τους αριθμούς είναι το 10 ($1+2+3+4$), αυτό αντιπροσωπεύει τον τέλειο αριθμό, το Σύμπαν, το Όλον.

Πράγματι, το 10 έχει το προνόμιο να ανήκει και στους ακέραιους (1,2,3,4,5...10), στους τριγωνικούς (1,2,3,6,10...) και στους Πυραμιδικούς (1,4,10,20...). Σπάνιοι άλλοι αριθμοί έχουν αυτό προνόμιο. Και αυτοί είναι ο 120, ο 1540 και ο 7140.

Προσπερνούμε τη σημασία που έχουν οι αριθμοί 1,2,3,4 στην αρμονία την ακουστική, στις συχνότητες κλπ.

Έχουμε έτσι, μία αισθητή ιδέα για τη σημασία της Τετρακτύος του Πυθαγόρα.

2ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Μεταξύ των αριθμών τους οποίους πρέπει να παρατηρήσουμε, και οι οποίοι είναι η βάση για την Πυθαγόρεια αριθμητική και την αριθμοσοφία, δηλαδή τους 1,2,3,4,5,6,7,8,9, οι πιο σημαντικοί είναι οι περιττοί ή μονοί. Οι μονοί είναι 5 ενώ οι ζυγοί 4.

Μονοί (1,3,5,7,9) είναι οι αριθμοί που παράγουν τετράγωνα.

$$1+3 = 4 \quad (\text{τετράγωνο του } 2)$$

$$1+3+5 = 9 \quad (\text{τετράγωνο του } 3)$$

$$1+3+5+7 = 16 \quad (\text{τετράγωνο του } 4)$$

$$1+3+5+7+9 = 25 \quad (\text{τετράγωνο του } 5)$$

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Περνάμε αμέσως στο να θεωρήσουμε το 10 ως βάση του Πυθαγορικού συστήματος αρίθμησης, ή καλύτερα ως μία ενότητα δεύτερης τάξης ή ως μία νέα Μονάδα. Πράγματι όλοι οι άλλοι αριθμοί θα εκφράζονται με το 10 και τα πρώτα 9, και επομένως όλοι οι αριθμοί θα ανάγονται στα πρώτα 9 αφού το 10 δεν είναι παρά **η ΜΟΝΑΔΑ**.

Η αναγωγή όλων των άλλων αριθμών στους πρώτους 9, προκύπτει Πυθαγορικά τοποθετώντας κάτω από κάθε αριθμό το υπόλοιπο της διαίρεσής του με το 9, ή βάζοντας το 9 εάν είναι 0

Π.χ.

$1/9 = 0$ υπόλοιπο 1

$3/9 = 0$ υπόλοιπο 3

$6/9 = 0$ υπόλοιπο 6

$10/9 = 1$ υπόλοιπο 1

$45/9 = 5$ υπόλοιπο 0 (άρα βάζουμε 9) κλπ

Ετσι μπορούμε να δημιουργήσουμε τον ακόλουθο πίνακα, βάζοντας κάτω από τη σειρά των 9 αριθμών τους τριγωνικούς και από κάτω τα υπόλοιπα της πιο πάνω διαίρεσης:

$$\begin{array}{r} . \ o \ + \ . \ o \ + \ . \ o \ + \\ \dots \\ . = 1^n \text{ τριάδα} / O = 3^n \text{ τριάδα} / + = 2^n \text{ τριάδα} \end{array}$$

Σειρά 9 αριθμών 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Τριγωνικοί αριθμοί 1 3 6 10 15 21 28 36 45

Υπόλοιπα διαίρεσης

με το 9 = 1 3 6 1 6 3 1 9 9 = ουσιαστικές ρίζες

Παρατηρούμε, επίσης, ότι το υπόλοιπο είναι πάντα ίδιο με τη θεοσοφική αναγωγή του αριθμού που διαιρείται με το 9.

Αυτοί οι αριθμοί είναι αυτοί που ο Louis Claude de Saint Martin ονόμαζε **ουσιαστικές ρίζες των ακεραίων αριθμών**.

Είναι προφανές ότι όλοι οι αριθμοί της πρώτης σειράς που είναι πολλαπλάσια του 3 έχουν ως ουσιαστική ρίζα ένα πολλαπλάσιο του 3 (το 3 έχει ως ρίζα το 6, το 6 έχει το 3 κ.ο.κ.)

Το 9 έχει τον εαυτόν του. Όλοι οι αριθμοί που ξεπερνούν κατά 1, το πολλαπλάσιο του 3, έχουν ως ουσιαστική ρίζα τη μονάδα. Τέλος όλοι οι αριθμοί που είναι κατά 1 μικρότεροι από το πολλαπλάσιο του 3, έχουν ως ουσιαστική ρίζα πολλαπλάσιο του 3. (το 2 έχει το 3, το 5 έχει το 6 κοκ)

Ακολούθως βλέπουμε ότι, οι εννέα αριθμοί, διαιρούνται σε τρεις τριάδες. Η πρώτη είναι οι αριθμοί που έχουν ως ρίζα τη **ΜΟΝΑΔΑ**, και είναι οι **1,4,7**. Η δεύτερη προ-

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

έρχεται από τα πολλαπλάσια του 3 και είναι οι **3,6,9**. Η Τρίτη φέρει τα νούμερα που είναι πάνω από τα πολλαπλάσια του 3 και είναι οι **2,5,8**.

Όπως φαίνεται αυτή η τελευταία τριάδα δεν έχει σταθερό χαρακτήρα και είναι σχεδόν απατηλή.

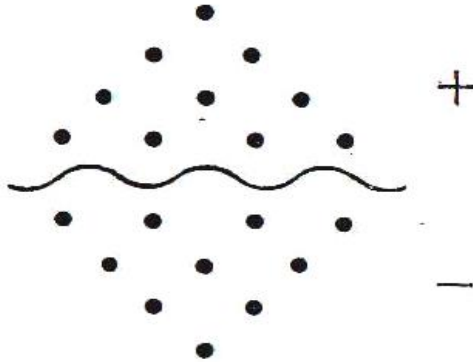
- . 1^η τριάδα
- Ο 3^η τριάδα
- + 2^η τριάδα

3ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Θεωρούμενη Πυθαγορικά, η Τετρακτύς είναι η εικόνα του Παντός.

Εάν διαλογισθούμε με αυτή την αναφορά το Σμαράγδινο Πίνακα και το Ρουμπινένο Πίνακα θα εισέλθουμε στο βάθος της εξήγησης εκείνης του καταπληκτικού πεντάκλειου, (εξάγραμμα) που είναι το προτεινόμενο αίνιγμα στους μαρτινιστές. Πρέπει, όμως να θυμόμαστε, ό,τι μας έχει ειπωθεί σε όλες τις παραδόσεις και δηλαδή, ότι κάθε θετικός τύπος έχει και αρνητική επίδραση, κάθε σώμα εκπέμπει μια σκιά, κάθε δράση προκαλεί μία αντίδραση, και ότι στο πνεύμα, αντιστοιχεί, εδώ κάτω, η ύλη.

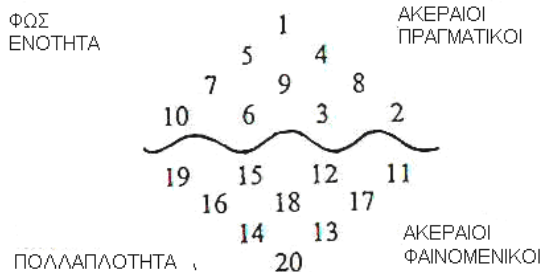
Έτσι θα μπορούσαμε να διαπιστώσουμε πώς η Θετική Τετρακτύς έχει αντίστοιχα μία Αρνητική Τετρακτύ, που είναι ίδια με τη θετική που την γέννησε αλλά που συγχρόνως δεν είναι πιά η ίδια και που είναι παθητική αναφορικά με την πρώτη και που μπορεί να γίνει ενεργητική εάν προκληθεί.

Και τότε, θα κατανοήσουμε γιατί οι δύο πυραμίδες είναι έτσι σχεδιασμένες και γιατί είναι χωρισμένες από μία γραμμή κυματιστή και όχι από μία ευθεία, και γιατί σε κάθε ακέραιο αριθμό στη θετική Τετρακτύ, αντιστοιχεί ένας αριθμός Πυθαγορικά εικονικός ο οποίος, επι πλέον, είναι ο ίδιος αριθμός που παρουσιάζεται κάτω από την ομοιότητα και την πολλαπλότητα.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΟΣ

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Πράγματι, $5=14 (1+4)$ όπως μας διδάκει η αριθμοσοφία. $4=13 (1+3)$.

Ομως το 1 ΔΕΝ είναι ίσο με το 20. Το 20 αναλογικά στο Πυθαγορικό 10 (που είναι η Ενότητα που ίσταται ψηλά) είναι η δυάδα ($20=2+0$) που ίσταται χαμηλά.

«Ψηλά είναι η αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας, που εμφανίζεται ως όλον και δεν είναι τίποτα». Ρουμπινένιος Πίνακας (1)

«Πατέρας του είναι ο Ήλιος, Μητέρα του η Σελήνη, ο Άνεμος το κροφόρησε, τροφός του είναι η Γη». Σμαράγδινος Πίνακας (3)

Οντας η ΔΥΑΔΑ, σε αντίθεση με τη ΜΟΝΑΔΑ, γεννά αριθμούς που είναι αντίθετοι από αυτούς που παράχθηκαν από την ίδια την ΕΝΟΤΗΤΑ.

Εμείς αναγνωρίζουμε πράγματι, ότι όλοι οι αριθμοί που στην άνω πυραμίδα είναι μονοί, γίνονται ζυγοί στην αντεστραμμένη πυραμίδα, και οι ζυγοί γίνονται μονοί παραμένοντας ωστόσο οι ίδιοι.

Για την ανομοιότητα: «Δεν είναι βεβαιότατο ούτε αληθέστατο κατά πόσον η νόηση της δημιουργίας κατανοείται. Ακατάληπτος αληθής είναι ο Δημιουργός. Αυτό που είναι άνω δεν είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω.» Ρουμπινένιος Πίνακας (1) Για την ισότητα: «Είναι αληθέστατο, αμειδέστατο, βεβαιότατο, ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω...» Σμαράγδινος Πίνακας. (1)

Ομως, «QUOD IN NUBIBUS PLUIT, MINGIT, TONAT, IN TERRA GERMINAT, FLORET, CRESCIT», όπως λέει το αίνιγμα, δηλαδή: «Δεδομένου ότι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη και ανέρχεται πάλι στον ουρανό, αποδιοργανώνοντας τις κατώτερες δυνάμεις στην Ανώτερη απροσδιόριστη Δύναμη, που καταλήγει στο έξι» (όντας το 6 ο προηγούμενος 6^{ος} στίχος του Ρουμπινένιου Πίνακα) Ρουμπινένιος Πίνακας (7).

Και «Ανέρχεται από τη Γη στον Ουρανό και πάλι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη ενώνοντας και ζωοποιώντας την ισχύ των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων» Σμαράγδινος Πίνακας (7).

Και από χαμηλά, αναβλύζει, διαμέσου των άγριων υδάτων (κυματιστή γραμμή) ημερωμένο από τη δύναμη του Άνω και παγωμένο (IN HOC IGNE UNDAE) το συμβολικό δένδρο, από τα χαμηλά ανέρχεται στα ψηλά. «Τότε, υιέ της επιθυμίας θα είσαι όπως οι Θεοί, οι δαίμονες και οι ήρωες, κύριος του σκότους και του φωτός των επτά» Ρουμπινένιος Πίνακας (8).

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Και «Θα αποκτήσεις έτσι, τη δόξα ολόκληρου του κόσμου και κάθε σκότος θα πετάξει μακριά από σένα» Σμαράγδινος Πίνακας (8).

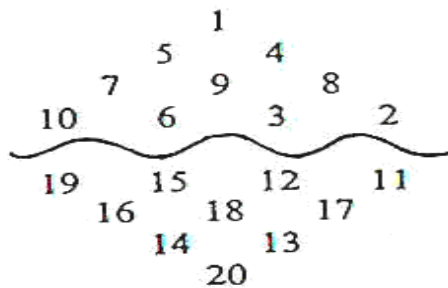
Το οποίο αποδεικνύει ότι από τη σήψη (EX HOC VENENO SALUS POTATUR) και από την πολλαπλότητα, φάσεις του Μεγάλου Έργου που παρουσιάζονται στην αντεστραμμένη Πυραμίδα («Ίδού ο αριθμός, ο πολύμορφος, το περίβλημα, το πτώμα του ενός: Ο πατέρας του ήταν η επιθυμία της Γης, Μητέρα του η άγνοια. Ο Ήλιος αποσυνθέτει το πτώμα και ο Άνεμος διασκορπίζει τη δυσσομία του καρπού των δύο.» Ρουμπινένιος Πίνακας [3], και «θα ενώσεις το ένα με το δύο, τον Ένα με τους Πολλούς, την πνοή με τον εαυτό, απαλά, με μεγάλη προσοχή, μέχρι το εννέα, υπερπηδώντας το πέντε» Ρουμπινένιος Πίνακας [6]) αναβλύζει η πραγματοποίηση του Μεγάλου Έργου.

4ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Περνάμε τώρα, στις παρατηρήσεις στο γιατί οι αριθμοί των δύο πυραμίδων είναι τοποθετημένοι με τέτοιο τρόπο θα έχουμε την επεξήγηση του γιατί:

OCCULTANTO MANIFESTATUR e MANIFESTANDO OCCULTATUR⁵⁹.

Ίδού πώς προκύπτει η επέκταση των δύο πυραμίδων που είναι αντίθετα τοποθετημένες.

Η ΔΥΑΔΑ, στην άνω πυραμίδα, παρουσιάζεται από τα δύο σημεία που έχουν αριθμητική αξία 5 και 4, οι οποίοι πολλαπλασιαζόμενοι μεταξύ τους γεννούν το 20, κορυφή της κάτω πυραμίδας και είναι η γεννήτρια ΔΥΑΔΑ.

Το κεντρικό 9, της άνω πυραμίδας, γεννά όλους τους άλλους αριθμούς της κάτω πυραμίδας με τον εξής τρόπο:

$$\begin{array}{cccc} 9+5=14 & 9+4=13 & 9+7=16 & 9+8=17 \\ 9+10=19 & 9+6=15 & 9+3=12 & 9+2=11 \end{array}$$

Ο ίδιος αριθμός 9, αριθμός για τον οποίο γνωρίζουμε ότι είναι αμετάβλητος, επωμίζεται, στην κάτω πυραμίδα, την εμφάνιση του 18, αφού έχει γεννηθεί από τη δυάδα, που βρίσκεται στην κάθετο της άνω πυραμίδας. Εάν, όμως, θεωρήσουμε το 18 ως 9 (1+8=9) και το αφαιρέσουμε (ενεργώντας αντίστροφα απότι ενεργήσαμε για τη γέννηση της πολλαπλότητας) από τους άλλους αριθμούς, ακολουθώντας τον ίδιο κανόνα, θα εξαγάγουμε τους πραγματικούς αριθμούς της άνω πυραμίδας

⁵⁹ Κρυπτόμενο εκδηλώνεται και εκδηλωνόμενο αποκύπτεται

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

14-9=5 13-9=4 16-9=7 17-9=8 κοκ

Φτάνοντας σε αυτό το σημείο, θεωρούμε τις δύο πυραμίδες, μία κάθε φορά για την επεξήγηση της τελευταίας πολύ σημαντικής Αρκάνας.

Ιδού η Πυραμίδα ή άνω Τετρακτύς, θετική, παρουσιαζόμενη στα στοιχεία που την αποτελούν.

ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

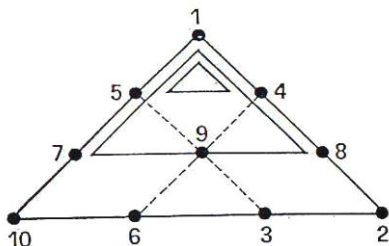
Πρώτο Τρίγωνο

$$5 \quad 1 \quad 4$$

Δεύτερο Τρίγωνο

$$7 \quad 1 \quad 8$$

Τρίτο Τρίγωνο

$$10 \quad 1 \quad 2$$

Η Τετρακτύς προκύπτει από τα τρία τρίγωνα ή Τριάδες των εντός της πυθαγορικών αριθμών, που είναι αυτοί που παρουσιάζονται στο άνω σχήμα.

Βλέπουμε ότι:

Πρώτη Τριάδα (γεννήτρια) $5 \quad 1 \quad 4$ εάν προστεθούν τα συστατικά της μας δίνει $1+5+4=10$

Δεύτερη Τριάδα $7 \quad 1 \quad 8 = 1+7+8=16=7=$ Επτάφωτη

Τρίτη Τριάδα $10 \quad 1 \quad 2 = 1+10+2=13=4=$ Τετραδικός.

Πρώτη + Δεύτερη + Τρίτη Τριάδα = $10+16+13=39=12=3 =$ ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ

Έχουμε, κατόπιν, το 9 που είναι στο κέντρο, και είναι η κορυφή δύο τριγώνων με όμοια βάση, αντιμέτωπων, και το ένα προς τα άνω, το δε άλλο προς τα κάτω.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Το άθροισμα των αντίστοιχων τιμών αυτών των δύο τριγώνων (με κοινή κορυφή) είναι πάντοτε 9. $6+3=9$. $5+4=9$. ή $6+3+9=18=9 \cdot 2$. $5+4+9=18=9 \cdot 2$.

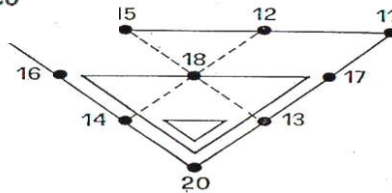
Σημειώνουμε, τέλος, ότι οι τρεις τριάδες που συνθέτουν τη Θετική Τετρακτύ, και της οποίες οι τιμές παράγουν το ΤΡΑΔΙΚΟ (τρεις τριάδες σε μία) παράγουν τους αριθμούς 1-7-4 που είναι (όπως είδαμε στο 2^ο Επιχείρημα), που είναι αυτοί που έχουν ως ρίζα τη ΜΟΝΑΔΑ. (σελ 4).

ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Πρώτο Τρίγωνο $\begin{matrix} 14 & 13 \\ & 20 \end{matrix}$

Δεύτερο Τρίγωνο $\begin{matrix} 16 & 17 \\ & 20 \end{matrix}$

Τρίτο Τρίγωνο $\begin{matrix} 19 & 11 \\ & 20 \end{matrix}$

Και εδώ η Τετρακτύς προκύπτει από τρία τρίγωνα με τους αριθμούς που περιλαμβάνονται στο άνω σχήμα.

Βλέπουμε ότι:

Πρώτη τριάδα = $14+20+13=47=11 \cdot 2=ΔΥΑΔΑ$

Δεύτερη Τριάδα = $16+20+17=53=8 \cdot 7=ΟΚΤΑΔΙΚΟ$

Τρίτη Τριάδα = $11+20+19=50=5 \cdot 10=ΠΕΝΤΑΠΛΟ$

Πρώτη + Δεύτερη + Τρίτη Τριάδα = $2+8+5=15=6 \cdot 2=ΕΞΑΔΙΚΟ$

Και εδώ, έχουμε έναν κεντρικό αριθμό που είναι ο αριθμός 18, πολλαπλάσιος του 9, που βρίσκεται στην κοινή κορυφή των δύο τριγώνων, με όμοια βάση, αντιμέτωπων, και το ένα προς τα άνω, το δε άλλο προς τα κάτω. Το άθροισμα των δύο τιμών δεν είναι «φαινομενικά» ίσο με 18 αλλά με 45, πολλαπλάσιο του 9 αλλά όχι του 18.

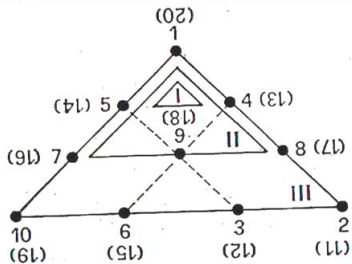
Σημειώνουμε ότι οι δύο τριάδες που συνθέτουν την Αρνητική Τετρακτύ, παράγουν τους αριθμούς 2-8-5, που είναι η τριάδα που δεν έχει χαρακτήρα σταθερό και είναι σχεδόν απατηλή.

Έχουμε, κατόπιν, ακόμη και σε αυτή την Τετρακτύ, τα δύο τρίγωνα, τοποθετημένα αντίθετα μεταξύ τους, με τις ίδιες σημασίες, φαινομενικά όμως, με τη θετική Τετρακτύ. Και εδώ έχουμε τον ΑΝΘΡΩΠΟ τοποθετημένο μέσα στο σταυρό, ενδιάμεσο.

Είναι, όμως ο φαινομενικός Ανθρωπος, όχι ο πραγματικός Ανθρωπος. Είναι εκείνος που οφείλει να είναι αλλοιωμένος, υποπολλαπλασιασμένος, δηλαδή μειωμένος στην ύπαρξή του για να εισπνεύσει και να ανέλθει. Εάν αυτός, προστεθεί στο 12 που

Σχόλια σε κείμενα των *S. Caracciolo & G. Ventura*

είναι το φαινομενικό 3 ή στο 15 που είναι το φαινομενικό 6, θα μπορεί να προστεθεί στο 9 και να χάσει την ποιότητα του διπλού του (18)>

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Η Θηλυκή ενέργεια.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ

Η Βασίλισσα του Σαββά, ή Μακέδα ή Νεγέστα Αζέμπ, ή Αμχάρα, μαγεμένη από τις πληροφορίες που είχε συλλέξει για τη σοφία και εξυπνάδα του Βασιλιά Σολομώντα, ταξίδεψε με δώρα για να τον βρεί. Ο Σολομών προσπάθησε να την κατακτήσει. Με Σοφία και έξυπνα μέσα το κατόρθωσε. Ομως όλη αυτή η ιστορία δεν μας περιγράφει απλά άλλον έναν έρωτα...

Όταν πρόκειται να εμβαθύνουμε στον αποσυμβολισμό ενός γεγονότος ή ενός μύθου όπως εν προκειμένω αυτού της Βασίλισσας του Σαββά, να βρούμε τους λόγους για τους οποίους ασχολούμαστε μαζί του, την ερμηνεία του, καθώς και το τί θα κερδίσει το ανθρώπινο είδος από τη μελέτη του, τότε την θέση των επιστημονικών τεκμηρίων, έρχεται να καταλάβει η Παράδοση. Και όταν λέμε Παράδοση, δεν εννοούμε, όπως πολλοί νομίζουν, το παρελθόν. Εννοούμε όλα εκείνα που αφορούν τη χαμένη σύνδεση με την Πηγή μας. Στην Παράδοση βρίσκεται εκείνη η έμφυτη υπερβατικότητα, η σύνδεση με το Αρχέτυπο, η δύναμη που ξεπερνά τα ιστορικά περιστατικά. Η επιστημονική ιστορία, η τεκμηριωμένη ιστορική αναφορά και τα ντοκουμέντα, αποτελούν τα χρήσιμα εργαλεία που απαιτούνται για την επιβεβαίωση ημερομηνιών, γεγονότων, ονομάτων και συμβάντων. Εδώ όμως έχουμε να κάνουμε με έννοιες υπερβατικές, όπως η συμπεριφορά του θηλυκού και του αρσενικού στοιχείου στη Μύηση.

Όπως μας έχει περιγράψει ο Πλάτων στο «Συμπόσιον», η 2^η φυλή⁶⁰, ήταν Ανδρόγυνη⁶¹. Ο διαχωρισμός των φύλων επήλθε μετά. Το κάθε φύλο έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τα οποία η Μύηση καλείται να αναδείξει μέσα όμως από μία άλλη θεώρηση, αυτή της Μυητικής πραγμάτωσης και της επιστροφής στην αρμονική συνύπαρξη και όχι αυτή του ανταγωνισμού που υφίσταται σήμερα. Ο σεβασμός αυτής της διαδικασίας δυστυχώς εκλείπει στη σημερινή ανταγωνιστική εποχή, με αποτέλεσμα τον εκφυλισμό πολλών Μυητικών Οργανισμών οι οποίοι συντηρούν τη ματαιότητα, τον εγωισμό που τονώνεται από τον ανταγωνισμό και τελικώς την αντιμεύση, αντί να προωθούν την αυθεντική Μυητική πραγμάτωση.

Στο υλικό πεδίο υπερισχύει ο Ανδρας. Στο Αστρικό η Γυναίκα. Στο κατώτερο νοητικό ο Ανδρας, και στο Ανώτερο Νοητικό (Ενόραση) η Γυναίκα.

Μέσα από τον αποσυμβολισμό της ιστορίας της Βασίλισσας του Σαββά αναδεικνύεται η διαφορετικότητα των φύλων και η αναγκαιότητα να συνεργασθούν αρμονικά για την επίτευξη της αποκατάστασης του ανθρώπου στην πνευματική ισχύ και ιδιότητα που κατείχε.

SEBASTIANO CARACCILO:

⁶⁰ Μαζί με τη σημερινή η ανθρωπότητα έζησε πέντε εποχές.

⁶¹ Συμπόσιον 189e & 190a

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Αποσπάσματα από αναφορές του στο θέμα των δύο φύλων:

«*Η Γυναικεία μύηση, η οποία είναι κάτι το πολύ σοβαρό και θετικό, δεν έχει καμμία σχέση με την ουτοπία της ισότητας (με την έννοια της ομοιότητας). Η Γυναικεία μύηση πρέπει να είναι αντικείμενο χειρισμού με όρους μόνον Παραδοσιακούς και με νοοτροπία Παραδοσιακή, η οποία δεν έχει καμμία σχέση με ορθολογισμό, λογικισμό, παρεκκλίσεις και παρερμηνείες της τρέχουσας εποχής.*»

«*Η διαφορετικότητα μεταξύ άρρενος και θήλεος ίσεται στα χαρακτηριστικά τα οποία από τις απαρχές της Παράδοσης αποδόθηκαν στη μία και την άλλη ύπαρξη.*»

«*Η γυναίκα φρουρεί και συντηρεί. Όλη η Παράδοση, που γεννάται έξω από τις διαστάσεις του Χώρου και του Χρόνου, μεταφερόμενη σε μας διά μέσου μύθων, αλληγοριών και συμβόλων, είναι σύμφωνη με την αυτή τη διαβεβαίωση. Η γυναίκα κατά την εκδήλωση έχει μία μεγάλη και ανυπολόγιστης αξίας αποστολή, η οποίας της δόθηκε από την ιδιαίτερή της λειτουργία. Είναι ο θεματοφύλακας της ισχύος. Αυτή είναι η ισχύς. Είναι η Ισις που επιστρέφει, δια μέσου της γοητείας της, τη ζωή στο νεκρό Οσιρι, και το κάνει αυτό επειδή αυτή, χωρίς τον Οσιρι δεν θα μπορούσε πλέον να ζήσει, αφού ο Οσιρις είναι το Πυρ, είναι το Φως.*»

«*Το φύλο είναι η έκφραση μιας διαφορετικότητας στα κατώτερα πεδία, έκφραση μιας κυρίαρχης διαφορετικότητας. Έχουμε βεβαιώσει ότι ο νόμος της εκδήλωσης είναι η διαφορετικότητα, και μπορούμε επίσης να βεβαιώσουμε ότι η διαφορετικότητα δεν ωθεί προς την πανομοιότητα στην οποία τα διάφορα μέρη γίνονται αδιακρίτως ένα. Ο νόμος της εκδήλωσης θέλει αυτά τα μέρη να είναι όλο και περισσότερο ο εαυτός τους για να εκφράσουν όλο και τελειότερα το δικό τους τρόπο ύπαρξης.*»

«*Η διαφορετικότητα μεταξύ άρρενος και θήλεος ίσεται στα χαρακτηριστικά τα οποία από τις απαρχές της Παράδοσης αποδόθηκαν στη μία και την άλλη ύπαρξη. Εδώ δεν πρόκειται για ανωτερότητα ή κατωτερότητα, πρόκειται για αξιωματική ισότητα σε διαφορετικές λειτουργίες. Ο άνθρωπος-άνδρας εκφράζει όλα αυτά που είναι ενέργεια/δράση, ο άνθρωπος-γυναίκα, εκφράζει όλα αυτά που είναι αφιέρωση. Στη δράση ενυπάρχουν: δραστηριότητα, οξύτητα σκέψης, περιπέτεια, απόφαση, ρίσκο, θάρρος, αδιαφορία, ακαμψία, ακεραιότητα, κλπ. αποδιδόμενα στην ανδρική πνευματικότητα. Στην αφιέρωση ενυπάρχουν: διαίσθηση, θυσία, αίσθημα, έλεος, σκευωρία, θέλξη, κλπ. αποδιδόμενα στη γυναικεία πνευματικότητα.*»

Αρσενικά σύμβολα είναι:

Ξίφος, σκήπτρο, πυρ, κλειδί, ήλιος, κλπ.

Θηλυκά σύμβολα είναι:

Κύπελλο, ύδωρ, γη, σελήνη, όφις, κλπ.

Επομένως, διαφορετικότητα. Ποτέ ομοιότητα και ακόμη λιγότερο ταυτότητα.»

«*Τα δύο όντα, προερχόμενα ωστόσο από το ίδιο υλικό, είναι μεταξύ τους διαφορετικά στην αντίστοιχη συμπληρωματική λειτουργία. Είναι δύο διαφορετικές όψεις (άρρεν και θήλυ) όμως ωστόσο αδελφικές ενός ενιαίου πράγματος (ο άνθρωπος). Όπως ήδη προείπα, το ένα εφοδιασμένο με ανδρικά χαρακτηριστικά δραστηριότητας, σταθερότητα*»

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

τας, αταραξίας κλπ. είναι ο κάτοχος της ενέργειας/δράσης ενώ το άλλο, εφοδιασμένο με θηλυκά χαρακτηριστικά θυσίας, ελέους, ενόρασης, είναι κάτοχος της αφέρωσης».

«Με την πτώση από το καθεστώς του παραδείσου στο γήινο καθεστώς, Αδάμ και Εύα όχι μόνον έκαναν αδιαφανές το διανοητικό και μνημονικό τους χάρισμα, αλλά ανέμιξαν τα πολύτιμα χαρακτηριστικά τους με το φυσικό σώμα».

«Ο Θεός εμπιστεύθηκε σε καθένα από τα δύο όντα μία ιδιαίτερη αποστολή: στον Αδάμ έδωσε την οδό της δράσης, της εργασίας με θυσία, και στην Εύα την οδό της αφοσίωσης και της θυσίας μέσω της τεκνοποίησης. Για να γίνει σαφής η αποστολή που ο Θεός υπέδειξε στα δύο όντα, ο μύθος βεβαιώνει ότι ο Θεός έβαλε τον Αρχάγγελο Μιχαήλ με την πύρινη ρομφαία να φυλάει το δένδρο της αθανασίας για να αποτρέψει τον Αδάμ και την Εύα να πλησιάσουν και να φάνε τους καρπούς».

«Τώρα, και οι άνδρες και οι γυναίκες αναζητούν μια ισορροπία που δεν μπορούν να βρουν. Η ισορροπία δεν μπορεί να βρεθεί όσο οι γυναίκες εντοπίζουν το πρόβλημα, ανοήτως, με όρους ισότητας (με την έννοια της ομοιότητας). Το πρόβλημα, ωστόσο, δεν μπορεί να λυθεί από τους άντρες. Θα το επιλύσουν οι γυναίκες, εάν κατορθώσουν να το αντιμετωπίσουν με όρους απελευθέρωσης, απελευθέρωσης πραγματικής και όχι ισότητας η οποία ποτέ δεν μπορεί να υπάρξει. Η απελευθέρωση δεν είναι ιδιοκτησία ούτε του άνδρα ούτε της γυναίκας, είναι αντίθετα μία ιδιοκτησία του ανθρώπινου όντος».

«Δεν λησμονούμε ότι η μήση, επενεργεί στα λεπτά πεδία του όντος προκειμένου να διεγείρει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Εάν αυτό είναι αληθές, όπως μας διδάσκει η Παράδοση, είναι εύκολο να υπολογίσουμε τις βλάβες που θα προκληθούν στις γυναίκες, στις οποίες δίδεται μήση βασισμένη σε τυπικά φτιαγμένα για να διεγείρουν ανδρικά χαρακτηριστικά»>.

GASTONE VENTURA:

<Απόσπασμα: «Το θηλυκό θέλει να απελευθερώσει από το αρσενικό το σπέρμα του και τη δύναμή του, και με αυτό να τον δεσμεύσει προς αυτήν διαμέσου του καρπού που αναβλύζει γιαυτόν το σκοπό. Απελευθερώνοντας από το αρσενικό το σπέρμα του, το θηλυκό αποκομίζει από αυτόν δύναμη. Όμως, πέραν αυτού, δεν μπορεί να του απελευθερώσει το δικαίωμα να «εκσπερματώνει». Μπορεί μόνον να εξουσιάσει (γιατί στην πραγματικότητα αυτή είναι που εξουσιάζει και όχι το αρσενικό) να διατηρήσει και να συντηρήσει, αλλά δεν μπορεί να «εκσπερματώσει»

«Ιστορικές και Παραδοσιακές εκτιμήσεις του μύθου της Βασίλισσας του Σαββά.»

(Στο ταξίδι αυτό που μας καλεί ο Gastone Ventura, θα έχουμε συνταξιδιώτη τον Stefano Momentè, με τις μικρές εμβόλιμες παρατηρήσεις του, οι οποίες ενσωματώθηκαν στην Ιταλική έκδοση του κειμένου)

Σε μία χρονική στιγμή όπως η σημερινή, οποιαδήποτε ιστορική ανάλυση θα πρέπει να επιτελείται με μία μέθοδο η οποία κακώς αποκαλείται επιστημονική. Η οποία μέθοδος, έχει ως λογικό επακόλουθο ότι ο,τιδήποτε δεν είναι επιβεβαιωμένο από τεκμή-

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

για να μην θεωρείται αξιόπιστο, αγνοώντας την Παράδοση η οποία είναι το βασικό στοιχείο κάθε σοβαρής ιστορικής έρευνας και κάθε ανάλυσης που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί έγκυρη.

Ζητούμε κατανόηση εάν με αυτόν τον τρόπο εισαγωγής, επιμένουμε σε μερικές θεωρήσεις πάνω στη μέθοδο, και επισημαίνουμε ότι οι επιστήμονες, στις ιστορικές τους μελέτες, όταν δεν κατορθώνουν να εξηγήσουν ένα ή περισσότερα γεγονότα εξαιτίας έλλειψης των ονομαζόμενων γραπτών τεκμηρίων, τρέπονται σε φυγή βιαστικά, λησμονώντας ότι ο μύθος είναι η πραγματικότητα της προϊστορίας (ή του προτεκμηρίου) που συνδέθηκε στο ιστορικό επίπεδο⁶².

Εάν αδιαφορήσουμε για την Παράδοση, αφήνουμε ελεύθερο το πεδίο όχι στο μύθο και τις προλήψεις, αλλά σε έναν τύπο φαντασιοκόπησης που βασίζεται σε καταστάσεις που δεν αντέχουν σε σοβαρή ανάλυση, αφήνοντας ελεύθερη την οδό σε εκείνες τις αξιώσεις που ρυπαίνουν την εποχή μας, νοθεύοντας την Παραδοσιακή κληρονομιά, που είναι η αυθεντική πηγή Γνώσης, η οποία, παρά το ό,τι σήμερα διακηρύσσεται, διατηρεί την αξία της, την ανάπτυξή της και την πραγματικότητά της, από τις πηγές μας, τις ενδυναμωμένες ως επακόλουθο μίας πνευματικής δύναμης που μας μεταδόθηκε ως βασικό στοιχείο της αιτίας ύπαρξής μας.

Μιλούμε για εκείνη την πνευματικότητα η οποία, δυστυχώς, βαδίζει όλο και περισσότερο προς τον εκφυλισμό, προς την απάρνηση της ανώτερης ανθρώπινης φύσης μας και προς μία αλαζονεία κατάκτησης τεχνικών μέσων που στοχεύουν στην επίλυση των υλικών μας αναγκών. Έτσι ώστε, με αυτήν την αμέτρητη αλαζονεία «εξέλιξης» η ανθρωπότητα εγκαταλείπεται στο γραπτό πολιτισμό, πλίντοντας σε μία γενική επιπολαιότητα που απειλεί να γίνει ο τάφος του πολιτισμού μας, αφού απολέσουμε, ή μπούμε στην οδό του να απολέσουμε το θείο χάρισμα του ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ.

Προκειμένου να υπολογίσουμε τη σοβαρότητα των αναφερομένων (και για να κάνουμε ένα τρέχον παράδειγμα), αρκεί να σκεφθούμε τον κόπο που είναι διατεθειμένος κάθε σπουδαστής να υπομείνει, κάθε χρόνο και περισσότερο, προκειμένου να αποθηκεύσει στο μυαλό του, τύπους, επιστημονικά τεκμηριωμένες θεωρίες, προκατασκευασμένες αποδείξεις. Και όλα αυτά όχι μόνον προκειμένου να μεγαλώσει ο όγκος των βιβλίων τα οποία συχνά φέρουν σύγχυση, αλλά κυρίως, για το αποτέλεσμα που αυτά παράγουν: το να μειώσουν μέχρι να εκμηδενίσουν την ουσιαστική μνήμη των πραγμάτων.

Από την άλλη πλευρά, και αυτό το νοιώθουν οι νέοι, σε τί άραγε χρησιμεύει η κόπωση για τη σύλληψη και απομνημόνευση τύπων, θεωριών, νόμων, ιστορίας και πάει λέγοντας, εάν ο καθένας βρίσκει γραμμένα στη διάθεσή του, εκατοντάδες βιβλίων, δεκάδες χιλιάδων εγχειρίδια, στατιστικές κλπ;

Με αυτόν τον τρόπο η εργασία του εγκεφάλου, το ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ, ελαττώνεται πρακτικά σε μικρές στοιχειώδεις εργασίες, όσο αυτό είναι απαραίτητο (ή καλύτερα απολύτως αναγκαίο), ενώ, με τις παρεμβατικές τεχνικές λεπτομέρειες, αφαιρείται κάθε μέρα

⁶² Ο Gastone Ventura, προφανώς αναφέρεται σε κείμενα Εσωτερικού ή Παραδοσιακού περιεχομένου και όχι επιστημονικά τεκμηριωμένων φαινομένων.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

και περισσότερο ακόμη και αυτή η μηχανική λειτουργία. Υπολογιστικές μηχανές, ηλεκτρονικές μνήμες και διάφορα άλλα, σκέφτονται, θυμούνται, υπολογίζουν για μας, προκαλώντας ένα πλεονέκτημα «προόδου», ενώ συγχρόνως, καταστρέφουν κάθε δικό μας χάρισμα.

Εάν, αντί να κάνουμε ιστορικο-Παραδοσιακές εκτιμήσεις πάνω στη Βασιλίσα του Σαββά, θελήσουμε να ασχοληθούμε με τη λογική αυτού του φαινομένου, πολλά πράγματα θα ξεκαθάριζαν για όποιον δεν έχει το χρόνο (ή δεν θέλει να τον βρεί) για να εξετάσει το πραγματικό πνευματικό καθεστώς του πολιτισμού μας. Τα συμπεράσματα θα ήσαν ιδιαίτερος ενδιαφέροντα, ακόμη και εάν ήσαν δυστυχώς, λίγο εποικοδομητικά.

Παραδοσιακή νοοτροπία και νοοτροπία της μάζας

Είναι προφανές ότι ο πολιτισμός, όπως αυτός σήμερα νοείται, με την ουμανιστική (και γραπτή) του έννοια, επιβαρυνμένος από τον εκφυλισμό που έχει προκληθεί από την κακώς εννοούμενη έννοια της δημοκρατικοποίησης του ίδιου του πολιτισμού (δηλαδή το να τον φέρουμε στο επίπεδο όλων), ένα αξίωμα που χαρακτήρισε τη στιγμή κατά την οποία η πολιτική ισχύς πέρασε από μία τάξη ανώτερη, με την Παραδοσιακή έννοια, σε μία κατώτερη, περνά μία περίοδο βαθείας κρίσης.

Αυτό το βλέπουμε – κι 'ας λέγεται οτιδήποτε άλλο – σε όλους τους τομείς: λογοτεχνία, μουσική, ποίηση, παραστατικές τέχνες, θρησκεία, ηθική, επιστήμη κλπ.

Υπάρχει ή όχι πρόβλημα πολιτισμού; Αυτό είναι το ερώτημα. Ή μήπως πρόκειται μόνον για κάποιο από εκείνα τα φαντάσματα που υπηρετούν την προπαγάνδα της πειθάρχησης του σκέπτεσθαι, δημιουργώντας επιδέξια την απαραίτητη *forma mentis*⁶³ απαραίτητη για την οριστική έλευση του Τέταρτου Στάτους, δηλαδή της γενικής ισοπέδωσης κάθε τομέα της ανθρώπινης ζωής, με λογικό επακόλουθο το σβήσιμο κάθε ελπίδας εξόδου από το τρομερό συμβολικό σπήλαιο όπου το ανθρώπινο γένος κλειδώνεται όλο και περισσότερο.

Το «πρόβλημα» τοποθετημένο στο σημερινό επίπεδο – εκείνο της γενικής εκλαϊκευσης – στη δική μας οπτική δεν υφίσταται. Υφίσταται, αντίθετα, ένα πρόβλημα αποκατάστασης του πολιτισμού στην Παραδοσιακή του θέση ως έκφραση και ερμηνεία πνευματική των θεμελιωδών γεγονότων της ζωής και των εσωτερικών αναβρασμών που ωθούν την ανθρωπότητα να έλθει σε επαφή με κόσμους ανώτερους και κατώτερους .

Το Άνω και το Κάτω. Ο Ανώτερος κόσμος προβλέπει λεπτή πνευματική φυσιογνωμία, βαδίζει από τον Ογδοο στο δέκατο Ουρανό, είναι μυστικός και ο άνθρωπος δύναται να τον προσεγγίσει μόνον εάν ανέλθει στη συναίσθηση του Θείου. Ο Κατώτερος κόσμος είναι ο φυσικός. Καλύπτει τον Πρώτο μέχρι τον Εβδομο Ουρανό, και είναι πιο προσβάσιμος.

Είναι ένα δύσκολο πρόβλημα το οποίο δύσκολα θα λυθεί, ειδικά σε μία χρονική περίοδο όπως η σημερινή κατά την οποία οι υπάρχουσες τάξεις – το Τρίτο Στάτους ονο-

⁶³ νοοτροπία

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

μαζόμενο Καπιταλιστικό και το Τέταρτο Στάτους ονομαζόμενο Κολλεκτιβιστικό⁶⁴, προερχόμενα από τον ορθολογιστικό διαφωτισμό και τον υλιστικό αθεϊσμό – αποτελούν την εκμηδένιση κάθε πνευματικού αναβρασμού, και μειώνουν την ισχύ στο επίπεδο της τεχνικότητας.

Είναι γεγονός ότι ο σημερινός πολιτισμός δεν αποτελεί πλέον θέμα ενός γεγονότος μνημονικού ή ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ, δηλαδή μιας πεποίθησης που βρίσκει τις ρίζες της στην οδό του αίματος (κληρονομικότητα) και στη λογική, αλλά είναι μόνον μία εντύπωση που αποκομίζεται με μέσα που αποτελούν άρνηση πολιτισμού, και που εξυπηρετούν την εκπαίδευση των μαζών.

Μέσα, όπως η κακή λογοτεχνία, τα λογικο-υλιστικά κείμενα, ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο και η τηλεόραση, που δεν έφεραν τις μάζες στο ύψος του πολιτισμού αλλά προσάρμοσαν τον πολιτισμό στη νοοτροπία των μαζών, χωρίς να τις ενθουσιάσουν ή να τις διδάξουν, αντίθετα κάνοντάς τες να χάσουν το ενδιαφέρον τους, με μόνο επακόλουθο να τις αλλοιώσουν και να τις φέρουν σε έναν κοινό παρανομαστή όπου δεν μπαίνουν στον κόπο να σκεφθούν, να ερμηνεύσουν να ΚΑΤΑΝΟΗΣΟΥΝ. Και γι' αυτόν το λόγο, ένα ορισμένο πολιτιστικό θέμα, ένα πρόβλημα, ένα γεγονός είναι συμπαντικά γνωστά και ερμηνευμένα σύμφωνα με τη δομή, την παρουσίαση και την ερμηνεία που τους δόθηκε από αυτούς που είναι επιφορτισμένοι να τα επεξεργασθούν προς την κατεύθυνση των μέσων εκλαϊκευσης. Αυτός ή αυτοί, που τις περισσότερες φορές δεν έχουν «κληρονομικό πολιτισμό», δεν έχουν «πρωταρχική μνήμη» και δεν είναι πλέον σε θέση να ΣΚΕΦΘΟΥΝ, ανατρέχουν στο γραπτό πολιτισμό, και στα εκατοντάδες χιλιάδες βιβλία που ασχολούνται με το θέμα, το πρόβλημα ή το ερώτημα με ουμανιστικά κριτήρια, ιστορικά, επιστημονικά ή συχνά ακόμη χειρότερα απόλυτα υποκειμενικά ή φανταστικά, δηλαδή χωρίς καμία βάση. Συχνά μάλιστα, όλο αυτό γίνεται επειδή δεν αξίζει τον κόπο να γίνει διαφορετικά, εξαιτίας αιτιών εξαρτωμένων από την εμπορική νοοτροπία.

Αναδύεται έτσι μία νοοτροπία την οποία στην καλύτερη περίπτωση μπορούμε να την ονομάσουμε φαντασιοκοπική. Η ακόμη χειρότερα μία ψευτοκουλτούρα τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών τεκμηρίων. Καλύτερα να μην μιλήσουμε για τον πολιτισμό των γυναικείων περιοδικών γιατί θα σοκάρουμε.

Γιατί συμβαίνει όλο αυτό; Διότι ο ορθολογικός διαφωτισμός που προήλθε από τον ουμανισμό και ο άθεος και κολλεκτιβιστικός υλισμός που προήλθε από τον ορθολογικό διαφωτισμό, (φαινόμενα που κρύβονται σήμερα κάτω από τον κοινό παρανομαστή της «δημοκρατίας», αποδεικνύοντας την απόλυτη άγνοια ακόμη και της δημοκρατικής Παράδοσης) σκότωσαν συνειδητά την έννοια του αυθεντικού και ώθησαν το ενδιαφέρον της ανθρωπότητας προς το μέλλον: Και το μέλλον είναι γνωστό ότι είναι αστάθμητο. Το μέλλον οδηγεί στην επιστημονική φαντασία. Και όποιος είναι συνηθισμένος να α-

⁶⁴ Με τον όρο κολλεκτιβισμός νοείται το οικονομικοπολιτικό σύστημα όπου τα μέσα παραγωγής, κεφάλαιο, εργασία, είναι στα χέρια κοινωνικών ομάδων ή συνεταιρισμών καταργώντας την ατομική ιδιοκτησία. Ο κολλεκτιβισμός εναντιώνεται στον ατομικισμό.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

ντιδρά βασιζόμενος στην επιστημονική φαντασία, όταν αναφέρεται στο παρελθόν, το κάνει βασιζόμενος στη φαντασία. Έπεται ότι σύμφωνα με την τρέχουσα «επιστήμη», η σοφία του παρελθόντος – οι Παραδοσιακοί πρόγονοι – περιγράφεται σαν κάτι που αφορά ανόητους μανιακούς που θα χρησίμευε μόνον για να δυσκολέψει τη διόδο προς το μέλλον.

Για να ολοκληρώσουμε με τις χαρακτηριστικές μεθόδους αυτών που δεν έχουν καμμία ιδέα για Παράδοση, οι αντιπρόσωποι του πολιτισμού των μαζών, διαμέσου του Κολλεκτιβιστικού στάτους, αποφάσισαν ότι «ο πολίτης έχει δικαίωμα στη μη καθοδήγηση».

Σε αυτήν τη βάση και με αυτά τα συστήματα, η ιστορία δεν έχει καμμία αξία, και δεν χρησιμεύει σε τίποτα. Και όποιος ασχολείται με ιστορία προς όφελος των μαζών, αισθάνεται εξουσιοδοτημένος να φαντασιοκοπήσει για να δημιουργήσει κάποιο ενδιαφέρον.

Είναι και εξ'ατίας αυτών των λόγων που επιλέξαμε ένα θέμα τόσο διαφορούμενο και ασαφές όπως αυτό του μύθου της Βασίλισσας του Σαββά: Το θέμα, μεταξύ των διαφόρων μύθων που έφτασαν στην κατοχή του πολιτισμού των μαζών και των επακόλουθων φαντασιοκοπήσεων, είχε την τιμή να γίνει ένα μαγαλειώδες κινηματογραφικό έργο (στο οποίο το Τέταρτο στάτους⁶⁵ βρήκε την ευκαιρία να ικανοποιήσει όλους τους πόθους του, συμπεριλαμβανομένου ενός λαγνο-τελλουρικού χορού της πρωταγωνίστριας) και ενός τηλεοπτικού ντοκυμαντέρ, ακόμη πιο επικίνδυνου από το κινηματογραφικό έργο, διότι παρουσιάζει μία επιστημονική επεξεργασία των ιστορικών δεδομένων και των αρχαιολογικών ανακαλύψεων.

Αυτό δεν θα είχε διαπιστωθεί εάν η Παράδοση είχε προσεγγισθεί ολοκληρωτικά μέχρι εμάς διαμέσου της οδού του αίματος, των ακουσμάτων, της μνήμης και της σκέψης. Όμως, όπως ήδη αναφέραμε, αυτές οι τέσσερις βασικές δυνάμεις/χαρίσματα, υποτάχθηκαν στα διανοουμενιστικο-ψευτοεκπαιδευτικά αξιώματα του παρόντος πολιτισμού μας. Σήμερα το παν είναι έτοιμο, πραγματοποιημένο και γραμμένο. Δεν υπάρχει πλέον καμμία ανάγκη για σκέψεις, ακούσματα και κληρονομικότητα. Οποιοδήποτε *Ον* έμαθε, έστω και μηχανικά, να διαβάζει και να γράφει, είναι σε θέση «να γνωρίσει τα πάντα», και να παράξει «πολιτισμό». Ποιόν πολιτισμό; Λέει ο *Renée Guenon*⁶⁶ στο βιβλίο του «*Introduction générale à l'étude des doctrines hindoues*»⁶⁷ και αυτό λαμβάνοντας υπόψη το διηγεκές των Βεδών, ότι: «υπάρχει μία θεωρία του ήχου δημιουργού του κόσμου διαμέσου των δονήσεων».

Ο *Renée Guenon* έχει δίκιο. Ο *Rishi Pouramesthin*, συγγραφέας του περίφημου «*Κοσμογονικού Ύμνου*» των *Rig-Veda (X-129)* λέει: «Δεν υπάρχει λοιπόν, ούτε το *Ον*, ούτε το *Μη-Ον*. / Δεν υπάρχει ούτε ο εναέριος χώρος ούτε το Στερέωμα. / Τί είναι αυτό

⁶⁵ Κολλεκτιβιστικό

⁶⁶ *Renée Guenon*. (Μπλουά, Γαλλία, 15 Νοεμβρίου 1886 – Κάιρο, Αίγυπτος, 7 Ιανουαρίου 1951), ήταν Γάλλος συγγραφέας, Τέκτων, Μαρτινιστής και Γνωστικός.

⁶⁷ Γενική εισαγωγή στη μελέτη των Ινδικών Διδασκαλιών

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

που κινείται και κάτω από ΠΟΙΟΥ την καθοδήγηση;/ Ηταν μήπως η απόθμενη άβυσσος των υδάτων;/ Δεν υπήρχε ούτε θάνατος ούτε μη-θάνατος./ Ούτε κάποιος διαχωρισμός μεταξύ ημέρας και νύχτας./ Χωρίς ανάσα το Εν ανέπνεε χωρίς αναπνοή». Και πιο κάτω: «Ακμαζαν τα σκότη πάνω από τα σκότη./ Αυτό το σύμπαν, άλλο δεν ήταν παρά ένα ακαθόριστο κύμα. Η μάλλον δεν ακουγόταν: ήταν ένας υπέρηχος».

Το τραγούδι του Ayesha στην περίφημη Εσωτεριστική εποποιία «Η επιστροφή της She»⁶⁸ λέει: «Ο κόσμος δεν είχε γεννηθεί ακόμη και στην καρδιά / της απέραντης σιωπής κοιμόντουσαν οι ψυχές των ανθρώπων./ Ο κόσμος δεν είχε γεννηθεί ακόμη, αλλά η ψυχή ήδη ζώσα αρμένιζε».

Ο Mem-Nun στο τραγούδι του στο μυθικό Κρόνο-Ερμή, λέει: «Εγώ είμαι ο νόμος της Ζωής / που είναι ο νόμος του Θανάτου, / Χοροδώ, και χοροδώντας δίδω χαρά και θέρμη / και δεν γνωρίζω να σκοτώνω».

Οι Γραφές λέγουν, τέλος, ότι Εν αρχή ήν ο Λόγος, και εν αρχή ήν η Πνοή, το Ruach της Βίβλου.

Υπάρχει, επομένως, (τεκμηριωμένη εάν αυτό θα ευχαριστήσει τους επιστήμονες) παραδοσιακά μία θεωρία και μία κοσμική πραγματικότητα, η θεωρία της αναπνοής που υπήρχε πριν τη δημιουργία των κόσμων⁶⁹.

Το Μη-Ον των Rig-Veda ανέπνεε. Στην απέραντη σιωπή της Ayesha, η ζώσα ψυχή αρμένιζε. Το Εγώ του Mem-Nun έδιδε χαρά και θέρμη, δηλαδή Ζωή, χοροδώντας. Η Πνοή της Βίβλου και ο Λόγος των Ευαγγελίων ήσαν εν αρχή. Κατόπιν διαμέσου του ακαθόριστου κύματος των Rig-Veda, το Ruach της Βίβλου, το αρμένισμα της Ayesha (οι υπέρηχοι της προδημιουργίας), ιδού, αναβλύζει ο ήχος, η λέξη, αναδύονται οι κόσμοι και ανθίζει η Ζωή.

Εάν αναλύσουμε αυτήν τη διαπίστωση, αυτήν την ανακάλυψη (γνώριμη ωστόσο από τους Εσωτεριστές διαμέσου του ονόματος του «Κώδωνα της Σιωπής» που αποδίδεται στους υπέρηχους), βρίσκουμε ότι ήδη έξι χιλιάδες χρόνια πριν, άνθρωποι που ο επιστημονικός και ορθολογικός κόσμος τους θεωρούσε πρωτόγονους, χωρίς κουλτούρα εάν όχι και απολίτιστους, στερημένους από τα τεχνικά μας μέσα, χωρίς τα ορθολογικά συστήματα και τις δοκιμαστικές μεθόδους, είχαν αντιληφθεί και μεταβιβάσει τη θεωρία της δόνησης της ύλης.

Τη θεωρία δόνησης της ύλης την οποία η παντοδύναμη και αλάνθαστη επιστήμη αντιλήφθηκε και εδραίωσε μόλις λιγότερο από εκατό χρόνια πριν⁷⁰, και αυτό ακόμα αβέβαιο και μόνον μετά την ανακάλυψη των νετρονίων και των μεσονίων και άλλων σωματιδίων ακόμη πιο απειροελάχιστων. Πρόκειται για τη θεωρία, σύμφωνα με την οποία όλο αυτό που είναι ζωή, ύλη, εξαρτάται από τις δονήσεις ενός αρχέγονου στοιχείου, απειροελάχιστου, αόρατου ακόμη, που απαρτίζει τα άτομα, ή αντίθετα τα ηλε-

⁶⁸ «The Return of She», Εποποιία του H. Rider Haggard

⁶⁹ Είναι χαρακτηριστικό ότι η δημιουργία έγινε με «πνοή ζωής». Η ίδια διαδικασία, επαναλαμβάνεται αναλογικά σε παραδοσιακές μνητικές διαδικασίες.

⁷⁰ το κείμενο γράφτηκε τη δεκαετία του 1970

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

κτρόνια και τα ιόντα, και ακόμη καλύτερα τα άλλα ακόμη πιο μικροσκοπικά μέρη άγνωστα μέχρι τώρα.

Αυτό το αρχέγονο στοιχείο για το οποίο οι αρχαίοι *Rishi*⁷¹ της Ινδίας θεωρούσαν ότι ίσως αποτελεί το ακαθόριστο κύμα, την απύθμενη άβυσσο, την Απέραντη Σιωπή. Και από το οποίο, διαμέσου αρθρωτής σύνδεσης ενός συγκεκριμένου ήχου, ικανού να δώσει εντολή, (η λέξη, ο Λόγος) αναδύθηκαν οι δομές των κόσμων, των πραγμάτων, των ζώντων όντων. Έτσι, μία άλλη λέξη, ένας διαφορετικός ήχος, αρθρωμένος με συγκεκριμένη συχνότητα, θα μπορούσε να τα αποσυνθέσει: Και αυτή είναι η δύναμη, η ισχύς, η μαγεία του Λόγου⁷², καταληπτού ως ήχος, υποήχος, υπερήχος.

Γι' αυτό, στην αρχαιότητα, η λέξη είχε μία υψηλή σημασία. Γι' αυτό, διαμέσου των λέξεων – σμιλεμένων στον αέρα – μεταβιβάζεται η ζωντανή Παράδοση, αληθινή, αμετάβλητη, την οποία ο άνθρωπος λαμβάνει μέσω της ακοής, της μνήμης, της σκέψης, ενωμένων στην οδό του αίματος.

Η οδός του αίματος, η πρόσκληση από ένα μακρυνότατο παρελθόν, είναι η πνευματική σύνδεση με την Πηγή μας.

Όταν όμως, ανακαλύφθηκε ή θεωρήθηκε απαραίτητο ή κατάλληλο για την επιτυχία κάπου έργου να αντικατασταθεί η λέξη με τα πρώτα σύμβολα, τότε η ακοή εισήλθε σε κρίση. Η σκέψη αντιστάθηκε ενώ η μνήμη την βοηθούσε διεγείροντάς τη στην απαραίτητη άσκηση της ερμηνείας των συμβόλων. Κατόπιν, όταν τα σύμβολα έγιναν ιδεογραφική γραφή ακολούθως φωνητική γραφή, η μνήμη έπεσε. Σήμερα, αυτή είναι μόνον μία μηχανική επανάληψη λίγων πραγμάτων. Αύριο δεν θα είναι τίποτα. Η μνήμη, ένα από τα θεία χαρακτηριστικά του ανθρώπινου είδους, θα έχει ολοκληρωτικά ατροφήσει.

Σας μας απομένει ακόμη η δυνατότητα να χρησιμοποιήσουμε τα σύγχρονα συμβολικά σημεία, ιδεογραφικά και φωνητικά τα οποία (ακόμη και εάν δεν ανταποκρίνονται πλέον στις αρχικές τους δομές και έχουν ρυπανθεί από αυθαίρετες παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν από επονομαζόμενους επιστημονικούς ερμηνευτές) μας επιτρέπουν μερικά, να αξιολογήσουμε τους μύθους του παρελθόντος, που είναι η Παραδοσιακή βάση της ιστορίας.

Τα συμβολικά σημεία, ιδεογραφικά και φωνητικά, δεν είναι παρά τα 22 Εβραϊκά γράμματα.

Οι μύθοι για τους οποίους μιλάμε είναι εκείνοι τους οποίους ήδη καθορίσαμε ως πραγματικότητα της προϊστορίας που μεταφέρθηκε στο ιστορικό επίπεδο.

Με αυτά τα σημεία θα σχοληθούμε, τέλος, για να αναλύσουμε το μύθο της Βασιλείας του Σαββά. Κατ' αρχήν θα εφαρμόσουμε τις τεχνικές – ή κανόνες – της ορθολογικής επιστήμης για να αντικρούσουμε τα αποτελέσματα της ιστορικο-επιστημονικής

⁷¹ Τίτλος Ινδού «προφήτη»

⁷² Η αναζήτηση του χαμένου Λόγου στον Εσωτερισμό είναι από τους πλέον βασικούς σκοπούς του αναζητητή. Ως «Λόγος» δεν νοείται απλά η ομιλία αλλά κάθε εκπομπή ενέργειας, είτε προφορικής, είτε γραπτής, είτε έμμετρης, είτε μουσικής. Ορθός Λόγος στον Εσωτερισμό είναι ο ομοιοκραδαινών και συντονιζόμενος με το Θείο Λόγο, δημιουργό των πάντων.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

ψευτοανάλυσης (εκφυλισμένης κι'αυτής πλέον) που έχουν προετοιμάσει τις μάζες σε ένα αντιΠαραδοσιακό επίπεδο κολλεκτιβιστικής κουλτούρας. Ποιά ήταν η Βασίλισσα του Σαββά; Από πού προερχόταν; Ποιές είναι οι πηγές του μύθου; Ποιός κρύβεται πίσω από αυτόν;

Ποιά είναι η Βασίλισσα του Σαββά

Η αρχαιότερη διήγηση για τη Βασίλισσα του Σαββά βρίσκεται στη Βίβλο (Γ Βασ. 10,1), και επαναλαμβάνεται περισσότερο ή λιγότερο στα Χρονικά (1,2) όπου γίνεται λόγος για μία Βασίλισσα του She-Ba η οποία προσκαλείται να επισκεφθεί το Βασιλέα Σολομώντα, εντυπωσιασμένη από τη σοφία του και αναγνωρίζοντας ότι αυτός εμπνέεται από τον Αληθινό και Έναν Θεό⁷³.

«καὶ ἔδωκε τῷ Σαλωμών ἑκατὸν εἴκοσι τάλαντα χρυσίου καὶ ἡδύσματα πολλὰ σφόδρα καὶ λίθον τίμιον· οὐκ ἐληλύθει κατὰ τὰ ἡδύσματα ἐκεῖνα ἔτι εἰς πλῆθος, ἃ ἔδωκε βασίλισσα Σαββὰ τῷ βασιλεῖ Σαλωμών». (Γ Βασ. 10,10)

«καὶ ὁ βασιλεὺς Σαλωμών ἔδωκε τῇ βασίλισσῃ Σαββὰ πάντα, ὅσα ἠθέλησεν, ὅσα ἠτήσατο, ἐκτὸς πάντων ὧν ἔδεδόκει αὐτῇ διὰ χειρὸς τοῦ βασιλέως Σαλωμών· καὶ ἀπεστράφη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτῆς, αὐτὴ καὶ πάντες οἱ παῖδες αὐτῆς». (Γ Βασ. 10,13)⁷⁴

Άλλο σημείο, πάντα στην Αγία Γραφή είναι στα Ευαγγέλια όπου στον Ματθαίου (12, 42) και στον Λουκά (11, 31), η Βασίλισσα του Σαββά, παρατίθεται με το όνομα της Βασίλισσας του Νότου.

«Βασίλισσα Νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὤδε». ⁷⁵

Αρκετά δεδομένα, βρίσκονται στο Κοράνι (Súrah, XXVII, 20-45) όπου μνημονεύεται η Bilqis, Βασίλισσα του Sheba, θαυμάστρια του Ηλίου, που επισκέπτεται το Σολομώντα.

Ο σοφώτατος Σολομών, ο οποίος υποπτεύεται τη δαιμονική της φύση από τη μητρική πλευρά (γεννήθηκε από ένα Djinn, δηλαδή από ένα χθόνιο πνεύμα) καταφεύγει σε ένα τρῦκ για να την κάνει να αποκαλύψει τις γάμπες της και να μπορέσει έτσι να βεβαιωθεί εάν έχει πόδια όνου και γάμπες τριχωτές (το γαϊδούρι, Παραδοσιακά είναι το

⁷³ «Η βασίλισσα ἔδωσε στο Σολομώντα ἑκατὸν εἴκοσι τάλαντα χρυσοῦ, πολλὰ λίαν αρωματώδη εἶδη καὶ πολυτίμους λίθους. Οὐδέποτε δε ἄλλοτε δεν προσφέρθησαν τόσα πολλὰ αρωματώδη προϊόντα σε ἄλλον Βασιλιά, ἀπὸ ὅσα προσέφερε ἡ Βασίλισσα τῆς χώρας Σαββὰ στο Βασιλιά Σολομώντα».

⁷⁴ «Ο Βασιλιάς Σολομών ἔδωσε στη βασίλισσα του Σαββά ὅλα ὅσα ἐκεῖνη θέλησε, ὅλα ὅσα του ἐζήτησε, ἐκτὸς βέβαια ἐκεῖνων τα οποία αὐτὸς οἰκειοθελῶς ἔδωσε πρὸς αὐτήν. Ἡ Βασίλισσα ἐπέστρεψε κατόπιν αὐτὰ καὶ ἦλθε στη χώρα τῆς, αὐτὴ καὶ ὅλοι οἱ συνοδευόντες αὐτὴν δούλοι».

⁷⁵ «Ἡ Βασίλισσα τῆς χώρας Σαββὰ, θα ἀναστηθεῖ κατὰ τὴ μεγάλη ἐκεῖνη ἡμέρα τῆς κρίσεως μαζί με τὴ γενεὰ αὐτὴ καὶ θα τὴν καταδικάσει, διότι ἦλθε ἀπὸ τα πέρατα τῆς γῆς νὰ ἀκούσει τὴ σοφία τοῦ Σολομῶντος. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐδῶ εἶναι κάτι το ἀσυγκρίτως ἀνώτερο ἀπὸ το Σολομώντα»

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

σύμβολο των χθονίων δυνάμεων, των αρνητικών και τελλουρικών).⁷⁶

Πρόκειται για τρία κείμενα: Βίβλος, Ευαγγέλιο (Καινή Διαθήκη), Κοράνι, γραμμένα με προφορική Παράδοση. Η Βίβλος, πράγματι, θεωρείται ότι γράφτηκε σε διαφορετικές εποχές, και ο ίδιος ο Εσδρας (IV-14, 14-18) βεβαιώνει ότι ο Κανόνας (δηλαδή τα 24 βιβλία της Βίβλου) υπαγορεύθηκαν απ' αυτόν.

Το Ευαγγέλιο ή Καινή Διαθήκη καθοδηγήθηκε από τον Ιησού ο οποίος δεν άφησε τίποτε γραπτό (λόγος για τον οποίο οι υπερρθολογιστές του περασμένου αιώνα αμφισβήτησαν την ύπαρξή του) και τα ίδια τα κατά Ματθαίο, Λουκά, Ιωάννη και Μάρκο δεν είναι παρά μεταγενέστερες εγγραφές μιας προφορικής Παράδοσης.

Ο Μωάμεθ, εντελώς αναλφάβητος, καθοδήγησε τη γραφή του Κορανίου σε εδάφια. Βρισκόμαστε, επομένως μπροστά σε προφορικές παραδόσεις. Λείπει το τεκμήριο, και ο επιστήμων ιστορικός πρέπει να τα απορρίψει, άρα μιλάμε για μύθο. Όμως αναδύεται το τεκμήριο. Πού βρίσκεται; Στην Αβυσσυνία. Ο πολιτισμός της εποχής μας ανευρίσκει το «Kēbra Nagast» ή «Βιβλίο της Δόξας των Βασιλέων», ένα ψευδοθρησκευτικό βιβλίο, απολογητικής φύσεως, γραμμένο για να αποδείξει την καταγωγή των κυρίαρχων Αιθιοπών από το Σολομώντα, όπου επινοείται ο γιός του Βασιλιά Σολομώντα και της Βασίλισσας του Σαββά.

Σύμφωνα με το «Kēbra Nagast» ή «Βιβλίο της Δόξας των Βασιλέων», (και αυτό προβλήθηκε απλόχερα στην Αμερικανική τηλεόραση και ανάλογα μεταφρασμένα κείμενα, ειδικά σε αρκετές νοτιοαμερικανικές και Ευρωπαϊκές χώρες όπως η Ιταλία), η Βασίλισσα του Σαββά, επονομαζόμενη Μακέδα, πήγε στην Ιερουσαλήμ για να επισκεφθεί το Σολομώντα όπου την έκανε αντικείμενο των ερωτικών του βλέψεων. Ο οποιοσδήποτε, πιστεύει ότι ο Σολομών ήταν μεγάλος εραστής – και ήταν – και ότι το Άσμα των Ασμάτων, που του αφιερώθηκε, ήταν ένα έργο στο οποίο ο ερωτισμός αντιμετώπιστηκε με σπάνια δεινότητα. Αυτό δεν διέφθειρε την κουλτούρα της μάζας.⁷⁷

Γυρνώντας στην Αιθιοπιοΐα, η Μακέδα γέννησε τον υιό του Βασιλιά της Ιουδαίας και τον ονόμασε Μενελίκ τον επονομαζόμενο «Υιό του Σοφού», ο οποίος εστάλη στην Ιερουσαλήμ όπου εκπαιδεύθηκε στην εκεί αυλή. Όταν ήταν αρκετά μεγάλος, ο μεγάλος Βασιλέας τον ξανάστειλε στην Αιθιοπιοΐα, στο Axum⁷⁸, όχι πριν ωστόσο ο γιός, δεξιοτέχνης και δαιμόνιος του αφαιρέσει την Αγία Κιβωτό της Διαθήκης για να τη μεταφέρει

⁷⁶ Τελλουρικά ρεύματα: Πρόκειται για ηλεκτρικά ρεύματα και ηλεκτρομαγνητικά κύματα των οποίων η γένεση θεωρείται ότι λαμβάνει χώρα στην Ιονόσφαιρα. Τα ρεύματα αυτά διατρέχουν υπογείως τη Γη (φτάνοντας, ανάλογα με τη σύσταση του υπεδάφους, και πολύ κοντά στην επιφάνεια). Αν και οι ιδιότητες των τελλουρικών ρευμάτων δεν έχουν αποσαφηνιστεί επαρκώς, αυτά θεωρούνται υπεύθυνα για πλήθος φυσικών φαινομένων.

⁷⁷ Το άσμα ασμάτων είναι ένας ύμνος στον έρωτα. Και μάλιστα στον έρωτα έξω από το γάμο και τις όποιες κοινωνικές συμβάσεις. Αποτελέσε σημείο αντιπαράθεσης ανάμεσα στους ραβινικούς κύκλους για το αν πρέπει (επειδή τραγουδιόταν στις ταβέρνες και στα καπηλεία) να συμπεριληφθεί στον κανόνα που απαρτίζει τα βιβλία της Βίβλου (Τορά). Τελικά επικράτησε η άποψη του ραβίνου Ακιβά και από τότε αποτελεί ένα από τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης.

⁷⁸ πόλη της βόρειας Αιθιοπιοΐας

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

στο μητρικό βασίλειο, όπου η Μακέδα, ακόμη και μπροστά σε αυτό το κατόρθωμα του υιού, παραιτήθηκε προς τιμήν του.

Στην Αφρική και την Ασία, όπου υπήρχαν καλλιεργημένοι Αραβες, αυτή η ιστορία προκάλεσε τα πιο μεγάλα γέλια. Στην Ευρώπη και την Αμερική, αντίθετα, έγινε σοβαρή ιστορία. Οι οβελίσκοι του *Axum* το αποδεικνύουν. Η Κοπτική Αβυσσινιακή Εκκλησία το βεβαιώνει. Οι τοπικοί μοναχοί το υποστηρίζουν!

Ποιός ξέρει πόσος κόσμος, αφού είδε το τηλεοπτικό ντοκυμαντέρ, και άκουσε τα σχόλια, θα ορκίζεται σε αυτές τις αλήθειες και θα μιλά για τη Βασίλισσα του Σαββά σαν Βασίλισσα της Αιθιοπίας, με την επάρκεια ενός καθηγητή Ιστορίας. Είναι γνωστό! Η τηλεόραση δεν λέει ποτέ ανοησίες! Η τηλεόραση λέει την αλήθεια!

Είναι αντίθετα πολύ εύκολα αποδείξιμο, και μάλιστα επιστημονικά, ότι το Αβυσσινιακό «τεκμήριο» είναι ένα βιβλίο γραμμένο γύρω στα 1300 της σημερινής εποχής, όταν αναδύθηκε στη γη της Αμχάρα⁷⁹ η επονομαζόμενη Σολομωνική δυναστεία του Λέοντος της Ιουδαίας. Αυτό, ωστόσο, δεν αποτελεί άρνηση αφού το «*Kēbra Nagast*» ή «Βιβλίο της Δόξας των Βασιλέων», θα μπορούσε να είναι μία Παραδοσιακή καταχώρηση η οποία ενωμένη με τις φτωχές ειδήσεις της Βίβλου και τις πιο ευρείες αν και επεξεργασμένες ειδήσεις του Κορανίου και των μεταγενέστερων Ισλαμικών γραφών, θα έλυνε οριστικά και ιστορικά το μύθο της Βασίλισσας του Σαββά. Σε αμφισβήτηση αυτού του τεκμηρίου του 1300, υπάρχει ένα άλλο, Αραβικό αυτή τη φορά:

Ο *Ath-Thà-Labi*, θεολόγος και Ισλαμικός ερμηνευτής που έζησε γύρω στα 1000 μ.Χ. (δηλαδή 300 χρόνια πριν την έλευση του Αβυσσινιακού βιβλίου) σε κάποιο σχόλιό του καθώς και σε προφητικές διηγήσεις του (*qisas al-anbiyā* ή προφητικές ιστορίες) αναφέρεται στους έρωτες του Σολομώντα με τη Βασίλισσα του Σαββά που ο ίδιος ταυτίζει με τον Κυβερνήτη της Υεμένης ή αλλιώς επονομαζόμενης «Ευτυχισμένης Αραβίας». Η γυναίκα κατασκεύασε ή άρχισε να κατασκευάζει το φράγμα *Ma'reb* της ίδιας περιοχής.

Η σύνδεση ανάμεσα: σε αυτήν την αναφορά και την *Súrah*, της *Súrah* και της Βίβλου, της Βίβλου και των Ευαγγελίων, όπου γίνεται αναφορά στην προέλευσή της από την «Ευτυχισμένη Αραβία» ή Χώρα των Αρωμάτων και στη Βασίλισσα του Νοτιά ή του Νότου (με τη σημασία του «Φωτός του Νότου» θα ασχοληθούμε πιο κάτω) είναι πολύ συμπτωματική. Η προέλευση των αρχέγονων Ισλαμικών Γραφών από τη Βίβλο είναι γνωστή και εξακριβωμένη, και γι' αυτόν το λόγο είναι σχεδόν πιθανή η ταυτοποίηση της Υεμένης με το Βασίλειο του Σαββά.

Μας βοηθά και ο *Ιώβ* (1,15) όπου οι Σαββαίοι (λαός της *She-Ba*) υποδεικνύονται ως καταγόμενοι από τον *Sēba*, ανημιό του *Abraam* και της *Ketura*, διαμέσου του *Jescan* (Γένεση, XXV-3).

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι *Ketura* σημαίνει Αρωμα (μόνον από Παραδοσιακή άποψη το διευκρινίζουμε για να μην κατηγορηθούμε για ανακάτεμα της επιστημονικής ιστορίας με τις μυθικές παρεμβολές). Μας βοηθούν και οι πιο αρχαίες ερμη-

⁷⁹ Βορειοανατολική περιφέρεια της Αιθιοπίας

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

νείες των ιερών συγγραφέων που υποδεικνύουν το Βασίλειο του Σαββά ως «Ευτυχημένη Αραβία» ή «Χώρα των Αρωμάτων». Οι Στράβων (XVI,IV, 19-21), Διόδωρος της Σικελίας (III, 38-46), Πλίνιος, Γενέσιος, μεταξύ των βεβήλων, ενισχύουν αυτές τις διαβεβαιώσεις.

Οι ίδιοι ιστορικοί συγγραφείς προσεγγίζουν τις απόψεις μας. Οι τρέχουσες αντιλήψεις για την Υεμένη, που έχουν γίνει αντικείμενο διήγησης στις νοτιοαραβικές γραφές, κάνουν να αναδυθεί η ύπαρξη αυτού του Βασιλείου επονομαζόμενου *Sabeo* ή *Himyarita*⁸⁰, τουλάχιστον στα 1200 π.Χ., δηλαδή τρεις αιώνες πριν την επίσκεψη της μυθικής Βασίλισσας στο Σολομώντα, ο οποίος όπως βεβαιώνουν οι ιστορικοί βασίλευσε από το 972 έως το 932 π.Χ.

Από αυτές τις υποθέσεις προκύπτουν δύο τύποι επιστημονικής ανάλυσης. Η πρώτη έχει ιστορικο-πολιτικό χαρακτήρα. Η δεύτερη έχει χρονικό χαρακτήρα ανάλογο με τις πηγές.

Ιστορικά (και πολιτικά) είναι σχεδόν επιστημονικά αποδεδειγμένο ότι το Βασίλειο του Axum στο οποίο αναφέρεται το «*Kēbra Nagast*» ή «Βιβλίο της Δόξας των Βασιλέων» προκύπτει στο οροπέδιο του Tigrāi⁸¹, μετά από το οποίο οι Βασιλείς της Sabean αφού πέρασαν από τη Μαύρη Θάλασσα ξεκίνησαν τον εποικισμό της χώρας στη διακλάδωση του Αβυσσινιακού οροπεδίου επεκτείνοντας την κυριαρχία τους ως προτεκτοράτο μέχρι τα σύνορα του Βασιλείου του Meroë⁸², διάδοχο της αυτοκρατορίας του Nārata⁸³.

Το Axum, αναδύθηκε ακριβώς μετά τη Σαββοϊκή μετανάστευση και είναι αυθεντικά τα ερείπια των αρχαίων κτιρίων από την Αρχιτεκτονική την εμπνευσμένη από Υεμενικά και Συριακά πρότυπα και τους πανύψηλους άξονες, ορθογωνικής διατομής, τυπική της θρησκείας της Αστάρτης.⁸⁴

Ο εποικισμός αυτής της χώρας άρχισε το 500 π.Χ. διαμέσου των λαών των *Habeshā*⁸⁵ στις όχθες της Μαύρης Θάλασσας και διήρκεσε μέχρι τη Χριστιανική εποχή, όπως αποδεικνύεται από τις εγγραφές που υπάρχουν από στην *Cohaito*, *Toconḍā* και *Abba Pantaleon*, στα περίχωρα της Axum.

Το 300 π.Χ. ο Ezana, Βασιλιάς της Axum, υποτελής φόρου στο Βασίλειο της Υεμένης, ανακηρύχθηκε Βασιλιάς των κατοίκων των Axum, Himyarite, Sabei, Salhum και άλλων φυλών και κατέλαβε όλες τις αποικίες της Sabeo στα δυτικά της Μαύρης Θά-

⁸⁰ Αρχαίες ονομασίες της Υεμένης

⁸¹ στη βόρεια Αιθιοπία

⁸² Ανατολικά του Νείλου, βορειοανατολικά του Χαρτούμ

⁸³ Πόλη της Αρχαίας Nubia, ανάμεσα στο Σουδάν και την Αίγυπτο

⁸⁴ Αρχαία μεγάλη γυναικεία θεά των Φοινίκων. Ήταν θεά της γονιμότητας, του έρωτα και της γυναικείας χάφης. Για την Αστάρτη οι πληροφορίες προέρχονται από τη Βίβλο. Οι Έλληνες την ταύτιζαν με τη θεά Αφροδίτη καθώς και με την Ήρα και τη Σελήνη. Θρησκεία της Αστάρτης: Φαλλική θρησκεία θηλυκού χαρακτήρα.

⁸⁵ βορειο-Σιμιτικός λαός

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

λασας. Ακολούθως, οργάνωσε μία στρατιωτική αποστολή κατά μήκος των ακτών της Υεμένης με διαφορετικούς βαθμούς επιτυχίας.

Η αυθεντική Αββυσσινιακή κατάληψη έλαβε χώρα μόνον το 525 μ.Χ. από το Βασίλειο Kaleb Ella Asheba, και είναι αρκετά πιθανό η Βιβλική Παράδοση της Βασίλισσας του Σαββά που πέρασε στο Tigraï αποκλειστικά για τον Υεμενικό εποικισμό, να έγινε ειδικά από τη νέα δυναστεία, και κατόπιν (αιώνες μετά) επιβεβαιώθηκε από τη γραφή στο «Kēbra Nagast».

Αυτή η επιβεβαίωση έχει απολύτως απορριφθεί από τα αναφερθέντα: Στο οροπέδιο του Tigraï, πράγματι, δεν υπήρχε κανένα Βασίλειο, ούτε και Σαββοϊκό (Sabeo) πριν το 500 π.Χ., ενώ η επίσκεψη της Βασίλισσας του Σαββά στο Σολομόντα υπολογίζεται το 950 μ.Χ., δηλαδή 450 χρόνια πριν. Από την πλευρά του χρονικού διαστήματος, σε συνάρτηση με τις πηγές, αρκεί να σκεφθεί κανείς ότι η Βίβλος ανέρχεται έξι ή επτά αιώνες πριν τον Χριστό, ακόμη και εάν δεν θεωρήσουμε ότι η Πεντάτευχος γράφτηκε, υπαγορεύθηκε ή μεταδόθηκε από το Μωϋσή.

Το Κοράνι είναι μεγανέστερο της Χριστιανικής εποχής, αλλά το «Kēbra Nagast» είναι ένα τεκμήριο μεταγενέστερο και της μίας και της άλλης πηγής, διότι το 900 π.Χ. δεν υπήρχε στην Αιθιοπία κανένας πολιτισμός. Το μεγαλύτερο μέρος της χρησιμοποιούμενης γραφής του «Kēbra Nagast» προκύπτει από χαρακτηρισές νοτιο-Αραβικούς που με τη σειρά τους προκύπτουν από Εβραϊκούς.

Απομένει να αποσαφηνίσουμε ένα σημείο σε αυτήν την ιστορικο-επιστημονική ανάλυση: Κάποιος θα μπορούσε να θεωρήσει έγκυρη την υπόθεση που υποστηρίχθηκε για πρώτη φορά από τον Giuseppe (Ant. Jud VIII, VI, I) σύμφωνα με τον οποίο η Βασίλισσα του Σαββά προερχόταν από την Αιθιοπία των Βιβλικών χρόνων και πήγε στην Ιερουσαλήμ διαμέσου της Αιγύπτου (ο Giuseppe μάλιστα την περιέγραψε Nicautis, Βασίλισσα της Αιγύπτου και της Αιθιοπίας). Πρόκειται για μία υπόθεση παντελώς αβάσιμη σε ιστορικό επίπεδο. Ο αρχαιότερος Αιθιοπικός πολιτισμός των Βιβλικών και Φαραωνικών χρόνων αναφέρεται στο Βασίλειο της Napata, που κατελάμβανε το χώρο της Nubia, φτάνοντας μέχρι τους πρόποδες της Αββυσσινιακής οροσειράς. Το Βασίλειο της Axum, δεν είχε ποτέ δεσμούς με τη Φαραωνική Αίγυπτο, αλλά μόνον με τον Αλεξανδρινό Πολιτισμό των Πτολεμαίων.

Σε αυτήν την περίπτωση θα βρεθούμε στους χρόνους που ακολούθησαν εκείνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου και γι' αυτό αρκετά μακρυνούς από εκείνους του Σολομόντα και της Βασίλισσας του Σαββά. Επιστημονικά, επομένως, όπως άρесе κατά τον προηγούμενο αιώνα και τις απαρχές του τρέχοντος όταν υπήρχε ακόμη λίγη σοβαρότητα, η δημοφιλής υπόθεση, ως συνάρτηση του πολιτισμού των μαζών, αναμφίβολα αποδοκιμάζεται: Η Βασίλισσα του Σαββά ήταν η Βασίλισσα της Υεμένης ή Ευτυχημένης Αραβίας. Δεν υπήρξε κανένας υιός από το Σολομόντα. Ο τελευταίος δεν έκλεψε ποτέ την Αγία Κιβωτό της Διαθήκης και δεν υφίσταται καμμία Σολομωνική δυναστεία.

Φτάσαμε επομένως, να προσεγγίσουμε ιστορικά και να ταυτοποιήσουμε ποιά ήταν η Βασίλισσα του Σαββά. Μία Βασίλισσα της Υεμένης ακόμη και εάν δεν γνωρίζουμε το όνομά της.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Όμως, δεν λύσαμε το μύθο. Υφίσταται πραγματικά; Τί πήγε να κάνει στην Ιερουσαλήμ και γιατί πήγε; «Προσεκλύσθηκε από τη φήμη του Σολομώντα» λέει η Βίβλος, και αυτό επιβεβαιώνεται από τα Ευαγγέλια και το Κοράνι. Σκιαγραφείται, επίσης, από την πλευρά των Ισλαμιστών θεολόγων οι οποίοι μιλούν για μητρική καταγωγή της από ένα Djinn (Τζίνι). Γυναίκα επομένως, δαιμονικής φύσης, τελλουρική και υπόκοσμη, και αυτή η ταυτοποίηση εξαρτάται αρκετά αλθοφανώς από την ερμηνεία που δίδεται από τα υποδεικνύμενα από το όνομα She-Ba σημεία. Και είναι αυτό που θα αναλάβουμε να εξηγήσουμε στη βάση μιας Παραδοσιακής ανάλυσης. Προκύπτει πάντως ένα δεδομένο, από όλες αυτές τις μαρτυρίες των ιερών κειμένων των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών. Όλες προέρχονται από Εβραϊκές και Ισλαμικές πηγές και αυτό δεν μπορεί να μην είναι ένδειξη ότι η Βασίλισσα του Σαββά ανήκει στη Σιμιτική φυλή (σε ιστορική βάση).

Όμως, πόση πραγματικότητα υπάρχει σε αυτές τις μαρτυρίες; Πρόκειται για μία διηγησούλα πάνω στους έρωτες του Σολομώντα, για ένα παραμύθι για να δείξει τη διασημότητα που απολάμβανε ο Σοφώτατος Βασιλέας του Ισραήλ μέχρι «τα πέρατα του κόσμου», ή κάτι άλλο που κρύβεται κάτω από την κυριολεκτική σημασία; Μία κατάλληλη απάντηση δύναται να δώσει μόνον μία Παραδοσιακή ανάλυση.

Τί κρύβεται πίσω από το μύθο

Οριοθετήσαμε ιστορικά και επιστημονικά ότι η πρώτη πηγή για τη Βασίλισσα του Σαββά είναι Εβραϊκή και βρίσκεται στη Βίβλο.

Συνάγεται ότι, ελλείψει (εξ' αιτίας της μεγάλης χρονικής απόστασης) μιας προφορικής Παράδοσης πραγματικά Παραδοσιακής, ως συνάρτηση της αιματολογικής οδού⁸⁶ της ακοής, της μνήμης και της σκέψης, θα πρέπει να αρκεσθούμε στη μοναδική Παραδοσιακή δυνατότητα που μας έμεινε, δηλαδή εκείνη του να χρησιμοποιήσουμε κατάλληλα τα συμβολικά, ιδεογραφικά και φωνητικά σημεία, τα οποία στη σημερινή εποχή των «τεκμηρίων» χρησιμοποιούνται για να μεταδώσουν την είδηση. Αυτά τα σημεία, αυτή η γραφή, είναι χωρίς αμφιβολία τα Εβραϊκά σημεία και γραφή.

Το Εβραϊκό αλφάβητο (κακώς σήμερα το αποκαλούμε αλφάβητο) αποτελείται από 22 σημεία.

Αυτά περιλαμβάνουν όλους τους ήχους που μπορούν να εκπεμφθούν από το ανθρώπινο είδος: «Είναι σκαλισμένα στη φωνή, χαραγμένα στον αέρα, τοποθετημένα στην προφορά σε πέντε διαφορετικά σημεία: στο λαϊμό, στον ουρανίσκο, στη γλώσσα, ανάμεσα στα δόντια, στο στόμα».

Πρόκειται για τη γραφή των μεγάλων μυστικών, από τα σημεία που μπορούν να εκφράσουν όλες οι ομιλούμενες γλώσσες διότι αντιπροσωπεύουν τους λαρυγγικούς, ουρανισκακούς, γλωσσικούς, οδοντικούς και χειλικούς ήχους τους οποίους ένας άνθρωπος μπορεί να προφέρει. Κάθε σημείο, επομένως, εκφράζεται με περισσότερους τρόπους σύμφωνα με τις δονήσεις (ή συχνότητες) κάθε ήχου. Η καλύτερα, για να είμαστε

⁸⁶ κληρονομικής

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

πιο ακριβείς, κάθε ένα από αυτά τα σημεία μπορεί να έχει μία σημασία σε σχέση με τον τρόπο προφοράς.

Το κατευθυνόμενο κύμα που παράγεται κατά την έξοδο από το στόμα του ανθρώπου, έχει μία συγκεκριμένη συχνότητα, ένας εύρος κύματος, το οποίο καθορίζουν η πραγματική αξία σε συνάρτηση με τη φωνητική στην οποία στηρίζεται το σημείο. Πρόκειται, επομένως, για 22 σημεία με άλλες τόσες συγκεκριμένες σημασίες, και άλλες τόσες αριθμητικές αξίες.

Θέση	Σημείο	Αριθμητική Αξία	Συμβολική Σημασία	
1 ^ο	Aleph	א	1	Πνευματική Απαρχή
2 ^ο	Beth	ב	2	Οίκος, Ναός
3 ^ο	Gimmel	ג	3	Υποστήριξη, Τόξο, Αψίδα
4 ^ο	Daleth	ד	4	Θύρα
5 ^ο	Hè	ה	5	Όν, Ζωή
6 ^ο	Vau	ו	6	Κόσμος, Οφίς, Σύμπαν
7 ^ο	Zain	ז	7	Φύλο, Φυλή, Είδος
8 ^ο	Cheth	ח	8	Πνοή, Ψυχή
9 ^ο	Teth	ט	9	Καθαρό, Αγνό, Καθαρότητα
10 ^ο	Yod	י	10	Βολή, Απαρχή
11 ^ο	Caph	כ	20	Κοιλότητα, Κόπελλο
12 ^ο	Lamed	ל	30	Φύλακας Παράδοση
13 ^ο	Mem	מ	40	Υδωρ, Ανάδυση
14 ^ο	Nun	נ	50	Μετάδοση, Ιχθύς
15 ^ο	Samech	ס	60	Βάση, Υποστήριξη

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

16°	Ain	א	70	Οφθαλμός, Κρήνη
17°	Phe	פ	80	Στόμα, Ανοιγμα, Ρουθούνη
18°	Tsade	צ	90	Πλευρά, Οχθη, Σύντροφος
19°	Koph	כ	100	Αρχηγός, Κεφαλή
20°	Resch	ר	200	Πρίγκιψ, Βασιλιάς, Ηγέτης
21°	Shin	ש	300	Πυρ, Επιστροφή
22°	Thau	ת	400	Σημείο, Σταυρός, Τέλος

Κάθε ένα από τα 22 προαναφερόμενα σημεία με την ανάλογη της θέσης του αζία και την αριθμητική του αζία, έχει και τη συμβολική του σημασία (όπως φαίνεται στον πίνακα).

Αν ριζούμε μια ματιά στη θέση που καταλαμβάνει κάθε σημείο και στην αντίστοιχη αριθμητική του αζία προκύπτει άμεσα ότι:

- Από την 1^η μέχρι την 9^η θέση αντιστοιχούν αζίες 1-9
- Από τη 10^η έως τη 18^η αντιστοιχούν αζίες 10-90
- Από τη 19^η έως την 22^η αντιστοιχούν οι αζίες 100, 200, 300, 400

Εάν αφαιρέσουμε τα μηδενικά, βλέπουμε ότι πρόκειται πάντοτε για τη σειρά αριθμών 1,2...9 η οποία επαναλαμβάνεται, εκτός από τις τέσσερις τελευταίες αζίες που διακόπτονται στο 4 αλλά όμως, θα έφταναν και αυτοί μέχρι το 9 εάν υπήρχαν άλλα σημεία. Π.χ. :

23° 500 , 24° 600 , 25° 700 , 26° 800 , 27° 900 , 28° 1000 .

Και έτσι προς το άπειρο η σειρά θα επαναλαμβανόταν πάντοτε.

Σημειώνουμε επίσης, ότι σε κάθε αριθμητική αζία του αντιστοιχού σημείου, αντιστοιχεί το άθροισμα των ψηφίων που αποτελούν τη θέση του κάθε σημείου.

Π.χ. Thau, θέση:22 [2+2=4], αριθμητική αζία:400 [4+0+0=4].

Αυτά τα χαρακτηριστικά μετα-μαθηματικά, που οι αρχαίοι ονόμαζαν «Αριθμοσοφία» αντιπροσωπεύει ένα σύστημα κρυπτογράφησης (όπως θα λέγαμε σήμερα) που αποτελεί μέρος εκείνης της επιστήμης που είναι γνωστή κάτω από το όνομα Kabbala. Και μιλάμε, ασφαλώς για την Ghimatria, που το όνομά της προέρχεται από την ελληνική λέξη «Γραμματεία», κατ' άλλους δε από το «Γεωμετρία», προτελευταίο από τους επτά βαθμούς μελέτης της Kabbala⁸⁷.

⁸⁷ Όπως και στα Ελληνικά, έτσι και στα Εβραϊκά κάθε γράμμα του αλφαβήτου έχει τη δική του αριθμητική αζία. Η Ghimatria αφορά στον υπολογισμό της αριθμητικής ισοδυναμίας των γραμμάτων, λέ-

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Είναι ευκαιρία να δώσουμε μία στοιχειώδη ερμηνεία του αριθμοσοφικού συστήματος. Παίρνουμε για παράδειγμα τους αριθμούς 3 και 12. πρόκειται για δύο μεγέθη πλήρως διαφορετικά, που όμως μεταξύ τους υπάρχει ένα κοινό στοιχείο.

Ο αριθμός 3 είναι ίδιος με το άθροισμα των δύο ψηφίων που απαρτίζουν τον 12, αφού $1+2=3$. Το άθροισμα αυτό 3 αντιστοιχεί επιπλέον στο υπόλοιπο της διαίρεσης του ίδιου αριθμού με το 9. ($12:9=1$, υπόλοιπο=3).

Ας δούμε τώρα δύο αριθμούς αποτελούμενους από δύο ψηφία ο καθένας, αλλά και δύο ίδια ψηφία: 34 και 43.

Ακόμη και αυτά τα δύο μεγέθη είναι διαφορετικά, όμως και τα δύο αποτελούνται από δύο ίδια ψηφία που άλλαξαν θέση: και οι δύο αριθμοί, δηλαδή, έχουν κοινά τα δύο ψηφία από τους οποίους αποτελούνται αλλά και το άθροισμα των δύο ίδιων ψηφίων, άθροισμα που είναι επίσης το υπόλοιπο της διαίρεσής τους με το 9. Δηλαδή ($3+4=7$, $34:9=3$, υπόλοιπο=7 και $43:9=4$, υπόλοιπο=7).

Από αυτά τα δύο παραδείγματα προκύπτει σαφές ότι οποιοσδήποτε αριθμός αποτελούμενος από δύο ή τρία ψηφία, αναπαράγει με όλες τις δυνατές μετακινήσεις των ψηφίων από τα οποία αποτελείται, άλλους τόσους διαφορετικούς αριθμούς που έχουν κοινά ψηφία που τον αποτελούν, κοινό άθροισμα ψηφίων και κοινό υπόλοιπο από τη διαίρεση με το 9.

Αυτό το υπόλοιπο που προκύπτει πρακτικά αναγάγοντας στο ελάχιστο το άθροισμα των ψηφίων (όπως γνωρίζει και κάθε παιδί που γνωρίζει να μετρά μέχρι το 9) ονομάζεται «Θεοσοφική αναγωγή» ενός αριθμού και δεν μπορεί ποτέ να είναι μεγαλύτερη του 9.

Παράδειγμα:

Ας πάρουμε τον αριθμό 345. Μετακινώντας (ή μετατοπίζοντας αν μιλήσουμε κρυπτογραφικά) τα ψηφία του με όλους τους δυνατούς συνδυασμούς θα έχουμε: 543, 435, 354, 453, 534. Το άθροισμα των ψηφίων καθενός από αυτούς τους αριθμούς, θα μας δώσει ένα ίδιο αποτέλεσμα διότι αλλάζοντας τη θέση των ψηφίων, το άθροισμα δεν αλλάζει. ($3+4+5=12$ και $1+2=3$). Ο αριθμός 3 είναι η «Θεοσοφική αναγωγή» του αριθμού 345, αλλά και όλων των αριθμών που προέκυψαν από τη μετάθεση των ψηφίων του.

Ας πάρουμε τώρα ένα μεγαλύτερο αριθμό, με σκοπό να ελέγξουμε την ορθότητα του ισχυρισμού μας: 3467921, και το αντίθετό του: 1297643.

Έχουμε: $3+4+6+7+9+2+1=5$, και $1+2+9+7+6+4+3=5$

ξέων ή φράσεων με σκοπό την κατανόηση του αλληλοσχετισμού των γραμμάτων και την αποκωδικοποίηση κρυμμένων ιδεών. Αυτό προέρχεται από την άποψη ότι εφόσον ο κόσμος δημιουργήθηκε με το «Λόγο» του Θεού, πρέπει αντίστοιχα το κάθε γράμμα να αναπαριστά μια διαφορετική δημιουργική δύναμη. Έτσι, τα αριθμητικά ισοδύναμα των λέξεων συνδέονται με τη δημιουργική δυναμική που κατέχουν. Οι Πυθαγόρειοι, έκαναν χρήση των γραμμάτων της Ελληνικής γλώσσας για να καταγράψουν γεωμετρικούς συμβολισμούς, ήχους και αριθμούς.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Αν εφαρμόσουμε το σύστημα σε δύο γράμματα (ακόμα και περισσότερα των δύο, αλλά ας πάρουμε δύο, για να απλοποιήσουμε το παράδειγμα), ή καλύτερα σε δύο σημεία μεταξύ των 22 σημείων του επονομαζόμενου Εβραϊκού αλφάβητου, βλέπουμε ότι το άθροισμα των θέσεων τους αλλά και των αριθμητικών αξιών τους δίδουν την ίδια «Θεοσοφική αναγωγή», ή το ίδιο υπόλοιπο από τη διαίρεση με το 9.⁸⁸

Παράδειγμα:

Cheth	θέση:	8	αριθμητική αξία:	8
Phe	θέση:	17	αριθμητική αξία:	80
	άθροισμα	25	άθροισμα	88
Θεοσοφική αναγωγή:		2+5=7		8+8=16, 1+6=7

Τα δύο σημεία (Cheth π και Phe ς) που μελετήσαμε μας δίδουν μία μοναδική υπολογισμένη αξία, κοινή και για τα δύο, είτε σαν θέση είτε σαν αριθμητική αξία: 7.

Το αποτέλεσμα 7 μπορεί να αντιστοιχεί στο σημείο που έχει ως αξία 7 ή σε εκείνο που έχει αξία 16 (1+6=7).

Και εάν η σειρά των σημείων συνέχιζε και πέραν του 22, θα αντιστοιχούσε και σε κάποιον άλλον συνδυασμό που θα παρήγαγε το 7, δηλαδή 25 (2+5=7), 34 (3+4=7) κ.ο.κ. για τους οποίους όμως δεν είναι δυνατόν να μιλήσουμε, αφού δεν υπάρχουν.

Μία από τις συμβολικές σημασίες αυτών των δύο σημείων μπορεί να μας δώσει τη λύση – σε περίπτωση που χρειασθεί – του κρυπτογραφημένου συνδυασμού των σημείων που θα έχουμε προς μελέτη. Η υπόθεση ισχύει ακόμη και εάν αντί να ξεκινήσουμε με σημεία, ξεκινούσαμε με τις αριθμητικές τους αξίες, αφού τα ίδια τα σημεία θεωρούνται ως ψηφία και όχι ως σύμβολα.

Ποιά ήταν επομένως η Βασίλισσα του Σαββά, έτσι όπως παρουσιάστηκε, θεσπισμένη με εκείνα τα σημεία, τα πρώτα που την καθόρισαν;

Για να αναλύσουμε αυτόν το μύθο, ή μάλλον καλύτερα αυτό το σύμβολο, υπάρχουν τρεις περιπτώσεις:

Η πρώτη περίπτωση είναι Ιερογλυφική ή συμβολική. Η δεύτερη είναι συμβολικο-φωνητική, και η Τρίτη μόνον φωνητική, καθ'ότι τα σημεία έχουν άμεσους κραδασμούς στην αντιστοίχσή τους στο λόγο στην πορεία του χρόνου.

Ας τις δούμε μία-μία:

Πρώτη περίπτωση (Ιερογλυφική ή συμβολική)

Το αρχαίο κείμενο, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ιερογλυφικό, επομένως συμβολικό, μας οδηγεί στη διαμόρφωση του ονόματος She-Ba με δύο μόνο σημεία.

Το σημείο Shin ש και το σημείο Beth ב, των οποίων η συμβολική σημασία (βλέπε πίνακα) είναι αντίστοιχα: «Πύρ» και «Οίκος». Η σημασία επομένως είναι «Οίκος του Πυρός». Η συχνότητα της προφοράς των δύο συλλαβών δίδεται από το She και το Ba.

⁸⁸ Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον όρο «επονομαζόμενο» θέλοντας να τονίσει ότι το σύστημα των 22 Εβραϊκών σημείων δεν είναι απλά ένα αλφάβητο.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Εφαρμόζουμε το αριθμοσοφικό σύστημα δεδομένης της διαπίστωσης: Η Βασίλισσα του Οίκου του Πυρός είναι ένα σύμβολο.

Beth \beth Θέση: 2^ο Shin ψ Θέση: 21^ο Αθροισμα θέσεων 2+21=23, 2+3=5

Beth \beth Αρ.αξία: 2 Shin ψ Αρ.αξία: 300 Αθροισμα αρ.αξιών 2+300=302, 3+0+2=5

Ποιο είναι το γράμμα που καταλαμβάνει τη θέση 5 ; Το Ηè 7.

Ας συνθέσουμε όσα εξηγήσαμε, σε ένα απλό γραφικό που θα χρησιμοποιήσουμε και τις επόμενες αναλύσεις μας:

Beth	Shin	
Ba	She	Οίκος του Πυρός
Οίκος	Πυρ	

Θέση 2+21 = 23 2+3 = 5 **Ηè 7**

Αρ.αξία 2+300 = 302 3+0+2 = 5 **Ηè 7**

Και στις δύο περιπτώσεις, φτάνουμε στον αριθμό 5 που αντιστοιχεί στη θέση και αριθμητική αξία του σημείου Ηè 7. Η συμβολική σημασία αυτού του σημείου είναι Όν, Ζωή.

Ανακεφαλαιώνοντας έχουμε:

Οίκος του Πυρός ως άμεση σημασία των δύο σημείων και Ζωή ως σημασία προκύπτουσα από τις θεοσοφικές αναγωγές. Η Μυθική Βασίλισσα του Σαββά, επομένως ήταν η Βασίλισσα του Οίκου του Πυρός και η Βασίλισσα της Ζωής. Πράγματι, ο Οίκος του Πυρός δεν είναι άλλος από τη Ζωή. Όταν το Πυρ είναι σβηστό, ο Οίκος αδειάζει και εγκαταλείπεται. Γίνεται ο Οίκος του Θανάτου.

Δεύτερη περίπτωση (Συμβολικο-φωνητική)

Ένα μεταγενέστερο κείμενο (όταν κάποια ιερογλυφικά που αντιπροσώπευαν μόνο σύμφωνα, θεωρήθηκαν και φωνήεντα) υποδεικνύει το όνομα She-Ba με τρία σημεία.

Το σημείο Shin ψ , το σημείο Ηè 7 και το σημείο Beth \beth .

Beth	Ηè	Shin	
Ba	è	Sh	Ζωντανός Οίκος του Πυρός (της Ζωής)
Οίκος	Ζωή	Πυρ	

Θέση 2+5+21 = 28 2+8 = 10

10 Yod \daleth 1+0=1 Aleph \aleph

Αρ.αξία 2+5+300 = 307 3+0+7 = 10

*Από αυτό συμπεραίνεται καθαρά ότι η συμβολική σημασία μας προκαλεί να επιβεβαιώσουμε αυτό που είναι αποτέλεσμα της ανάλυσης της πρώτης περίπτωσης. Πράγματι, προκύπτει: Βασίλισσα του Οίκου του ζωντανού Πυρός, ή της Ζωής. Με την αριθμοσοφική μέθοδο, και στις δύο περιπτώσεις που υποδείχθηκαν προηγουμένως, αποκομίζεται το 1 (Μονάδα) δηλαδή το σημείο **Aleph \aleph** , του οποίου η σημασία είναι «η Αρχή» που προκύπτει από τα: φέρω ψηλά, ανεβάζω ή ανεβασμένο, το πιο ανεβασμένο, η απαρχή. Φτάνουμε επομένως στο: Η Βασίλισσα της αρχής (ή της εκκίνησης).*

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Σε αυτήν τη δεύτερη περίπτωση παρουσιάζεται όμως, μία εμπλοκή. Κάποιοι θεωρεί ότι ο αριθμός 10 είναι ένα ψηφίο, και όχι δύο, και γι' αυτό δεν μπορεί να αναχθεί θεοσοφικά. Το 0 σύμφωνα με τη δική μας οπτική δεν είναι ένα ψηφίο ούτε ένας αριθμός αλλά ένα μέσο για να βοηθήσει και να απλοποιήσει τους υπολογισμούς. Η αξία του είναι μηδενική και ωστόσο δεν μπορεί να υπολογισθεί με αριθμητική αξία στη θεοσοφική βάση.

Είναι γνωστό ότι το 0 είναι μία ύστερη ινδική ανακάλυψη (κάποιοι λένε αραβική). Γι' αυτούς τους ενδοσιασμούς, αλλά και επειδή υπάρχει ένα σημείο που βρίσκεται στη 10^η θέση το οποίο έχει αριθμητική αξία 10, θα λάβουμε υπόψη στο παράδειγμά μας και την περίπτωση που η θεοσοφική αναγωγή καταλήγει στο 10 αντί του 1. Στο 10 λοιπόν, αντιστοιχεί, και ως θέση και αριθμητική αξία το σημείο **Yod** '.

Ποιά είναι η συμβολική σημασία; το Yod που προκύπτει στη 10^η θέση και έχει αριθμητική αξία 10, είναι η υλική ζωϊκή απαρχή. Η φωνητική του σημασία είναι « ι » και χρησιμοποιείται ως προσωπική ανωνυμία (αυτόν [τον]) ή ως ρήμα «εκτοξεύω». Είναι συμβολικά η αντιπροσώπευση του ανδρικού μορίου που πραγματοποιεί την εκτόξευση του γονιμοποιητικού σπέρματος. Επομένως, είναι η απαρχή της ζωής. Αν και με μία άλλη έννοια προσεγγίσαμε το ίδιο αποτέλεσμα, την απαρχή. Με το Alerh η πνευματική αρχή, εκείνη της Υπαρξης, με το Yod η υλική αρχή, εκείνο του Οντος ή της οντότητας.

Διευκρινίζεται, επίσης, ότι τόσο το Alerh κ όσο και το Yod ' είναι αρσενικά σημεία, το μεν πρώτο με την έννοια της πνευματικής ανδρικότητας, το δε δεύτερο της υλικής ανδρικότητας.

Όπως βλέπουμε, προσεγγίσαμε με αναγραμματισμό τη Βασίλισσα της Απαρχής ή της Εκκίνησης.

Σε αυτό το σημείο είναι απαραίτητο να κάνουμε δύο επεξηγηματικούς συλλογισμούς:

1^{ος} συλλογισμός: Τί είναι η Απαρχή. Το είπαμε ήδη. Είναι το ακαθόριστο Κύμα, η Απέραντη σιωπή, η απύθμενη Αβυσσος των υδάτων. Αναφερόμενοι στην ύλη ήταν το πρωταρχικό γυναικείο στοιχείο μη γονιμοποιηθέν ακόμη από την «Πνοή».

2^{ος} συλλογισμός: η Βίβλος αρχίζει όχι με το σημείο Alerh, όπως ο καθένας θα σκεφτόταν, αλλά με το Beth επειδή η Βίβλος δεν διηγείται τη Γέννηση του Θεού, ούτε και θα μπορούσε ποτέ να τη διηγηθεί, αλλά τη Γέννηση του Κόσμου και της Ανθρωπότητας. Η Απαρχή, η Εκκίνηση, πράγματι, ως ύλη ήταν το γυναικείο στοιχείο. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς διότι πριν την Απαρχή ή την Εκκίνηση υπήρχε μόνον το καθαρό Πνεύμα, το Ανέκφραστο, το Αιώνιο, το οποίο, ως τέτοιο, δεν μπορεί να έχει ούτε απαρχή ούτε τέλος.

Τρίτη περίπτωση (φωνητική)

Ένα κείμενο ακόμα πιο μεταγενέστερο, συνδεδεμένο με την ανάπτυξη των φωνητικών αναγκών, παρουσιάζει τη She-Ba όχι όπως την εκθέσαμε στα δύο προηγούμενες περιπτώσεις, αλλά ως Se-Ba, η οποία κατόπιν έγινε στην καθομιλουμένη Saba. Αυτό έγινε αντικαθιστώντας το **Shin** ψ με το **Samech** Ϸ.

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Ιδού το γραφικό:

Aleph	Beth	Samech			
A	B	Se (a)	Η Πρωταρχική Υποστήριξη του Οίκου		
Απαρχή	Οίκος	Υποστήριξη			
Θέση	1+2+15	=	18	1+8	= 9
					= Teth \beth
Αρ.αξία	1+2+60	=	63	6+3	= 9

Και, για το 18^ο σημείο, Tsade ζ .

Εδώ τα θέματα είναι τρία: Στα πρώτα δύο οι αριθμοσοφικοί υπολογισμοί καταλήγουν στο 9, αριθμητική αξία και θέση του σημείου Teth \beth του οποίου η σημασία είναι η «Αγνότητα», το να είμαστε «διανυγείς». Έχουμε, επομένως, συμβολικά, τη Βασίλισσα της πρωταρχικής βάσης του Οίκου (ή της αρχικής υποστήριξης του Οίκου), και με τη θεοσοφική αναγωγή τη Βασίλισσα της Αγνότητας. Ο απολογισμός είναι προφανής: Τί είναι αυτό που θα μπορούσε να είναι, και είναι στην πραγματικότητα, το πρωταρχικό στήριγμα, η θεμελιώδης βάση του Οίκου; Η Αγνότητα. Η Γυναίκα, Βασίλισσα του Οίκου, για να είναι άξια αυτής της ιδιότητας οφείλει να είναι Βασίλισσα της Αγνότητας. Ένας μη αγνός οίκος είναι χαμαιτυπείο. Ένας βρώμικος οίκος – με την έννοια της ποταπότητας, της λίγης αγνότητας – είναι σημείο ρύπανσης. Και στις δύο περιπτώσεις, είτε μιλάμε για έλλειψη αγνότητας, ή για ρυπαρότητα, ο οίκος μεταβάλλεται σε ακατόκητο.

Έχουμε, ωστόσο μία Τρίτη υπόθεση: εκείνη στην οποία το άθροισμα των αξιών των θέσεων των τριών σημείων που αποτελούν τη συμβολική λέξη Sa-B-A, δίδει ως αποτέλεσμα 18 πολλαπλάσιο του 9 του οποίου η θεοσοφική αναγωγή είναι 9. Υπάρχει όμως, ένα δέκατο όγδοο σημείο που είναι το Tsade ζ .

Το Tsade σημαίνει την ακτή, την πλευρά, τη σύντροφο (αυτήν που στέκεται στο πλευρό). Στη Γένεση εξηγείται πως ο ΙΑΗVE ρίχνει σε ύπνο τον Αδάμ, του παίρνει ένα κομμάτι από το πλευρό και δημιουργεί την Εύα, τη σύντροφό του, και την θέτει στο πλευρό του.

Έχουμε, επομένως, τη Γυναίκα, τη Θηλυκή πλευρά του ανθρώπου, τη σύντροφό του, που είναι μέρος του σώματός του, των οστών του και του αίματός του, «την πλευρά του άνδρα». Εάν στις δύο πρώτες περιπτώσεις η ερμηνεία διαβεβαίωνε ότι η Βασίλισσα του Σαββά δεν είναι τίποτε άλλο από τη Βασίλισσα της Αγνότητας, με την Τρίτη περίπτωση προσεγγίζεται το ουσιώδες και οριστικό: Η Βασίλισσα του Σαββά είναι η Βασίλισσα των συντρόφων του άνδρα, η εξοχότατη Γυναίκα, το Θηλυκό στοιχείο, η Υπαρξη, δηλαδή η Ζωή.

Επανακεφαλαιώνοντας, αποδείξαμε ότι η Παραδοσιακή ανάλυση, μας έφερε σε συμπεράσματα τα οποία στην κατά γράμμα εξήγηση μπορεί να φαίνονται διαφορετικά είναι όμως πρακτικά ισοδύναμα.

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώντας με την Παράδοση»

Πρόκειται, επομένως, συμπερασματικά, για ένα συμπαντικό και θεμελιώδες σύμβολο: Πρόκειται για το πρωταρχικό θηλυκό στοιχείο το οποίο στη Βίβλο εμφανίζεται πολλαπλές φορές κάτω από διαφορετικές ονομασίες και προσωπικότητες και που, στην περίπτωση αυτή θα μπορούσε να εξηγήσει ακόμη και την καταπληκτική επιτυχία των εκατοντάδων συζύγων και χιλιάδων παλλακίδων από τις οποίες περιβαλλόταν ο Σολομών. Θα ήταν αρκετά ενδιαφέρον να ασχοληθούμε με αυτό το θέμα, όμως, θα μας οδηγήσει σε δύσκολες αναλύσεις, άγονες και σε αναφορές και συγκρίσεις που θα απαιτούσαν σελίδες σελίδων εξηγήσεων.

Η μυθική Βασίλισσα του Σαββά, επομένως, συμβολίζει το θηλυκό στοιχείο το οποίο ο σοφότατος Σολομών κατόρθωσε να εξουσιάσει με τη γνώση του, ανασύροντας όλα τα πλεονεκτήματα που μπορεί να δώσει η σωστή εξουσία αυτού του στοιχείου: Τα αρώματα, από τα οποία ποτέ δεν του είχαν φέρει περισσότερα, τα κοσμήματα, και τα 120 χρυσά τάλαντα, για τα οποία μιλάει η Βίβλος, είναι άλλα τόσα σύμβολα που αντιπροσωπεύουν τα προκύπτοντα αποτελέσματα από την καλή διαχείριση του θηλυκού στοιχείου.

Μπορούμε εδώ, προκειμένου να κάνουμε Καββαλιστική ερμηνεία, να πάρουμε τα 120 χρυσά τάλαντα και να κάνουμε μία μεταφορά. Ένα χρυσό τάλαντο ήταν ένα μεγάλο ποσό. Αντιπροσώπευε πλούτο. Όμως 120 πλούτη τί θα μπορούσαν να σημαίνουν για έναν Βασιλιά που έχει γνωστό ότι έχει απaráβλητη σοφία; Δεν θα μπορούσαν να είναι 320, 270, 125 (έτσι για να δώσουμε μερικά παραδείγματα) χρυσά τάλαντα; Ακριβώς 120. Εάν ακολουθήσουμε τη θεοσοφική αναγωγή αυτού του αριθμού να βγάλουμε «3» που αντιστοιχεί στο σημείο Ghimel λ, το οποίο σημαίνει «υποστήριξη», όπως προκύπτει από τη ρίζα του Cum, Kam, Ghim τα οποία σε διαφορετικές σιμιτικές γλώσσες υποδεικνύουν κάτι που υποστηρίζει: ένα στήριγμα, μία καρνάτιδα, ένα τόξο, μία αψίδα. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ανάμεσα στα δώρα της, η Βασίλισσα του Σαββά, έφερε στο Σολομώντα το «ανεκτίμητο στήριγμα» που αντιπροσωπεύεται από την καλή διακυβέρνηση, την κυριαρχία του θηλυκού στοιχείου.

Προφανώς, όταν μιλάμε για αρσενικό και θηλυκό, για Βορρά και Νότο, για δυνάμεις χθόνιες και τελλουρικές σε Παραδοσιακή βάση, δεν τους δίδεται η κοινή τους σημασία, η εκλαϊκευμένη, σύμφωνα με την οποία ο ανδρισμός είναι μία σεξουαλική επιβράβευση, η θηλυκότητα κάτι ανάλογο, ο Βορράς και ο Νότος ακρογωνιαία σημεία, και οι δαίμονες, ο διάβολος και οι τιμωρίες επιφυλασσόμενα για τους αμαρτωλούς. Πρόκειται για Πνεύμα και Υλη, για Ανω και Κάτω, για γήινες δυνάμεις, ανεξέλεγκτες για εκείνους που δεν τις γνωρίζουν και δεν τις εξουσιάζουν, η για εκείνον που δεν είναι ικανός να τις εντοπίσει και να τις πολεμήσει.

Στη Γένεση είναι γραμμένο (Γεν. 1,27) :

«και έποίησεν ό Θεός τόν άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού έποίησεν αυτόν, ἄρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς».⁸⁹

⁸⁹ Και πράγματι ο απειροτέλειος Θεός εδημιούργησε τον άνθρωπο, τον οποίο προίκισε με ιδικά του χαρακτηριστικά γνωρίσματα, ώστε να είναι με αυτά εικόνα του Θεού. Εδημιούργησε απ' αρχής άνδρα

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

Το ανθρώπινο όν, προκειμένου να γίνει η αντανάκλαση της θείας εικόνας, οφείλει να είναι συγχρόνως άνδρας και γυναίκα. Η θειότητα τα αγκαλιάζει αμφότερα, όπως αγκαλιάζει και τα αντίθετα.

Ακόμη και γι' αυτό το θέμα θα πρέπει να μιλήσουμε επί μακρόν παραθέτοντας εξηγήσεις που απέχουν από αυτήν τη σύντομη και στοιχειώδη ανάλυση.

Η Βασίλισσα του Νοτιά

Όμως, στο θέμα του Βορρά και του Νότου, θα πρέπει να αναφερθούμε σε μία σύγγραφο και αξιόπιστη πηγή: Το Ευαγγέλιο, όπου ο Ιησούς λέει ότι θα καλέσει σε μαρτυρία τη Βασίλισσα του Νοτιά, τη Βασίλισσα του Νότου. Γνωρίζουμε ότι η Βασίλισσα του Νοτιά που υποδεικνύει ο Ματθαίος δεν μπορεί να είναι άλλη από τη Βασίλισσα του Σαββά. Ας μεταφέρουμε το στίχο: (Ματθ. 12,42) «Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν, ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὧδε». ⁹⁰

Είναι λογικό, μία οποιαδήποτε γυναίκα, ακόμη και η Βασίλισσα μιας βάρβαρης χώρας, να κληθεί να μαρτυρήσει κατά την ημέρα της Συμπαντικής κρίσεως και, (ακόμη πιο σημαντικό), να καταδικάσει; Εάν ήταν έτσι, θα είχαμε δει και άλλες τέτοιες περιπτώσεις και άλλες τέτοιες περιγραφές στη Βίβλο και στα Ευαγγέλια, και όχι μόνον μία σύντομη αναφορά. Αντίθετα, αναλύοντας κυριολεκτικά, επιστημονικά, ιστορικά τα λίγα δεδομένα που έχουν φτάσει έως τις ημέρες μας, δεν μπορούμε να λύσουμε το μυστήριο που το περιβάλλει. Και επιστημονικά μιλάει για ένα μύθο. Είναι ποτέ δυνατόν, βασιζόμενος σε έναν μύθο, ο Gestì να βεβαιώνει ότι η Βασίλισσα του Σαββά κλήθηκε «να μαρτυρήσει να καταδικάσει»; Είναι προφανές ότι δεν πρόκειται για μύθο, όπως είναι άλλο τόσο σαφές ότι δεν πρόκειται για μία οποιαδήποτε γυναίκα, για ένα ανθρώπινο όν, αλλά για κάτι το υπαρβατικό, το οποίο για προφανείς λόγους παρουσιάζεται συμβολικά.

Η μυθική Βασίλισσα του Σαββά είναι ένα σύμβολο: Ένα σύμβολο το οποίο, αναλυόμενο με την Παραδοσιακή μέθοδο – τη μόνη που μπορεί να ρίξει φως σε όλο αυτό το υλικό – μας οδήγησε στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για πρωταρχικό γυναικείο στοιχείο, για τη Βασίλισσα του Νότου, εκείνης δηλαδή η οποία κυβερνά τις χθόνιες δυνάμεις: τη Φύση.

Για αυτούς, όμως, οι οποίοι ορθολογιστικά σκεπτόμενοι ή ακολουθώντας τις μεθόδους μιας θετικής σχολής, δεν πιστεύουν παρά μόνον στις πρακτικές εξηγήσεις (παράμενοντας έτσι συνδεδεμένοι με τις χθόνιες δυνάμεις τις οποίες αναφέραμε) θεωρώντας ότι η Παραδοσιακή σχολή είναι μία σύναξη ελκυστικών αλλά φανταστικών επινοήσεων, για όλους αυτούς θα πούμε ότι το συμπέρασμα στο οποίο καταλήξαμε Παραδοσιακά, ότι δηλαδή η Βασίλισσα του Σαββά είναι εκείνη η Δύναμη που αντιπροσωπεύει το

και γυναίκα.

⁹⁰ «Η Βασίλισσα της χώρας Σαββά, θα αναστηθεί κατά τη μεγάλη εκείνη ημέρα της κρίσεως μαζί με τη γενεά αυτή και θα την καταδικάσει, διότι ήλθε από τα πέρατα της γης να ακούσει τη σοφία του Σολομώντος. Και ιδού ότι εδώ είναι κάτι το ασυγκρίτως ανώτερο από το Σολομόντα»

Παναγιώτης Λιβιεράτος: «Συνομιλώνοντας με την Παράδοση»

Ον με όλες του τις ανάγκες, τις υπερβολές του, τις αδυναμίες του, αλλά και τις δυνάμεις που το *Ον* επί αιώνες τείνει να θέσει υπό έλεγχο για να τις καθοδηγήσει και κατευθύνει προς το καλό, επιβεβαιώνεται ακόμη και κάτω από ιστορικο-επιστημονικές εξηγήσεις και επιχειρήματα.

Ο *Eutropio*, στο βιβλίο 1 λέγει: «μεταξύ εκείνων των Σαββαίων (του Νότου) βασιλευσαν οι γυναίκες». Από την πλευρά άλλων ιστορικών γίνεται λόγος για «Βασίλισσα ενός λαού Αμαζόνων». Είναι προφανές ότι μέσα από διαφορετικούς δρόμους, φτάνουν στο δικό μας συμπέρασμα. Εάν πρόκειται για μία «Βασίλισσα των γυναικών» ή για το θηλυκό πνεύμα, είναι προφανές ότι οι ορθολογιστές δεν μπορούν παρά να σκεφθούν μία Μητριαρχική γυναίκα, κυρίαρχη ενός λαού Αμαζόνων. Και με αυτήν την απλοποιημένη εξήγηση, την επιβεβαιωμένη – σύμφωνα με αυτούς τους ορθολογιστές – από το γεγονός ότι οι Σαββαίοι και οι Αραβες του Νότου, όπως εξάλλου και οι Σύριοι, ακολουθούσαν τη θρησκεία της Αστάρτης (φαλλική θρησκεία θηλυκού χαρακτήρα συνδεδεμένη με τους νόμους της γονιμότητας και της ανάγκης ικανοποίησης της τελλουρικής αναμεικτικής ανάγκης) όλα εξηγήθηκαν και λύθηκαν.

Θα πρέπει ακόμη να πούμε ότι οι παραλλαγές της ανάγνωσης της λέξης *She-Ba*, που οφείλονται στους μετασχηματισμούς της χρήσης των 22 Εβραϊκών σημείων, και στην προσαρμογή τους στον εκφυλισμό της ομιλούμενης γλώσσας, οδήγησαν στις άπειρες επεξηγήσεις των ιστορικών και των επιστημόνων.

Τα διαφορετικά κείμενα, οι λανθασμένες μεταφράσεις, οι επανειλημμένες του ίδιου προσαρμοσμένου στις διάφορες καταστάσεις και διάφορες τάσεις κειμένων, του ήδη αλλοιωμένου από τις διαφορετικές γραφικές ερμηνείες των διαφορετικών αναγνώσεων στην πορεία των χρόνων, προκάλεσαν μία ατελείωτη σειρά αντικρουόμενων γνώμων.

Αυτή η σύγχυση προήλθε από την έλλειψη μιας Παραδοσιακής γνώσης. Σε μας προκύπτει σαφώς ότι η ορθή προφορά είναι εκείνη που αντιπροσωπεύεται ιερογλυφικά και συμβολικά από τα δύο θεμελιώδη σημεία: Το σημείο *Shin* ש και το σημείο *Beth* ב από τα οποία παίρνουμε το βασικό ζεύγος «Οίκος-Πύρ», από το οποίο προέρχονται (και δεν μπορούν να προέλθουν διαφορετικά) οι παραλλαγές που καταλήγουν στα ίδια αποτελέσματα.

Μερικά λόγια ακόμη γι' αυτό που αναφέρεται στην ερμηνεία που δίδει το Κοράνι, για τη δαιμονική φύση της *Bil-qis*, Βασίλισσας του Σαββά, κόρης μιας γυναίκας που καταγόταν από ένα *Djinn*. Ερμηνεία πολύ κοντά στην πραγματικότητα, αν και χαμένη κατόπιν από τη σύγχυση που δημιουργήθηκε μεταξύ δαιμόνων και διαβόλων, χθονίων και κόλασης, φυσικών και χθονίων δυνάμεων. Μιλώντας Παραδοσιακά δεν πρέπει να λησμονούμε, και το υπογραμμίζουμε αυτό, ότι το πρωταρχικό θηλυκό στοιχείο είναι ουσιαστικά τελλουρικό, θεμελιώδες χαρακτηριστικό του υλικού στοιχείου υποκείμενου στους φυσικούς νόμους.

Δηλαδή, όπως (στο Σολομωνικό θρύλο), ο σοφός Βασιλιάς της Ιερουσαλήμ διαίσθανθηκε: κατέφυγε σε ένα τρύκ για να την κάνει να αποκαλύψει τις γάμπες της, από τις οποίες μπορούσε να διαπιστώσει, δια των ποδιών όνου και του πυκνού τριχώματος,

Σχόλια σε κείμενα των S.Caracciolo & G. Ventura

εάν πραγματικά αυτή ήταν εκείνη που αυτός πίστευε. Προφανής, και εδώ, η αλληγορική σημασία. Με διάφορα τρύκ, με ερωτήσεις, και με τις απαντήσεις στα ανίγματα (και εδώ το σύμβολο είναι εμφανές) που του έβαλε η Βασίλισσα και τα οποία ο Σολομών έλυσε, ο Βασιλιάς κέρδισε την παρτίδα και συνέλεξε τους καρπούς.

Καταλήγοντας, εάν από την ιστορική ματιά – ή ιστορικήστικη – βεβαιώσαμε ότι η Βασίλισσα του Σαββά ήταν η κυρίαρχη των Αράβων του Νότου, δηλαδή της γεωγραφικής περιοχής η οποία τοποθετείται στην εξωτερική άκρη του τότε γνωστού κόσμου (*finibus terrae* ή *πέρατα της γης*) και που σήμερα είναι γνωστή ως Υεμένη, αντιθέτως από την Παραδοσιακή ματιά καταλήξαμε σε ένα διαφορετικό και πλέον εμπειριστατωμένο συμπέρασμα. Η μυθική διήγηση για αυτήν την επίσκεψη της περίφημης Βασίλισσας στο σοφό Σολομώντα – ήδη λυμένη για όποιον γνωρίζει να προσέχει τα λόγια του *Gesti* ο οποίος την κατονομάζει σαφώς Βασίλισσα του Νότου – θα πρέπει να θεωρηθεί ως ένας αμυδρός υπαινιγμός για τη μάχη που έδωσε ο Σολομών ενάντια στις χθόνιες δυνάμεις της Φύσης, τις οποίες νίκησε και δάμασε.

Το θέμα βασίζεται πάνω στο αναφερόμενο «Φως του Νότου» για το οποίο δεν είναι κατάλληλη η περίπτωση να ασχοληθούμε, το οποίο όμως, εν συντομία αντιπροσωπεύει τις αρνητικές, τελλουρικές αξίες της ανθρώπινης προσωπικότητας που εδώ γίνονται αντικείμενο παρατήρησης με την κοσμική τους έννοια. Και είναι γιατί η «Βασίλισσα του Νοτιά» θα κληθεί να μαρτυρήσει μπροστά στη Δόξα του Θεού την ημέρα της κρίσεως: Στη ζυγαριά θα βαρύνουν από τη μία πλευρά οι πνευματικές αξίες και από την άλλη οι υλικές: Το «Φως του Βορρά» (ή του άνω) και το «Φως του Νότου» (ή του κάτω).

Η ώθηση προς κάτι το ανώτερο προς το οποίο ο άνθρωπος εμπνέεται δια της θείας φύσης του, και εκείνη που τον εγκαταλείπει στην ανθρώπινη υλική φύση του.

Δεν γνωρίζουμε εάν το ιδανικό θα ήταν η ισορροπία μεταξύ των δύο δυνάμεων. Νομίζουμε, πάντως, ότι αυτή η ισορροπία είναι το ελάχιστο απαραίτητο προκειμένου να ζήσουμε αξιοπρεπώς χωρίς να λησμονήσουμε την ανθρώπινη φύση μας. Όμως, θεωρούμε ότι όποιος μπορεί να νικήσει και να δαμάσει το Φως του Νότου, κατακτά ανώτερες δυνάμεις και ζει άξια. Όποιος παραμένει υποχείριο (του Φωτός του Νότου) χάνει μεγάλο μέρος εάν όχι όλο εκείνο που ο Δημιουργός του ενεφύσησε, και δεν ζει όπως θα όφειλε»>.

Τ Ε Λ Ο Σ

Βιβλιογραφία:

1. «*Πάντα τα γεγραμμένα*». Petar Denov (Beinsa Douno)
2. «*Μύθοι και Τύποι στην Παραδοσιακή σκέψη*». Gastone Ventura
3. «*Η Καββαλιστική τεχνική γραμμάτων και αριθμών*». Margaret Peeke
4. «*Γυναικεία Μύηση στον Ελευθεροτεκτονισμό*». Sebastiano Caracciolo
5. «*Η μυστική διδασκαλία του Πλάτωνα*». Σάββας Παττακός
6. «*Το Μυστήριο του Ρόδου και του Σταυρού*». Π. Λιβιεράτος
7. «*Τα δύο φύλα και η Μύηση*». Π. Λιβιεράτος
8. «*Το δένδρο του καλού και του κακού*». Μ. Αϊβανov